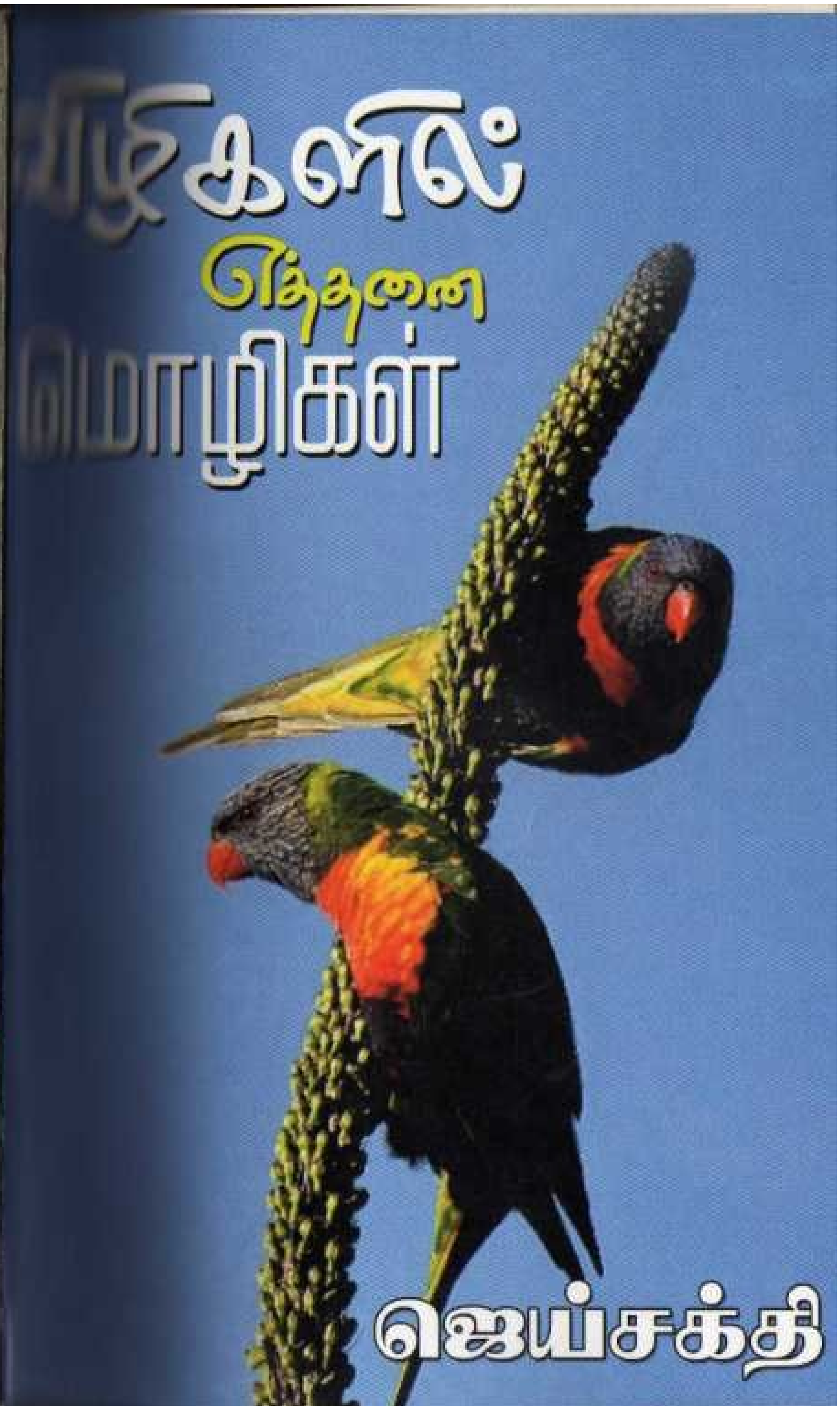

விழிகளில் எத்தனை மொழிகள்

ஜெய்சக்தி

விழிகளில் எத்தனை மொழிகள்!

அத்தியாயம் 1

"வாழ்க வளமுடன்."

குரலை மாற்றிக் கொண்டு பேசினாலும் பேசியது பாஸ்கரன்தான் என்று தேவிகாவுக்குப் புரிந்தது. கலகல வென்னச் சிரித்தாள்.

"ம்... வணக்கம் அய்யா!" என்றாள், அவளும் பேசியது யாரென்று தெரிந்து கொள்ளாதவள் போல.

"நான் ராஜராஜ சோழன் பேசறேன். நீங்க யாருங்க?"

"நாங்க ஒளவைப் பாட்டிங்க..."

"என்னது ஒளவைப் பார்ட்டியா? எப்போலேர்ந்து அப்படி ஒரு கட்சி ஆரம்பிச்சீங்க?"

"ஹலோ! ஒளவைப் பார்ட்டி இல்லே... ஒளவைப் பாட்டி...!"

"வேண்டாம்! பாட்டியாக் கற்பனை பண்ண மனசு

"ம்... நல்லாத்தான்... இருக்கும்...!" என்றான். அதற்கு மேலும் வம்பை வளர்க்க முடியாமல் கலகலவென்று சிரித்தான்.

"ஹேய்... போதும்... நான் பாஸ்கரன் பேசறேன்."

"ஹலோ....! ஹலோ...! கேக்கலியே...!" என்று தன் பங்குக்கு நடித்தாள் தேவிகா.

"ஹேய்.... போதும்!" என்று அவன் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தான். அவளும் சிரித்து விட்டாள்!

"தேவி... ஒரு...!" என்று மறுபடியும் அவன் இழுக்க,

"போதும்... யப்பா! தேவிக்கு... பல்லேலக்கா...ன்னு பாட ஆரம்பிச்சுடுவீங்களே!" என்றாள்.

"நாங்க மத்தவங்க விரிக்ஸைக் களவாடறவங்க இல்லே! சொந்தமாக் கவிதை சொல்லுவோம். கேக்கறீங்களா?" என்றான்.

"அய்யா... வேண்டாம்! அந்த விஷப்பரீட்சைக்கு நாங்க தயாரில்லை!" என்றாள் தேவிகா.

"சரி...! வேறெந்தப் பரீட்சைக்குத் தயார்ன்னு சொல்லுங்க...!" என்றான் பாஸ்கர் விடாப்பிடியாக.

"ப்ளீஸ்! பாஸ்கர்! போதும்... இனித் தாங்க முடியாது" என்று அவள் கலகலவென்று சிரிக்க, அவன் அந்தப்புறம் தீவிர முகபாவத்துக்கு மாறினான்.

"அப்புறம்.. என்ன செஞ்சிகிட்டிருக்கே?" என்று கேட்டான்.

"அப்பா லஞ்சுக்குப் போயிருக்காங்க... அவரு வந்தவுடன் நான் சாப்பிடப் போகணும்" என்றாள்.

"ஹேய்! நிறையக் கவிதை எழுதி வச்சிருக்கேன்! கேக்கறதுக்கு எப்ப வரப் போறே..." என்றேன்.

"எனக்கு வாழ்க்கையை நினைச்சா பயம்மா இருக்கு பாஸ்கர்!" என்றாள் ஒரு மாதிரி குறும்பு நிறைந்த குரலில்.

"ஏன்?" என்றான் அவனும் ஒரு மாதிரி குரலில்.

"இல்லே! கவிஞர்கள்னாலே பிராக்டிகல் வாழ்க்கையை புரிஞ்சுக்காதவங்களா இருப்பாங்கன்னு ஒரு கருத்து இருக்கு தெரியுமா? காதல்னா கவிதை! தோத்தா... தாடிதான்... தோள்பை...தாடி...!"

"ஹேய்!" என்று அவன் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். பிறகு சொன்னான்.

"நான் அந்த மாதிரி தீவிரக் கவிஞன் இல்லே! ஆனா, வாழ்க்கையை ரசிக்கிற ரசனைக்காரன். ஆனா... எனக்கே ஒரு சந்தேகம் இருக்கு... அப்படி ரசனை உள்ள ஆள் நான்! ஆனா... எப்படி உன்னை போய்ப் பிடிச்சுக்கணுதான்!"

"சரி... ரொம்ப அலட்டிக்க வேண்டாம். நான் ஒரு கவிதை சொல்றேன்... கேட்கறீங்களா?

"ம்... சொல்லு!"

"எஸ். ராமகிருஷ்ணன் போல
யாத்திரை செய்து தேசம் பார்க்க வேண்டும்.
கோணங்கி போலே
சுதந்திரமாய் திரிகிற ஒரு
வாழ்க்கை வாழ வேண்டும்.
வெள்ளைக் குதிரை ஒன்றில் ஏறி
தேச தேசங்களுக்கும்
திரிந்து பார்க்க வேண்டும்
கடலோரங்களில்...!
மலையோரங்களில்...!
மணற் திட்டுக்களுக்கு நடுவே!
"திடுக்கென்று ஒரு குரல் கேட்டது.
"ஏ! புள்ளே! தோசை கருகுது... திருப்பிப் போடு!"

அந்தப் பக்கம் பாஸ்கர் ஒரு நிமிடம் மௌனம் காத்தான்.

தேவிகாவுக்குக் கொஞ்சம் படபடப்பாகப் போய் விட்டது.

"என்ன... பாஸ்கர்...?" என்றாள் தவிப்புடன்.

"கொன்னுட்ட... தேவிகா...!" என்றான் ஆழ்ந்த குரலில்.

"தாங்க்ஸ்!" என்றாள் உள்ள நிறைவுடன்.

"தேவிகா! நீயும் உன் கவிதைகளுமாக என்னைக் கலக்கறீங்க தெரியுமா?" என்றான்.

அவள் வெட்கத்துடன் சிரித்தாள்.

"இப்ப மட்டும் நீ எதிர்ல இருந்தே?" என்றான்.

"ம்..." என்று பெருமூச்சு விட்டாள்.

"சரி! சொல்லு! உங்க அப்பாகிட்டே நான் இந்த வாரமே பேசட்டுமா?" என்றான்.

"இல்லை... வேண்டாம்... கொஞ்சம் பொறுங்க...! நான் அப்பாகிட்டே முதல்ல பேசிடறேன். ஓரளவுக்குத் தயார் பண்ணிட்டு அப்புறம் பேசுவோம்...!"

"இதென்னடா வம்பாய் போச்சு! உங்கப்பாவை எதுக்குத் தயார் பண்ணணும்!" என்றான் பாஸ்கர் ஆச்சரியம் நிறைந்த குரலில்.

"ஆமா! பாஸ்கர்! அதுக்கு இரண்டு மூன்று காரணம் இருக்கு. முதல் காரணம், அப்பாவுக்கு ரொம்ப வசதியான மாப்பிள்ளைகள் வேண்டாம்னு ஒரு எண்ணம். அப்புறம்... 'இந்தக் கவிதை எழுதற ஆட்கள் எல்லாம் கிறுக்குப் பய புள்ளைக' அப்படீன்னு ஒரு எண்ணம்" என்றாள்.

"ஹேய்! எங்கப்பாவைத் திட்டறதுக்கு உனக்கு எந்த ரைட்டும் இல்லே" என்றான் பொய்க் கோபத்துடன்.

ஒரு நிமிடம் தேவிகாவுக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் புரிந்த போது மறுபடியும் சிரித்தாள்.

பாஸ்கரன் முதன்முதலில் தங்கள் அச்சகத்துக்கு வந்தது நினைவு இருந்தது. அப்பா அந்த அச்சகத்தைப் பல நாட்களாக நடத்தி வருகிறார். இப்போது போட்டி நிறைய அளவில் வந்து விட்டாலும் அவருக்கென்று எப்போதும் இருக்கிற வாடிக்கையாளர்கள் இருந்தார்கள்.

அப்பா விநாயக மூர்த்திற்கு இலக்கிய நண்பர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் புதிதாகப் புத்தகம் போட விரும்புகிற இளம் கவிஞர்களை அவரிடம் அனுப்பி வைப்பார்கள்.

"தம்பி! கவிதைப் புத்தகம் போடறது பெருசில்லே! ஆனா... விக்காது! தெருவுக்கு நாலு பேரு... அவ்வளவு ஏன்... ரெண்டு வீட்டுக்கு ஒரு ஆள்... இப்பல்லாம் கவிதை எழுதறாங்க..." என்று விளக்கம் சொல்லிப் பார்ப்பார். ஆனால், இல்லே... நான் கவிதைப் புத்தகம் போடத்தான் வேண்டும். என்று உறுதியாக நிற்பவர்களை விட்டு விடுவார்.

முதல் கட்டப் பேச்சுக்குப் பிறகு மேற்கொண்டு அவர்களைப் பயமுறுத்த மாட்டார். மாறாக நன்றாக ஒத்துழைப்பார்.

தேவிகா அப்பாவிடம் கேட்பாள்!

"ஏம்ப்பா! அவங்களை முதல்ல அப்படிப் பயமுறுத்தறீங்க!" என்று. அப்போது விநாயக மூர்த்தி சொல்வார்.

"இல்லம்மா! கவிதை எழுதறவங்க எல்லாருமே சக்ஸஸ் ஆகறதில்லை. எல்லாரும் நிறையக் கனவுகளோட வர்றாங்க...! அதனால பிரச்சினைகளை முதல்ல சொல்லிட்டோம்னா... மெண்டலாத் தயாராகிக்குவாங்க" என்பார்.

அப்படி ஒரு நாள் வந்தவன்தான் பாஸ்கரன். வரும் போதே காரில் வந்து இறங்கினான். அப்போது விநாயக மூர்த்தி சொன்னார்.

"தம்பி! நீங்க ரொம்ப வசதி மாதிரி தெரியுது. அதனால பணம் போனாப் போகுதுன்னு கவிதைப் புத்தகம் போட வந்துட்டீங்களாக்கும்?"

"சார்! இப்ப லேடீஸ்... நகை, பட்டுப்புடவைன்னு காசு போடறாங்க. அது மாதிரின்னு வச்சுக்குங்களேன். அதனால வழக்கமா நீங்க கவிஞர்கள்ட்ட சொல்வ தெல்லாம் என்கிட்டே சொல்ல வேண்டியதில்லை. எனக்கு இந்தத் துறையில என்ன பிரச்சினைகள் இருக்குன்னு தெரியும். பாப்புலரைஸ் பண்ணிக்கவும் தெரியும்" என்றான்.

தெளிந்த நீரோடை போன்ற அவனது பேச்சில் அப்பா கொஞ்சம் திணறித்தான் போனார்.

அப்பா கவிஞர்களிடம் பேசுகிற பேச்சை ஒரு சுவாரசியத்துடன் கவனிப்பாள் தேவிகா. அவளுக்கென்று அவர்களது அலுவலகத்தில் ஒரு மேஜை உண்டு. சிறிய அச்சகம் ஆனாலும் சிறிய அலுவலகம் கண்ணாடித் தடுப்புகளால் அமைக்கப்பட்டு இருந்தது.

தேவிகா ஏதோ ஒரு புத்தகத்தின் மூலப் பிரதியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு ப்ரூஃப் பார்த்துக் கொண் டிருந்தாள்.

பாஸ்கரன், அப்பா எப்படியெப்படிப் பேசுவார் என்று முன்னமேயே விசாரித்துக் கொண்டு வந்திருந்த சாமர்த்தியம் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. அதோடு அப்பா பேச ஆரம்பித்தவுடனே இரண்டொரு வாக்கி யங்கள் முடிக்கு முன்னரே அவன் அவரை மடக்கிய விதமும் பிடித்திருந்தது.

கண்கள் மின்னச் சிரித்துக் கொண்டாள். அப்பா விடம் பேசிக்கொண்டே திரும்பியவன் அந்த மின்னல்

சிரிப்பைக் கண்களில் படம்பிடித்துக் கொள்வதை அவள் அறியவில்லை. ஆனால், அடுத்தடுத்து அவர்கள் அடிக்கடி அமர்ந்து பேச வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்தது.

அந்த சமயத்தில்தான் பாஸ்கரன் பெரிய ஷேர் மார்க்கெட் டீலர் என்று புரிந்தது. அவளுக்கு ஒரே ஆச்சரியம்.

"சார்! அது என்ன சார் ஆச்சரியம்! அக்கவுண்ட்ஸும், அழகுணர்ச்சியும் எப்படி சார் ஒண்ணா இணையும்?" என்றாள்.

"மேடம்! அது ஸ்பெகுலேஷன்... வியாபாரத்தின் போட்டி இப்படித்தான் இருக்கும்னு கணிக்கறது. இது அப்ஸர்வேஷன்... வாழ்க்கை இப்படித்தான்னு ரசிக்கறது. எல்லாமே மனுஷங்க மனப்போக்கைப் பத்தினதுதானே." என்றான்.

அந்த விளக்கத்திற்குப் பிறகுதான் தேவிகா அவனை ஆழ்ந்து கவனிக்க ஆரம்பித்தாள்.

தேவிகா தன்னைக் கவனிக்கிறாள் என்பதை அவனும் கவனித்தான்.

பாஸ்கரன் கவிதைக்காக ஒரு புனைபெயர் வைத்துக் கொண்டிருந்தான். 'கதிரவன்' என்று அழைத்துக் கொண்டான்.

"பாஸ்கரன், தினகரன் எல்லாமே சூரியனைக் குறிக்கிற பெயர்கள். அதனால 'கதிரவன்னு' வச்சுகிட் டேன் என்றான். அந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு வெளி வருவதற்குள்ளாக இருவரும் நன்றாகப் பழகி விட்டார்கள்.

சிறியதாக ஒரு வெளியீட்டு விழா வைத்தான். அதற்கும் மிக முக்கிய பிரமுகர்கள் வந்திருந்ததைப் பார்த்தாள்.

ஷேர்கள் விற்பது தொடர்பான ஆலோசனைகள் வழங்குவதால் அவனுக்குப் பெரிய அளவிலான தொடர்புகள் இருந்தன என்பதும் புரிந்தது.

பாஸ்கரனின் பெற்றோர்களைச் சந்தித்தாள். மிகவும் பண்புள்ளவர்களாக இருந்தார்கள்.

கவிதைத் தொகுப்பு வெளியீட்டு விழாவில் அவளுக்கும், அவள் தந்தைக்கும் ஒரு பரிசு கொடுத்து கௌரவித்தான். அப்போது இவர்களும் ஒரு கவிதாயினி என்று அறிமுகப்படுத்தினான்.

கவிதைப் புத்தகப் பிரதிகள் முழுவதையும் அவன் வீட்டுக்குக் கொண்டு சென்ற அன்றைக்கு தேவிகா மிகவும் வெறுமையாக உணர்ந்தாள்.

இரண்டே நாட்களில் அவன் வந்தான்.

"மேடம்! ஒரு அருமையான கவிதைத் தொகுப்பு. என் ஃப்ரெண்டு போடறான்" என்று அழைத்து வந்தான்.

அதற்காக அடிக்கடி வந்தான்.

தேவிகாவுக்கும் புரிந்தது!

கவிதைத் தொகுப்புக்காக அவன் வரவில்லை. தனக்காகவே வருகிறான் என்பது தேவிகாவுக்குப் புரிந்தது. உள்ளூர ரசித்துக் கொண்டாள். ஆனால், அவனாகச் சொல்லட்டும் என்று காத்திருந்தாள்.

ஒரு நாள்!

தேவிகாவும் அவனும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்! அவன் எழுந்து வெளியே போகும்போது ஒரு புத்தகத்தை வேண்டுமென்றோ அல்லது நிஜமாகவோ விட்டு விட்டுப் போனானோ தெரியவில்லை.

விட்டு விட்டுப் போனான்!

தேவிகாவும் இயல்பாக எழுந்து பார்த்தாள். உள்ளே அவளது போட்டோ இருந்தது.

தேவிகா விதிர்விதிர்த்துப் போனாள்.

டக்கென்று உள்ளே வைத்துவிட்டாள்.

அதே நேரம்!

பாஸ்கரன் திரும்ப வந்தான்.

தேவிகாவின் கையில் புத்தகம் திறந்திருப்பதைப் பார்த்தான். அதில் அவள் போட்டோ அவள் கையிலே இருந்ததைப் பார்த்தவுடனே அவன் முகத்தில் லேசான சிரிப்புத் தெரிந்தது.

"அது... அது... வெளியீட்டு விழாவில எடுத்தது" என்றான்.

அவள் "ஓ!" என்றாள்.

அதற்கும் மேலே ஒன்றும் பேசாமல் நின்றார்கள். அவன் குரலைச் செருமிக் கொண்டான்.

"அது... அடிக்கடி... பார்க்கணும் போலத் தோணுது. அதான்..."

அவள் தரையைப் பார்த்துக் கொண்டு சொன்னாள். "அப்படி ஒருத்தர் போட்டோவை வச்சுக்கலாமான்னு அவங்ககிட்டே பர்மிஷன் வாங்க வேண்டாமா?" என்றாள்.

"ஓ...! வாங்கணுமா?" என்றான். தயங்கினான். பிறகு கேட்டான்.

"சரி.... இப்பக் கேட்கறேன்! பர்மிஷன் உண்டா.... சொல்லுங்க..." என்றான். அவள் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு கனகாரியமாக வெளியே பார்த்தாள்.

"எதுக்கும் டைம் குடுங்க?" என்றாள்.

"எவ்வளவு... டைம்...? ஒரு நிமிஷம்...!" என்றான் குறும்பாக.

"ஒரே நிமிஷமா...?" என்றாள் அவள் வியப்பாக.

"ஆமா....! பின்னே? மனசை மறைச்சு எத்தனை நாளைக்கு வச்சுருப்பீங்க! எனக்குத் தெரியும்... உங்களுக்கும் என்னைப் பிடிக்கும்னு..." என்றான்.

தேவிகா பெருமூச்செறிந்தாள்.

"பாஸ்கர்! யாருக்கு வேண்ணா யாரை வேண்ணாலும் பிடிக்கலாம். ஆனா, பிராக்டிகலா நடக்குமான்னு பாக்கணுமில்லே!" என்றாள்.

"ஏன்... பிராக்டிகலா... நடக்காது?" என்றான் பாஸ்கர்.

"தேவிகா! எனக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லே. எங்க பேரண்ட்ஸ் எனக்கு எது விருப்பமோ... அதுக்கு சம்மதம் குடுத்துடுவாங்க... உங்க பக்கத்துல உங்கப்பா இலக்கியவாதிகளோடவே பழகிக்கிட்டிருக்காரு. கண்டிப்பா... பெண்களோட விருப்பத்தையும் மதிக்கணும்கிற ஐடியாவுக்கு ஒத்துக்குவாரு..." என்றான்.

அவள் மௌனம் காத்தாள்!

"தேவிகா!" என்றான் கிறக்கமான குரலில்.

"ம்...!" என்றாள் அவளும் அதே மாதிரி குரலில்.

"சொல்லுங்க... தேவிகா! ம்..." என்றான் மறுபடியும்.

"நான்... என்ன... சொல்லட்டும்?" என்றாள்.

"எது வேண்ணா.... சொல்லுங்க... வேண்டாம்னு மட்டும் சொல்லாதீங்க" என்றான்.

தேவிகா மௌனமாக நின்றாள். கைகள் மட்டும் மேஜை விளிம்பை நீவிக் கொண்டிருந்தன.

அவன் பார்வை மாறியது!

"ம்..." என்றான் மறுபடியும் கேள்விக்குறியாக.

"ப்ளீஸ்...! பாஸ்கர் கொஞ்சம் டைம் குடுங்க" என்றாள்.

"சரி..." என்றான். கலகலவென்று சிரித்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

கைகள் லேசாக நடுங்க, அவள் சட்டென்று நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

அதற்குப் பிறகு இரண்டொரு நாட்களில் அவன் சம்மதம் சொன்னதும், அப்பாவுக்கு இப்போது சொல்ல

வேண்டாம் என்று முடிவெடுத்ததும் எல்லாமாக இப்போது நினைவு வந்தது.

எப்போதும் எல்லாவற்றையும் பகிர்ந்து கொள்கிற தங்கை அனுஷாவிடம்கூடப் பகிர்ந்துகொள்ளவில்லை என்று நினைக்கும்போது அவளுக்கே தன்னைக் குறித்து ஆச்சரியமாகிப் போனது.

அதே நேரம்!

போன் ஒலித்தது. எடுத்தாள்!

"அக்கா..! நான் வினிதா... பேசறேன்...!" என்றது குரல். அனுஷாவின் தோழி. வினிதாவின் குரலில் வெகுவாகப் பதட்டம் தெரிந்தது.

"சொல்லு... வினி!" என்றாள்.

வினிதா மேற்கொண்டு வேமாகப் பேசியதைக் கேட்டு தேவிகா கைகள் நடுங்க... கண்களில் நீர் தாரை தாரையாகச் சொரிய அதிர்ச்சியில் கலங்கி நின்றாள்.

★ ★ ★

அத்தியாயம் 2

நகக் கீறல்கள், லேசான காயங்களுடன் படுத்திருக்கிற தங்கையைப் பார்த்தவுடன் தேவிகாவுக்கு அடிவயிற்றெல்லாம் பற்றிக் கொண்டு எரிந்தது.

நேற்று மாலை அந்த போன் வந்த கணத்தில் இருந்தே அவள் அவளாக இருக்கவில்லை.

வினிதா தங்கைக்கு நேர்ந்த விபத்தைச் சொல்ல, விபத்தா அது? கொடுமை! தங்கள் எதிரிக்குக்கூட வர வேண்டாத ஒரு கொடுமை!

துவண்டுபோய்க் கிடக்கிறாள்!

எப்படி வளர்த்தேன்! அம்மா இல்லாத குறையே தெரியாமல்!

கேட்டதெல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்து இப்போது இப்படிக் கிடக்கிறாளே!

செய்தி கேட்டவுடன் என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை!

உடனடியாக பாஸ்கரிடம்தான் பேசினாள். அப்பாவிடம் சொல்லக் கூடாது!

என்னதான் அப்பா முற்போக்கான மனிதராக இருந்தாலும் இப்படி ஒரு விஷயத்தை ஜீரணிப்பாரா என்று? தெரியவில்லை.

ஜீரணிப்பது, ஜீரணிக்காதது என்பதற்கெல்லாம் இங்கே இடமே கிடையாது!

நடந்து விட்டது!

அழித்தெழுத முடியாதபடி நிகழ்ந்துவிட்டது!

வினிதா போனில் அழுதுகொண்டே சொன்ன விஷயத்தில் இருந்து முழுமையாக எதுவும் புரியவில்லை.

பாஸ்கரைக் கண்டவுடன் அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டு கதறினாள்.

"சரி... சரி...! அழாதே! என்ன செய்யணும்னு பார்க்கலாம். நீ இப்படி அழுதேன்னா... ரசாபாசமாய்ப் போயிடும். அப்பாகிட்டே இப்போ எதுவும் சொல்லாதே. அனுவுக்கு உடம்பு சரியில்லைன்னு மட்டும் சொல்லு... கிளம்பு. நம்மோட கார்லயே போயிரலாம்."

அவள் தயங்கினாள்.

"ஏய்! நீ என்ன நேரம் காலம் தெரியாம முழிக்கறே" என்று ஒரு நிமிடம் கோபித்தான். அவள் பரிதாபமாகப் பார்ப்பதைக் கண்டு முகத்தை மென்மையாக மாற்றிக் கொண்டான்.

"அதுவும் சரிதான்! திடீர்னு என்னோட கார்ல அவசரமாப் புறப்பட்டா... அப்பாவுக்கும் சந்தேகம் வரும்

சரி. டிராவல்ஸ் மூலமா நான் உனக்கு ட்ரெயின் டிக்கெட் ஏற்பாடு பண்றேன். நானும் வர்றேன்" என்றான்.

அவள் கொஞ்சம் நிம்மதியானாள்!

எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்துவிட்டு "அப்பா கிட்டே நான் வர்றதைச் சொல்ல வேண்டாம். நான் கோயம்புத்தூர்ல வந்து ஏறிக்கறேன்" என்றான்.

கலக்கமும் கவலையுமாக இருந்த அவளுக்கு பாஸ்கர் வருகிறேன் என்பதே தெம்பா இருந்தது.

இப்போது அவளை ஆஸ்பத்திரியில் விட்டு விட்டு அவன் "கேஸ்... போலீஸ் கேஸாகாமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்று போயிருந்தான்.

அப்படியிருந்தும் காலைப் பத்திரிகைகளில் செய்தி வெளியாகிவிட்டது.

பாஸ்கரால் செய்ய முடிந்ததெல்லாம் அனுஷாவின் பெயர் பத்திரிகைகளில் வராமல் பார்த்துக் கொள்வது தான். அதற்கே அவன் பெரிய அளவில் சிபாரிசு பிடிக்க வேண்டியிருந்தது.

'அடையாளம் தெரியாத நபரால் இளம்பெண் கற்பழிக்கப்பட்ட பரிதாபம்'

தலைப்பில் வந்த செய்தி கண்டு ஒரு பக்கம் தேவிகா கோபமடைந்தாலும், மறுபக்கம் இந்த மட்டும் பெயர் வராமல் போனதே என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

வினிதாவிடம் விசாரித்தாள்!

"அக்கா! எப்பவுமே நாங்க.... இந்த மாதிரி பார்ட்டின்னெல்லாம் போக மாட்டோம். இந்தத் தடவை வந்த கலீக்ஸ் எல்லாம் நல்ல பசங்கதான். ஆனா... அவனுங்களே தண்ணியடிச்ச மப்பில இருந்துருக் காங்க... எங்களுக்கே தெரியாம கூல்டிரிங்க்ஸ்ல கலந்து குடுத்துட்டாங்க... எங்களுக்கும் எதுவும் புரியலை. அப்பத்தான் இது நடந்துருக்கணும். நாங்கள்ளாம்

கூட்டமா ஒரு பக்கம் இருந்தோம். அவ மட்டும் தனை சுற்றுதுன்னு ஒரு பக்கம் ஒதுங்கி உட்காந்துகிட்டிருந்தா அப்பத்தான் நடந்துருக்கு. ஆள் யாருன்னு தெரிய லேங்கறா..." என்றாள்.

"ஐயோ... தெய்வமே!" என்று முகத்தில் கைகளால் அறைந்து கொண்டு அழுகிற தேவிகாவை அதட்டினான் பாஸ்கர்.

"தேவிகா! இப்பவே உன் சிஸ்டர் முழிச்சதும் டிப்ரஷன் வரும். இதுல நீ வேற இந்த அழுகை அழுதா..." என்று அதட்டவும்தான் அடங்கினாள். ஆனால், உள்ளே கொதிப்பு அடங்கவில்லை.

வினிதாவின் தூரத்து உறவினரின் ஆஸ்பத்திரி அது. டாக்டர் மிகவும் அன்பாகப் பேசினார்.

"அம்மா! முன்னேயெல்லாம் இவ்வளவு பொருளாதார சுதந்திரம் கிடையாது. குழந்தைங்களுக்கு பணம், தனிமை இதெல்லாம் ஒரு தைரியத்தைக் குடுக்குது. ஏன் எல்லாத்தையும் முயற்சித்துப் பார்க்கக்கூடாதுன்னு ஒரு துணிச்சல்தான். சரி... அந்தப் பொண்ணு முழிச்சதும் பாத்து ஹேண்டில் பண்ணணும். ஒரு வேளை போலீஸ் வந்தா... ஒத்துழைப்புக் குடுங்க..! ஆள் யாருன்னு தெரிய லேன்னா... கேஸ் எதுவும் பதியமாட்டாங்கன்னு நினைக் கறேன்" என்றார் மாலா.

தேவிகாவுக்கு இதெல்லாம் எங்கேயோ கிணற்றுக்குள் ஒலிப்பது போல் இருந்தது.

காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அனுஷா கண்திறந்தாள்.

அக்காவைக் கண்டதும் அழுதாள்.

"அக்கா! ஸாரிக்கா! நீ சொன்னப்ப எல்லாம் புரியலே! நான் இப்படியெல்லாம் ஆகும்னு நினைக் கலியேக்கா" என்று கதறினாள்.

தேவிகா அவளது அருகில் அமர்ந்து சகோதரியை மார்பில் சாய்த்துக் கொண்டாள்.

"அனுக்குட்டி. ஒண்ணும் ஆயிடலை! தெரியுதா? இது ஜஸ்ட் ஒரு விபத்து. அவ்வளவுதான். உனக்கு நாங்கள்ளாம் இருக்கோம்." என்று விதவிதமாகத் தேற்றினாள்.

சற்று நேரம் மாற்றி மாற்றி அழுதார்கள்.

தேறுதல் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

பாஸ்கர் இருவருக்கும் தனிமை கொடுத்து வெளியில் காத்திருந்தான். இங்கிதம் தெரிந்து நடந்து கொண்டான்.

"அக்கா! அப்பாவுக்கு?" என்றாள் அனுஷா பயத்தோடு.

"இல்லே! அப்பாவுக்கு எதுவும் தெரியாது. உனக்கு ரொம்பக் காய்ச்சல்னு அட்மிட் பண்ணியிருக்காங்க. நான் போய்க் கூட இருக்கேன்னு சொல்லிட்டு வந்திருக்கேன்." என்றாள்.

"தனியாவா வந்தே?"

"பாஸ்கர்னு நம்ம ஃபேமிலி ஃப்ரெண்டு இருக் காருன்னு சொல்லியிருக்கேன் இல்ல! அவரோட வந்திருக்கேன்."

அதே நேரம்!

போலீஸ் கமிஷனரோடு பாஸ்கர் உள்ளே வந்தான். உடன் நின்றான்.

கமிஷனர் தெரிந்தவராம். சற்று நேரம் விசாரித் தார்கள். கூடவே ஒரு லேடீஸ் கான்ஸ்டபிளும் இருந்தார்.

"எம்மா! ஆள் ஐடெண்டிஃபை பண்ணுவீங்களா? வழக்குப் போடலாமா? கண்டுபிடிச்சர்லாம்"

அனுஷா ஒரு நிமிடம் மௌனம் காத்தாள்! பிறகு சொன்னாள். குரலில் அழுகை கூடியது. உதடுகள் நடுங்கின.

"சார்! அரை மயக்கமா இருந்தேன். என்னால போராட முடியலை. ஆள் யாருன்னு தெரியலை. நான் அந்த இடத்துக்குப் போயிருக்கக் கூடாது. விளையாட்டுத் தனமா" என்று கேவி அழுதாள். அஸிஸ்டெண்ட் கமிஷனர் இரக்கத்தோடு பார்த்தார்.

"பாருங்கம்மா! பாஸ்கர் எனக்கு நல்ல ஃப்ரெண்டு. ஆனா சட்டப்படிதான் நடக்க முடியும். நீங்க புகார் குடுத்தா... நாங்க நடவடிக்கை எடுக்கறோம்" என்றார்.

அனுஷா நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

"சார்! யாருன்னு தெரியாம எப்படிப் புகார் குடுக்கறது? அது இருட்டில துழாவற கதையாத்தான் இருக்கும். போதும். இந்த மட்டோட எங்களை விடுங்க!" என்று கை கூப்பினாள்.

புறப்படும்போது பாஸ்கரிடம் மெல்லிய குரலில் பேசுவது அனுஷாவுக்குக் கேட்டது.

"மேடம்! எதுக்கும் ஹெச்.ஐ.வி டெஸ்ட்டும் பாத்துக்குங்க..." என்று சொல்லிக் கொண்டே போனார்.

அனுஷா திடுக்கிட்டுப் போனாள். அக்காவைப் பார்த்தாள். அருகில் நின்ற வினிதாவுக்குக்கூட அது ஒரு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

தேவிகா எப்போதும் சொல்வாள். "மேலை நாடுகள்ல செக்ஸ் அப்படீங்கறது தனி. கமிட்மெண்ட்ங் கறது தனி. ஆனா நம்ம கலாசாரத்துல அப்படியில்லை. வாழ்க்கை முழுக்க நிலைக்க வேண்டிய விஷயம். அதனாலதான் ஒரு துணையைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது அந்த வரன்களோட குணம், காரெக்டர் எல்லாமே தெரிஞ்சு சம்பந்தம் வச்சுக்கணும்னு சொல்லியிருக்கற தெல்லாம்... வாழ்க்கையைச் சிக்கலாக்கிக்காம இருக்கறதுக் காகத்தான்னு."

அப்போதெல்லாம் "ஆனாலும் ரொம்ப ஓவரா தத்துவம் பேசறக்கா!" என்று கேலி செய்வாள்.

தான் எதற்காக அந்த இடத்துக்குப் போனோம்?

ஆணும் பெண்ணுமாய் கும்பலாய் ஆட்டம் போட்டுக் கொண்டு அவளுக்கு ஒன்றும் ரசிக்கவில்லை. அதனால் சற்றுத் தள்ளி ஒரு டேபிளுக்கருகில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது நண்பர்கள் இரண்டு மூன்று பேர் வந்தார்கள்.

"ஹாய்! அனு... இந்தக் கூல்டிரிங்க்ஸ் குடிச்சுப் பாரு" என்றார்கள்.

அவளும் இயல்பாக வாங்கிக் குடிக்கையில் சுற்றி நின்றுகொண்டு சிரித்தார்கள்.

"போச்சு! பாரு! ரெண்டு மணி நேரத்துக்கு மேடம் அவுட்தான்" என்று கெக்கேபுக்கேயென்று சிரித்துக் கொண்டார்கள். ஆனாலும் அந்த போதை நேரத்திலும் அவளுக்குத் தெரிந்தது. அவர்கள் அங்கிருந்து போய் விட்டார்கள்.

சற்று நேரம் கழித்து வேறு யாரோ வந்திருக்க இப்போதும் அரைகுறையாக ஆள் தெரிகிற மாதிரி இருந்தது.

"வா... அனு... போலாம்!" என்று அழைத்தார்கள். ஆனால், கொஞ்சம் தனிமையான இடத்துக்கு வந்ததும் ஒரு அறைக்கு அழைத்துப் போய்...!

சுயநினைவற்ற நேரத்திலும் தான் திமிறினோம் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது. அதனால்தான் காயங்கள் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அவள் மயங்கிச் சரிகையில் அவன் விட்டுச் சென்ற கணத்தில் வினிதா அந்தப் பக்கம் தேடி வந்தவள் அனுவின் உடைகளைச் சரிசெய்தாள்.

அந்த வேதனையில் அவளது தோழிகள் மட்டும் தான் அங்கே மீதியிருந்தார்கள்.

அவசரமாக ஒரு டாக்ஸி பிடித்து வினிதாவின் சித்தி ஆஸ்பத்திரி என்று அங்கே கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள்

சித்தி கண்டிப்பாகப் போலீஸாருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டார். ஆனாலும் போலீஸும் இதைப் பெரிதாக விளம்பரப்படுத்தாமல் கையாண்டார்கள்.

இப்போது நினைக்கும்போது அனுஷாவால் ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை!

அவளுக்குத் துணிச்சல்! தன் மீது அபார நம்பிக்கை.

வினிதாவுக்கும், அவளது தோழிக்கும் டாக்டரிமிருந்து கடுமையான டோஸ்! மற்றவர்கள் வருத்தப் பட்டார்கள்!

ஆனால் இழப்பு!

அது அவளுக்குத்தானே!

உடல் சோர்ந்து அவமான உணர்வோடு படுக்கையில் கிடக்கற சகோதரியைத் தேற்றுவதற்குள் தேவிகா வெகுவாகக் களைத்துப் போனாள்.

"பத்து நாட்கள் ஆஸ்பத்திரியிலேயே இருக்கட்டும்" என்றான் பாஸ்கர்.

அப்பாவுக்கு ஊருக்கு 'சிக்கன் குனியா' என்று தகவல் கொடுத்தாள்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து ஊருக்கு அவன் மட்டும் புறப்பட்டுப் போனான்.

வினிதாவின் வீட்டிலிருந்து சாப்பாடு வந்தது தேவிகா ஆஸ்பத்திரியிலேயே தங்கிக் கொண்டாள் டாக்டரும் அவளிடம் நட்புடன் பழகினார்.

எந்தக் கட்டத்திலும் தேவிகா தனக்கும், பாஸ்கருக்கும் இடையே இருக்கிற உறவைப் பற்றி சொல்லவில்லை. அதற்கு இது நேரமல்ல என்று முடிவு செய்து கொண்டாள்!

இனி தங்கையின் எதிர்காலம் என்ன? என்று அவளுக்குக் கவலையாக இருந்தது.

தினமும் பாஸ்கரிடம் பேசுவாள். அவன் எந்த விதத்திலும் முகம் சுளிக்காமல் எந்தவிதமான விமரிசனமும் செய்யாமல் மிகவும் அனுசரணையான நடந்து கொண்ட விதம் குறித்து தேவிகாவுக்கு மிகவும் பெருமையாக இருந்தது.

பாஸ்கர்பால் அவள் மனம் சென்றதற்கு முக்கிய காரணமே அவன் பெண்களுக்காக உருகுவது கண்டுதான். பெண்கள்பால் மதிப்பு வைத்திருந்தான். அனுஷாவுக்கு வாழ்க்கையில் அப்படி யாராவது அமைந்தால்தான் அவள் வாழ்க்கை நிம்மதியாக இருக்கும் என்று எண்ணி னாள்.

அப்போதுதான் அந்த யோசனை தோன்றியது!

அன்றிரவே பாஸ்கரிடம் பேசினாள்.

அந்தப்புறம் அவன் சீறினான்.

"ஏய்! கொஞ்சமாவது அறிவிருக்கா? என்ன பேச்சுப் பேசறே' நீ" என்று.

தேவிகா தன் மனத்தை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை.

★ ★ ★

அத்தியாயம் 3

"தேவி! நான் லைக் பண்ணினது உன்னைத்தான். உன்கிட்டே என்னை ஒப்படைச்சிருக்கேங்கற ஒரே காரணத்துக்காக யாருக்கு வேண்ணாலும் நீ என்னை கை பார்த்திட முடியாது."

தேவிகா காயப்பட்டவள் போலானாள்.

"ப்ளீஸ்! புரிஞ்சுக்குங்க! நான் அப்படி தாழ்வா உங்களை நினைக்கலே! உங்களை உயர்வா நினைக் கறதுனாலதான் இப்படிக் கேட்டேன்."

அவன் சற்று நேரம் மௌனம் சாதித்தான்.

"நேர்ல பேசலாங்க" என்றாள்.

பாஸ்கரும் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தான்.

தங்கையுடன் அவள் தோழியை விட்டுவிட்டு அவளும் அவனும் வெளியே போனார்கள். ஒரு ஹோட்டலுக்கு அழைத்துப் போனான். பிறகு கடற்கரைக்கு அழைத்துப் போனான்.

தனிமை கிடைத்த அந்த நேரத்தில் தெளிவாகப் பேசத் தொடங்கியவள் உடனேயே உடைந்து அழத் தொடங்கினாள்.

"செல்லப் பொண்ணா வளர்த்தோம். எல்லா சலுகைகளும் கொடுத்தோம். ரொம்ப இன்டலிஜெண்ட். ஆனா இப்படியாகிப் போச்சே! துவண்டுபோய் அவ கிடக்கறதைப் பார்த்தா ரொம்ப மனசுக்குக் கஷ்டமா இருக்குங்க" என்றாள்.

பொங்கிப் பொங்கி அழுதாள்.

"ஆமா! என்ன செய்யறது இந்தக் காலத்துக் குழந்தைகள் இன்டிபெண்டன்ஸ"க்கும் இம்பர்ட்டினன்ஸ"க்கும் வித்தியாசம் புரியாம நிறைய விஷயங்களை பரீட்சை பண்ணிப்பாக்கறதுக்கு இறங்கிடறாங்க. அது விபரீதத்துல முடியுது. நான் புரிஞ்சுக்கறேன். தேவிகா! அதுக்காக நீ சொல்றதுக்கு என்னால் ஒப்புக்க முடியாது" என்றான் தீர்மானமாக.

தேவிகா முகம் வாடி நின்றாள். பாஸ்கருக்குப் பாவமாகிப் போனது.

"ஹேய்! புரிஞ்சுக்க... உன்னை நான் ரொம்ப நேசிக்கிறேன்... ஏதோ ஃபில் இன் தி பிளாங்க்ஸ் மாதிரி உன்னோட இடத்துல வேற பொண்ணை இட்டு நிரப்ப முடியாது" என்றான்.

அந்தக் கணத்தில் அவள் நெஞ்சிலும் நேசம் பொங்கி வழிந்தது. ஆனால், உருகிவிடக் கூடாது என்று முடிவெடுத்துக் கொண்டாள். ரணசிகிச்சை போல தான் நினைப்பதை செய்தே ஆக வேண்டும்.

"பாஸ்கர்! நான் ஏன் உங்களை நேசிக்க ஆரம்பிச்சேன்? நீங்க பெண்களைத் தனியாள்னு ஒத்துக்கறீங்க. பொண்ணை மதிக்கறீங்க. பெண்கள் ஒடுக்கப்படறாங்கன்னு சிம்பத்தைஸ் பண்றீங்க. பெண்களின் அறிவைப் பாராட்டறீங்க. போற்றி வச்சுக்கறீங்க. ஆனா, என் சிஸ்டருக்குப் பிரச்சினைன்னு ஒண்ணு ஏற்பட்டதுக்குப் பிறகு அவ வாழ்க்கை என்ன ஆகும்? யோசிச்சுப் பாருங்க. உங்களை மாதிரி ஒருத்தர்தான் அவளை மனசார ஏத்துக்குவாங்க. அன்னிக்கு என்ன சொன்னீங்க... இது ஒரு விபத்துன்னு...! அந்தக் கோணத்துல எத்தனை பேரு பார்ப்பாங்க."

"தேவிகா! டோண்ட் வொர்ரி! என் ஃப்ரெண்ட்ஸ் எத்தனையோ பேரு இருக்காங்க. விஷயத்தைச் சொல்லியே கல்யாணம் செய்வோம்."

"ஐயோ! அது மட்டும் வேண்டாம். இந்த விஷயம் வெளியே தெரியவே வேண்டாம்" என்று அவள் கதறுவதைத் தன்னிரக்கத்துடன் பார்த்தான்.

"ப்ளீஸ்! என்னோட நிலைமையைப் புரிஞ்சுக்க."

"ப்ளீஸ்! பாஸ்கர்... நீங்க புரிஞ்சுக்குங்க... நீங்க மட்டும் இதுக்கு ஒத்துக்கலேன்னா..."

"ம்... ஒத்துக்கலேன்னா...?" என்றான் ஒரு விதமான கோபம் நிறைந்த பார்வையுடன்.

"நாம இதோட... பிரிஞ்சர்லாம்...!"

பாஸ்கரின் முகம் இறுகியது.

"ம்... பிளாக்மெயில் பண்றே!" என்றான். அவள் அழுதாள்.

"இது பிளாக்மெயில் இல்லே! என் சிஸ்டருக்கு இப்படி ஒரு பிரச்சினை இருக்கப்போ... நான் எப்படி இப்படி ஒரு பிரச்சினை இருக்கப்போ... நான் எப்படி கல்யாணத்தைப் பத்தி யோசிக்க முடியும்? அவளோட லைஃப்ல மட்டும் இத்தனை பிரச்சினைகள் இருக்கப்ப நான் சந்தோஷமா இருக்க முடியுமா?"

"ம்...!" என்றான். சற்று நேரம் ஒன்றும் பேசவில்லை.

"அதுசரி! இப்ப நீ சொல்ற ஏற்பாடு நடந்தா மட்டும் நீ சந்தோஷமா இருந்துருவியா? நெஞ்சைத் தொட்டுச் சொல்லு. என்னை இழந்துட்டு உன்னால சந்தோஷமா இருந்துர முடியுமா?"

அவள் மறுபடியும் அழுதாள்.

"கஷ்டம்தான்! உங்களை இழக்கற துக்கம் எனக்கும் பெருசுதான். ஆனா... பொறுப்பான கைகள்ல என் தங்கையைக் குடுத்துருக்கோம்னு எனக்கு சந்தோஷமா இருக்கும் இதைக் காட்டிலும் அது பரவாயில்லே" என்றாள்.

"தேவிகா! உன்னை நேசிச்ச ஒரே காரணத்துக்காக என்னை ரொம்ப கஷ்டப்படுத்தறே" என்றான்.

ஆழ்ந்த பெருமூச்சு விட்டான்.

தேவிகா ஒன்றும் பேசவில்லை. எல்லையில்லாத துக்கம் மனத்தில் பொங்க தலையைக் குனிந்துகொண்டு அமர்ந்திருந்தாள்.

அந்தக் கணத்தில் தன் தங்கைக்காக அவள் உருகுகிற உருக்கம் புரிந்தது.

அவனும் உருகிப் போனான்!

தேவிகா என்று அவள் முகம் நிமிர்த்தினான்.

"ஹேய்! நீ இவ்வளவு வேதனைப்படறதைப் பார்க்கும் போது என் மனசே உடையற மாதிரி இருக்கு ப்ளீஸ்!" என்று முகம் தடவிக் கொடுத்தான்.

நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டான்!

"சரி... யோசிக்கறேன்!" என்றான்.

தேவிகா முகம் மலர்ந்தது. ஒரே சமயத்தில் பாரம் ஏற்றச் செய்யவும், பாரம் இறக்கச் செய்யவும் முடியும் என்பதை எங்காவது பாக்க முடியுமா? "யோசிக்கிறேன்" என்று பாஸ்கர் சொன்னாரே, அது அவளுக்கு மிகப் பெரிய மகிழ்ச்சி என்றதால் அவனைத் தான் இழக்கப் போகிறோம் என்ற எண்ணமே மிகப் பெரிய சோகமாக அமைந்தது.

வாடிய முகத்துடன் பாஸ்கர் தன்னை ஆழ்ந்து பார்ப்பதைக் கண்டு அவளுக்கும் கஷ்டமாக இருந்தது.

மறுபடியும் சொன்னாள்.

"பாஸ்கர்! நீங்க ரொம்ப உயர்வானவர்... அதனால நான் இந்தச் சூழ்நிலையில என் தங்கையை நான் உங்ககிட்டே ஒப்படைக்கணும்னு நினைக்கறேன். அப்பா கிட்டே எதுவுமே சொல்ல வேண்டாம். நல்லவேளையா நான் நம்ம விஷயத்தை இதுவரைக்கும் யாருக்கும் சொல்லலை" என்றாள்.

பாஸ்கர் ஒன்றும் பேசவில்லை.

அன்றைக்கு மட்டும் இல்லை!

பாஸ்கர் அடுத்த இரண்டு நாட்களுக்கும் அதைப் பத்தி ஒன்றும் பேசவில்லை.

தேவிகா தவித்துப் போனாள்.

அடுத்த நாள்!

தங்கையைப் பார்க்க வந்தவன் வெளியே செல்லு போது அவளும் உடன் சென்றாள்.

"பாஸ்கர்!" என்று முகம் பார்த்தாள்!

"தேவிகா! இது என்ன ஸ்விட்ச் போட்டாற் பே மாத்திக்கற விஷயமா? மனசு தேவிகா...! கொஞ்சம் மை தடு" என்றான்.

அதற்கு மேல் பேச பயமாக இருந்தது.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து -

அவனே இரவில் அழைத்தான்.

"தேவிகா! உன் பிரபோஸலுக்கு சம்மதம்" என்றான்.

தேவிகா கண்கள் கலங்க, "ரொம்பத் தாங்க்ஸ்" என்றாள்.

"ஃபோனை வை! என்னைக் கடுப்பேத்தாதே" என்றான்.

அடுத்த நாள் வந்த பாஸ்கர், "தேவிகா! நான் ஊருக்குப் போயிட்டு வர்றேன். ரெண்டு மூன்று நாள் கழிச்சு வர்றேன்" என்றான்.

"அப்ப...! நான்... நான்... அனுஷாகிட்ட பேசட்டுமா...?" என்றாள்.

"ம்...!" என்றான் எங்கோ பார்த்துக்கொண்டு.

"இங்க வந்து பார்த்துப் பழகினதிலே உங்களுக்கு அவ மேலே இன்ட்ரஸ்ட் வந்துருச்சுங்கற மாதிரி சொல்றேன்... சொல்லட்டுமா?" என்றாள்.

"என்னத்தையோ சொல்!"

"இல்லே! நீங்க அதை மாத்திச் சொல்லக் கூடாதில்லே!"

"இத பார்! நீ என்ன சொல்லப் போறேங்கறது மட்டும் என்கிட்டே சொல்லிடு. ஆனா, நானா போய் அனுஷாகிட்டே உன்னைப் பிடிச்சிருக்கென்னெல்லாம் சொல்லமாட்டேன்... புரியுதா...?" என்றான் கடுகடுத்த குரலில்.

"இப்படிக் கோபப்பட்டா எப்படி?" என்றாள் பாவமான குரலில்.

"அவகிட்டே கோபம் காட்ட மாட்டேன் போதுமா...? எல்லாக் கோபமும் உன்மேலதான்" என்றான்.

அவள் இப்போது பெருமூச்சு விட்டாள்.

"கோபப்படும் உரிமை உங்களுக்கில்லாம வேற யாருக்கு இருக்கு?" என்றாள்.

"ப்ளீஸ், அன்டர்ஸ்டாண்ட்! நீ சொல்ற மாதிரி எல்லாம் நடந்தா... கோபப்படும் உரிமையும் எனக்கில்லாமப் போயிடும்..." என்றான்.

"தெரியும்!" என்றாள்.

"ஆமாமா! நீதான் எல்லாம் தெரிஞ்சவளாச்சே! அதனாலதான் எல்லாத்தையும் உன் இஷ்டத்துக்கு ஆட்டி வைக்கணும்னு நினைக்கறே." அந்தக் கோபம் கூட அவளுக்கு இதமாக இருந்தது.

"ப்ளீஸ்! பாஸ்கர்" என்றாள் கெஞ்சலாக.

"சரி. சொல்லு! உன்னோட அழகான திட்டத்தை [illegible] சொல்லு!" என்றான்.

"பாஸ்கர்! இதை எப்படி டீல் பண்ணலாம்னா..." என்று ஆரம்பித்தாள்.

பாஸ்கர் விட்டேற்றியாகக் கேட்டான்.

தேவிகா திட்டத்துக்கு மேல் திட்டம் போட்டாள்.

"நான் என்ன சொல்றேன்னா... உங்களை அடிக்கடி தனியா பேச விட்டுட்டுப் போறேன். கொஞ்சம் [illegible] பேசுங்க! நீங்களா அவளைப் பிடிக்கும்னு [illegible] சொல்லவேண்டாம். நானே ஒரு நாள் [illegible] சொல்றேன்."

"ம்... எப்படிச் சொல்வே?"

"வந்து... வந்து..." மென்று விழுங்கினாள்.

"ம்... சொல்லு! எவ்வளவு திட்டம் போடறே... [illegible] சொல்லு!" என்றான்.

"நான் நானே சொல்றேன். பாஸ்கருக்கு உன்னைப் பிடிச்சிருக்குன்னு சொல்றேன்."

"ம்.. உடனே உன் சிஸ்டர், ஆஹா அப்படியா..ன்னு உடனே என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்குவாளாக்கும்?" என்றான்.

"ப்ளீஸ்! நான் ஏற்கெனவே மூட் அவுட்ல இருக்கேன். நீங்க.. நீங்க.." என்று அழுதாள்.

அவன் இளகிப் போனான்.

"சரி.. சொல்லு!"

"அவகிட்டே பழகறதுல மட்டும் இயல்பாய் பழகினீங்கன்னா போதும். மத்த எல்லாத்தையும் நான் பாத்துக்கறேன். அவகிட்டே மெது மெதுவாய் பேசிச் சரிசெய்யறேன்" என்றாள்.

"அதெல்லாம்... நல்லாச் செய்வியே. என்னையே அழுதழுது கரைச்சவளாச்சே! சேர்ந்து வாழறதுக்குத்தான் கரைஞ்சு அழுது.. சாதிச்சு.. எல்லாம் செய்வாங்க.. ஆனா, பிரியறதுக்காக அழுது சாதிக்கறவங்களை இப்பத்தான் பார்க்கறேன்" என்றான்.

தேவிகா கண்டுகொள்ளவில்லை.

"ம்.. உடனே சொல்லு! டோண்ட் மேக் இட் வெரி டிஃபிகல்ட்... ஃபார் மீன்னு" என்றான்.

அவள் மௌனமாக வாங்கிக் கொண்டாள்.

"என்ன ரொம்பக் கத்தறேனா? அவ்வளவு கோபம்" என்றான். அவள் கலவரமாகப் பார்த்தாள். அவன் புரிந்து கொண்டாற்போல் சொன்னான்.

"சரி.. சரி! ரொம்பக் கலவரமாகப் பார்க்காதே! உன் சிஸ்டர்கிட்டே கோபம் காட்ட மாட்டேன். ஆனா அத்தனை கோபத்தையும் உன்கிட்டத்தான் காட்டுவேன்" என்றான்.

"தாங்கிக்குவேன்!" என்றாள்.

"வேற வழி!" என்றான்.

தேவிகா பல்லைக் கடித்துக் கொண்டாள். மௌனமாக நின்றாள். அவனே மீண்டும் தன்னை மீட்டுக் கொண்டான் போலும். மறுபடியும் ஒரு பெருமூச்சு விட்டு,

"சொல்லு! என்றான்.

சொன்னாள். கடைசியில்

"சரி.. முடிஞ்சுதா.. கிளம்பலாமா?" என்றான்.

"இல்லே! நீங்க முதல்ல போங்க! நான் பின்னால வர்றேன். இனிமே நாம ரெண்டு பேரும் ரொம்ப தனியா போக வர இருக்க வேண்டாம்" என்றாள்.

"தங்கள் சித்தம்... எங்கள் பாக்கியம் இல்லை" என்றான். வெடுக்கென்று முகம் திருப்பிக் கொண்டு நடந்தான்.

அவன் போகும் வரை பார்த்து விட்டு சுற்று முற்றும் பார்த்து அங்கே இருந்த பூங்காவில் இருந்த பெஞ்சில் அமர்ந்து குலுங்கி அழுதாள்.

மறைவாக ஒரு இடத்தில் நின்று பாஸ்கரன் மிகவும் வேதனையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை அவள் அறியவில்லை.

★ ★ ★

அத்தியாயம் 4

தேவிகாவுக்கு ஏதோ ஒரு பக்கம் கழட்டி வைத்து விட்டாற்போல இருந்தது. முடிவு செய்துவிட்டாள்!

எப்படியோ பாஸ்கரனிடம் சொல்லியும் விட்டாள். பாஸ்கரன் ஏற்றுக் கொண்டது ஒருபுறம் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஆனால், மறுபடியும் இவ்வளவு முட்டாள் தனமாகத் தன் தலையில் தானே மண்ணை வாரிபோட்டுக் கொள்கிறோமே என்று கவலையாகவும் இருந்தது.

இனி இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் இருக்கிறது- அனுஷாவிடம் பேச வேண்டும்.

மெதுவாக நிலைமையின் தீவிரத்தை அவளுக்குப் புரியவைத்து இருவருக்கும் திருமணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதோடு விஷயம் காதும், காதும் வைத்தாற்போல் முடிந்துவிடும். அது ஒன்றுதான் குடும்பத்திற்கும், அனுஷாவிற்கும் நல்லது.

நேரம் பார்த்தாள்.

நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணி!

எழுந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த தங்கையின் முகம் பார்த்தாள்.

நிர்மலமாக இருந்தது!

குழந்தையைப் போல் உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்!

என்றைக்காவது திருமணம் முடிந்து யாராவது ஒருவர் இவளிடம்,

'என்ன இருந்தாலும் நீ அப்படி ஆனவதானே... இப்படி ஆனவதானே!' என்று கேட்டால் இவள் தாங்க மாட்டாள்.

ஐயய்யோ! கூடவே... கூடாது. பாஸ்கரைப் போன்ற மென்மையான அணுகுமுறை கொண்டவர்தான் இவளுக்கு ஏற்றவர். ஆனால், தனக்கும் பாஸ்கரனுக்கும் இடையே வளர்ந்த நட்பு!

எவ்வளவு அழகானது!

கவிதை போன்றது!

பழைய நினைவுகள் அலைமோதின.

ஒரு நாள்!

குர்த்தாவில் வந்தான்.

தேவிகாவுக்கு ஒரே ஆச்சரியம்!

"என்ன பாஸ்கரன்" என்றாள்.

"தேவிகா... வர்றியா? 'வாசிப்போம் கவிதை'ன்னு ஒரு அமைப்பு. அதுல நிறையக் கவிஞர்கள் வந்து கவிதை வாசிக்கறாங்க... அவங்கவங்க படைச்சதையும் படிப்போம். படிச்சதையும் படிப்போம். நானும் கவிதை வாசிக்கப் போறேன். அதான்... இப்படி ஒரு கெட்டப்" என்றான்.

அவள் சிரித்தாள்.

"ஓஹோ! கவிஞர்கள்னா... இப்படி ஒரு கெட்டப்ல இருக்கணுமா? யூஷுவலா... பாலசந்தர் படத்துல வர்ற மாதிரி ஒரு காரெக்டர்... தோள்ல ஒரு ஜோல்னா பை...! முகத்து மறைச்சுகிட்டு ஒரு தாடி...! அப்புறம்... சில சமயம் ஒரு சோடாபுட்டி கண்ணாடி...! இப்படித்தானே இருக்கணும்...?" என்றாள்.

"நான்... எப்படி வேண்ணாலும் இருப்பேன்.... இந்த மாசம் இந்த கெட்டப்...!" அடுத்த மாசம் வேற கெட் அப்..." என்று சிரித்தான்.

பிறகு சன்னக்குரலில் கேட்டான்.

"அது சரி! இது உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா இல்லையா... சொல்லு?"

தேவிகா கண்கள் படபடக்க ஒரு நிமிடம் பார்த்தாள். பிறகு சொன்னாள், "உங்களுக்கு... ரொம்ப நல்லா சூட்... ஆவுது."

"நிஜமா?" என்றான்

தன் மனம் கவர்ந்தவளுக்கு அது பிடித்திருக்கிறது என்பதே அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

"சரி... நீயும் என்னோட வர்றியா?" என்றான்.

"நானா?" என்றாள்.

அப்பாவிடம் அனுமதி வாங்கிக் கொண்டு புறப் பட்டார்கள். நகைச்சுவை கலந்த கவிதைகளும், சிந்திக்க வைக்கிற கவிதைகளுமாக களை கட்டியது.

சக்திக்கனல் என்ற புகழ்பெற்ற கோயம்புத்தூர் கவிஞரின் கவிதை படித்தார் ஒருவர்.

'ஏனோ!' என்பது தலைப்பு.

திருமணங்கள்
சொர்க்கத்தில்
நிச்சயிக்கப் படுகின்றனவாம்!
அப்படியானால்
என் கண்ணே!
நம் திருமணம் மட்டும்
ஏன்
செட்டிபாளையத்தில்
நிச்சயிக்கப்பட்டது?

தேவிகா கலீரென்று சிரித்தாள்.

'ஒரு பெண்ணின் கல்லறையில்!' என்ற தலைப்பில் அடுத்த கவிதை வாசிக்கப்பட்டது.

"இவள் இங்கே(தான்)
அமைதியாகத்
தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்.
இவள் ஆவியோ
ராஜு செட்டியார்
நகை மாளிகையைச்
சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது"

அவள் அவனை முறைத்தாள்.

"உங்களுக்கெல்லாம் பெண்களை இளக்கலேன்னா ஆகாதே!" என்றாள் பொய்க்கோபத்துடன்.

அவன் அவளை விழுங்குகிறாற்போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"ஹலோ! மிஸ்டர்! கவிதையை ரசிங்க!" என்றாள்.

"கவிதையைத்தான் ரசிக்கறேன். ஒரே சமயத்தில் இரண்டு கவிதைகள். எவ்வளவு அதிர்ஷ்டம் பாத்தியா" என்றான்.

அவள் கனகாரியமாக முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். கவனித்தாள்

அடுத்த கவிதை வேறு விதமாக இறங்கியது.

'பாட்டியுடன் ஒரு பேட்டி' என்ற தலைப்பில்

நேற்று மாலை

அருநெல்லிக் கனியுண்ட ஔவைப் பிராட்டி எங்க ஊர்ச் சாவடி நாவல் மரத்தில் சுட்ட பழம் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

நான் கேட்டேன்.
பாட்டி! பாட்டி! சாதிகள் எத்தனை?
பாட்டி சொன்னாள்.
"சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை
சாற்றுங்கால்
மீதிமிச்சம் இல்லாமல் ஊர்நிலத்தைத்
தான்சுருட்டிக்
கட்டினார் மேல்சாதி பறிகொடுததார்
கீழ்சாதி
பட்டாவில் உள்ளபடி நிலப்
பட்டாவில் உள்ளபடி

அந்த கவிதையினால் தாக்கப் பட்டவர்களாய் அவர்கள் இருவரும் ஆழ்ந்த முகபாவத்துடன் அமர்ந்திருக்கையிலே அவனைக் கவிதை வாசிக்க அழைத்தார்கள்

இளங்கவிஞர் மரபின்மைந்தன் முத்தையாவின் "கொஞ்சம் பொய்கள் நிறைய உண்மைகள்" என்ற கவிதைத் தொகுப்பிலிருந்து கவிதைகள் வாசித்தான்.

கடலோரக் கவிதைகள் என்ற தலைப்பில் அவன் வாசித்த கவிதை அவளைக் கவர்ந்தது.

தினம் வந்து போயும்
தனக்குள்ள காதலைக்

கரையிடம் அலைகள்
சொல்லவேயில்லை!
ஒருநாளாவது
சொல்லும் என்றுதான்
கரையின்னும் எழுந்து
செல்லவேயில்லை!

அவளும் அத்தனை பேரோடும் ரசித்துக் கைதட்டி னாள்.

"அப்பா வீட்டில் சீதை. அசோக வனத்தில் ராமன்" என்று அவன் வாசித்த அதே கவிஞருடையது கவிதை சற்றே பெரியது என்றாலும் ரசிப்பதற்கு அருமையாக இருந்தது.

வீட்டிற்குள் பகலினிலும் வெளிச்சமில்லை
வாசலிலே பளிச்சென்று கோலமில்லை
போட்டு வைத்த படுக்கையின்னும் சுருட்ட வில்லை
படுத்திருந்தேன் இரவெல்லாம் உறக்கமில்லை.
சீட்டாட்டத் தோழர்கள் வீசிப் போன
சிகரெட்டுத் துண்டுகளைப் பெருக்கவில்லை.
காட்டுக்குள் வாழ்வதுபோல வாழ்கின்றேன் நான்
கண்மணி நீ பிள்ளை பெறப் பிரிந்த வேளை

வாரமெல்லாம் அணிந்த துணி வெளுக்கப் போட்டேன்
வாங்கி வைத்த இதழ்களெல்லாம் விலைக்குப் போட்டேன்
சேர்ந்து போன திரைப் படங்கள் கணக்குப் போட்டேன்
சுவரிலுந்தன் முகம்போலப் படங்கள் போட்டேன்.
தீர்ந்து போன தீப்பெட்டி பொறுக்கிப் போட்டேன்
தினமும் ஒரு கைக்குட்டை தொலையப் போட்டேன்.
சோர்ந்து விட்டேன் கண்ணே... நீ சொன்னவாறு
செவ்வாயில் கோவிலிலே விளக்குப் போட்டேன்.

முந்தாநாள் நீ போட்ட கடிதம்தன்னை
முந்நூறு முறை படித்து பதிலும் போட்டேன்.

சிந்தாமல் சிதறாமல் காத்த வீட்டை
சந்தைபோல் கலைத்துவிட்டேன். தினமும் மாலை
பந்தைப் போல் திரும்பிவந்து விழுவதன்றிப்
போக்கிடம்தான் வேறேது பெண்ணே நீயும்
உண்டானபோது வந்த மகிழ்ச்சியெல்லாம்
ஊருக்குப் போனவுடன் வடிந்ததென்ன?

தலைசீவி விடுவாயே. கிளம்பும்போது
தளிர்முத்தம் தருவாயே... புடவை தந்தால்
விலை கேட்டு அயர்வாயே! "மயக்கம்" என்று
விளையாட்டாய் விழுவாயே. நேரமானால்
அலைபோலத் தவிப்பாயே... கோபம் கொண்டால்
அழகாக அழுவாயே! அனைத்தும் நெஞ்சில்
கலையாமல் நிற்கின்ற கோலமாகும்
கனவிலும் உன் முகம்தானே கவிதை பாடும்.

செல்லமகன் பிறந்தபின் நீ திரும்பும்போது
சொன்னபடி நம் வீட்டில் தொட்டில் ஆடும்.
உள்ளபடி ஒத்திகையாய் எனது நெஞ்சம்
உன்நினைவைச் சுமந்தபடி ஊஞ்சல் ஆடும்
நல்லபடி உனைப் பார்த்துக் கொள்வாய் பூவே!
நம் பிள்ளை உதைத்தாலும் வலியா தோன்றும்!
பிள்ளைபெற்று நீ திரும்பும் வரையில் இந்தப்
பிள்ளையும் உன் அணைப்புக்கு ஏங்கி வாழும்!

தேவிகா ரசித்துச் சிரிப்பதை அவன் ஓரக்கண்ணால் கண்டு ரசித்துக் கொண்டான். வரும் வழியில் ஒரு நல்ல ஹோட்டலுக்கு அழைத்துப் போனான்.

குழுவாக நான்கைந்து பேராகப் போனதால் அவளும் தயங்காமல் போனாள்.

தனி டேபிளில் அமர்ந்து கொண்டார்கள். அவளுக்கு என்ன வேண்டுமென்று கேட்டு ஆர்டர் செய்தான்.

"தேவிகா!" என்றான் குழைவான குரலில்.

"ம்.. சொல்லுங்க!" என்றாள் தேவிகா உற்சாகமாக.

"எனக்கு இன்னிக்கு ஒரு பெரிய விஷயத்துல நிம்மதி..!" என்றான்.

"ஓ..!"

"ஆமா! பொதுவாகக் கவிதைகளைப் புரிஞ்சுக் கறதுக்கு ஒரு ரசனை வேணும். கவிதைகளைப் புரிஞ்சுக் கறதுக்கு ஒரு மனசு வேணும். நீ எங்கே இதையெல்லாம் ஒரு கேலிக்கூத்தா நினைப்பியோன்னு எனக்குப் பயமா இருந்துச்சு" என்றான்.

"கேலிக்கூத்தா? ஏன்...? பாஸ்கரன்...! கவிஞர்கள் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் ஒரு வித்தியாசமான கோணத்துல பாக்கறாங்க. ரசிக்கறாங்க ஒவ்வொரு கவிதையும் கேட்கும்போதுதானே... ஆஹா! இப்படி யெல்லாம்கூட அணுகுமுறை இருக்கான்னு தெரிஞ்சுக்க முடியும்!"

"குட்..!" என்றான்.

"ஆனா! அதுக்காக எது மேலும் வெறியா இருக்கணும்கறது அவசியம் இல்லே..!"

"அதுவும் உண்மைதான்."

"ஆனா... பாஸ்கர்..! ஏன் எல்லாரும் கவிஞர்கள்னா வித்தியாசமான மனிதர்கள்னு நினைக்கறாங்க தெரியுமா? அவர்கள் ஒரு விதமான கனவுலகத்திலே இருக்காங்க... ஆனா, நிதரிசனம் வேறு அப்படீன்னு எல்லாருக்கும் ஒரு கணிப்பு இருக்கு..." என்றாள்.

"அதுவும் உண்மைதான்! அது மட்டுமில்ல தேவிகா! சில பேர் கவிதையை நெய்யறாங்க! சில பேர் கவிதையை நோகடிக்கறாங்க! சில பேர் கவிதைன்னாலே பொருட்களின் பட்டியல் மாதிரி பண்றாங்க" என்றான்.

"கவிதையை நெய்யறாங்க..! ஆஹா..! இது நல்லா இருக்கே!"

"ஆமா..! ஒரு நல்ல கவிஞன் எப்படி ஒரு நெசவாளன் ஒரு பட்டாடையை பாத்துப் பாத்து நெய்யறானோ அது மாதிரி கவிதைகளை நெய்யறான். சில மாதிரி கவிதைகள் மனசைத் தாக்கும். சிலது மனசுல தங்கும்" என்றான்.

"இப்பவே பிரிவைப் பத்தியெல்லாம் கவலைப் படற மாதிரியிருக்கு" என்றாள். அந்த மாதிரி பேச்சு [illegible] நடுவே கேலியும் கிண்டலும் வேறு செய்து கொள்வார்கள்.

"ஐயோ! புல்லரிக்குது" என்று கிண்டலாகச் சொல்வாள் தேவிகா.

"ம்... என்ன அரிக்குது?" என்று காதைத் தீட்டிக் கொண்டு கேட்கிறாற்போல் நடிப்பான்.

"புல்லு... புல்லு... அரிக்குது..." என்பாள் அவள்.

"அப்புல்லு... ஹாஃப்ன்னு அரிக்கறதுனாலதான் இப்படி வளர்த்தீங்களோ?" என்பான். பாஸ்கரன் அன்று [illegible] இறக்கிவிடும்போது சொன்னான்.

"தேவிகா! நம்மோட லைஃப் நல்லாத்தான் இருக்கும்னு நினைக்கறேன்" என்று இப்போது தேவிகாவுக்குத் தோன்றியது.

தனக்கும், பாஸ்கரனுக்கும் ரசனை ஒத்துப் போனது. ஆனால், அனுஷாவின் ரசனை முற்றிலும் வேறானது.

அனுஷாவுக்கு கவிதையே பிடிக்காது. "போக்கா! பொழுதுபோக்கு கெட்டவங்க வேலை. வெறும் கற்பனைகள் வாழ்க்கைக்கு உதவாது" என்பாள்.

பாஸ்கரனை நினைத்தால் அந்த வகையில் பாவமாக இருந்தது.

கண்டிப்பாக அனுஷாவுக்கும் அவனுக்கும் இந்த [illegible] பிரச்சினைகள் வரும்.

பாஸ்கரன் தன் மீது வைத்த காதலுக்கா
ரொம்பவும் அதிகமான விலை கேட்கிறோமோ என்
தோன்றியது.

சொல்லப் போனால் விலை கேட்கவில்லை. வி
கொடுக்கிறோம் என்று தோன்றியது.

எப்போது உறங்கினாள் என்றே தெரியவில்ல
உறக்கத்தில் மீண்டும் பழைய நினைவுகள்.

ஒரு டைரியை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அதி
தினம் பத்து தடவை ராமஜெயம் எழுதுவது போ
தேவிகா பாஸ்கரன் என்று எழுதுவாள். ஒரு நா
டைரியை வைத்துவிட்டு உள்ளே போனாள்.

திரும்பி வரும்போது பாஸ்கரன் எதிரிலே அம
திருந்தான்.

டைரியைக் காணவில்லை. ஆனால், அவன் க
ணில் குறும்பு மின்னியது.

"இங்கே... இங்கே! டைரி ஒன்று இருந்துதே
என்றாள் முகம் சிவக்க...

"நான் பார்க்கலியே!" என்று சாதித்தான் பாஸ்கர

முகமெல்லாம் குப்பென்று வியர்க்க எழு
அமர்ந்தாள் தேவிகா. ஞாபகமாக அந்த டைரியைக் கே
வாங்கிவிட வேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

மீண்டும் படுத்துக் கொண்டாள்.

உறக்கம் சுத்தமாகக் கலைந்து போனது. படுத்
புரண்டு கொண்டேயிருந்தாள்.

"எப்படித் தங்கையிடம் ஆரம்பிப்பது?" என்
விதவிதமாக யோசித்துப் பார்த்தாள். மெல்ல மெல்
கரைக்க வேண்டும். அடுத்த நாள்

பாஸ்கரனைப் பற்றிய சுவாரசியமான விஷய
களையெல்லாம் நகைச்சுவையுடன் சொன்னாள்.

தங்கை ரசித்துச் சிரிப்பது இதமாக இருந்தது.

அன்றைக்கு!

பாஸ்கரன் வந்தபோது சகோதரிகள் இருவருமாக அவனைக் கலாட்டா செய்தார்கள். அவர்களின் கேலி, கிண்டலையெல்லாம் அவன் இயல்பாக எடுத்துக் கொண்டு சிரிப்பதும் அனுஷாவுக்கும் பிடித்தது.

அவளும் பாஸ்கரனிடம் கலகலப்பாகப் பேச ஆரம்பித்திருந்தாள்.

பாஸ்கரன் அன்றைக்கு விடை பெறும்போது தேவிகா உடன் வராமல் தங்கையின் படுக்கைக்கு அருகில் இருந்தே வழியனுப்பினாள்.

பாஸ்கர் நகரும்போது அனுஷா அக்காவிடம்,

"இன்ட்ரஸ்டிங் பர்ஸனாலிட்டி... இல்லே!" என்று கேட்டது காதில் விழுந்தது பாஸ்கரனுக்கு.

ஈயத்தைக் காய்ச்சிக் காதில் ஊற்றினாற்போல் முகம் கறுத்துக் கொண்டான். ஆனால், திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

தங்கைக்கும் அவனைப் பிடிக்கிறது என்ற செய்தி தேவிகாவின் மனதில் ஒரு வலியோடு இறங்கியது. என்றால் சற்று நேரத்தில் பாஸ்கரன் போனில் கேட்ட கேள்வி இன்னும் அந்த வலியை அதிகப்படுத்தியது.

★ ★ ★

அத்தியாயம் 5

"சார்...! வணக்கம்!"

"சொல்லுங்க பாஸ்கரன்!"

"சார்! அவங்க கம்ப்ளெயிண்ட் கொடுக்கறதுக்கு வில்லிங்கா இல்லே!"

"அப்படீங்களா? ஆனா... நான் என்ன சொல் றேன்னா... அந்தக் 'கல்ப்ரிட்டை' அப்படியே விடக்

கூடாது. யாரு என்னன்னு தெரிஞ்சு... ஒரு மிரட்டு மிரட்டி வைக்கணும் இல்லையா?"

"ஆமா... சார்! நானும் அதேதான் ஃபீல் பண்றேன்."

"அட்லீஸ்ட் நம்மகிட்டே எவிடென்ஸ் இருக்கிறது தெரிஞ்சா மேற்கொண்டு இப்படி நடக்காமயாவது இருப்பாங்க... இல்லே...!"

"தட்ஸ் ரைட். சார்! நான் எந்தவிதத்துல ஒத்துழைக்கணும்னு சொல்லுங்க... செய்யறேன்."

"ஆமா... எப்படியும் உங்க ஒத்துழைப்பு வேணும். அந்தப் பொண்ணு அனுஷாகிட்டே பேச முடியுமா?"

"சார்....! அந்தப் பொண்ணு கொஞ்சம் மென்டலி டிஸ்டர்ப் ஆயிருக்கா....! அதைக் காட்டிலும் அந்தப் பொண்ணோட சிஸ்டர் ரொம்ப அப்செட். இந்தப் பிரச்சினை ஒருவகையில என லைஃப்பையே பாதிக்கும் போல இருக்கு..."

"ஓ... அது எப்படி?"

சொன்னான். எப்படிப்பட்ட நிலைமையில் தேவிகா தன்னிடம் உறுதிமொழி வாங்கியுள்ளாள் என்பதைச் சொன்னான்.

"ம்..." என்று உள்வாங்கிக் கொண்டான். மேலும் சற்று நேரம் பேசினார். பிறகு சொன்னார்.

"சரி... அது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். முதல்லே கல்ப்ரிட்டைக் கண்டுபிடிப்போம்."

"சரிங்க... சார்!"

"சரி... எப்படியும் உங்ககிட்டே மனசு விட்டுப் பேசுவாங்க இல்லே. அப்பக் கொஞ்சம் விவரங்கள் சேகரிச்சுக் குடுங்க..."

"ஓகே... சார்! இந்த அளவுக்கு நீங்க இன்ட்ரஸ்ட் காட்டறதுல ரொம்ப சந்தோஷம். சார்...!"

"நீங்க... யாரு! மந்திரியோட சொந்தக்காரர். கவிஞர்... இல்லையா!" என்றார். பாஸ்கரன் சிந்தனையுடன் போனை வைத்தான்.

★ ★ ★

"**சொ**ன்னாக் கேளு... தேவிகா! படிப்பைப் பாதியில விட்டு வந்தாத்தான் எல்லாருக்கும் சந்தேகம் வரும்... தெரியாதா உங்கப்பாவுக்கு...! அனுஷா காலேஜ் போகட்டும். இந்த வருஷம் படிப்பை முடிக்கட்டும்."

"அந்த... அந்த நாய்க... யாராவது?"

"பாரு... தேவிகா... அவ எனக்கு வொஃப் ஆகப் போறா... அவளை எப்படிக் காப்பாத்தணும்னு எனக்கு தெரியும்."

நெஞ்சில் சாட்டையடி போல் 'எனக்கு வொய்ஃப்' அந்த வார்த்தைகள் தைத்தாலும் விழுங்கிக் கொண்டாள் தேவிகா.

பரவாயில்லை... தான் சொன்ன வார்த்தைக்காக இவ்வளவு உண்மையாக இருக்கிறாரே என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

கசப்பாகப் புன்னகைத்துக் கொண்டாள். அந்தப் புன்னகையை கவனித்துக் கொள்கிறான் போலத்தான் தெரிந்தது. அதற்குள் அனுஷாவே அங்கே வந்தாள்.

"என்ன டிஸ்கஷன் நடக்குது இங்கே!" என்றாள்.

"ம்... அக்காவையும், தங்கையையும் ஒரே மேடையிலே கல்யாணம் பண்ணிக்கலாமான்னு சம்மதம் கேட்கறேன்." என்றான் பாஸ்கரன் சிரிக்காமல்.

அதற்கு ஏதோ ஒரு பெரிய ஜோக்கைக் கண்டவள் போல் அனுஷா குரலெடுத்துச் சிரிப்பதை ஒருவித எரிச்சலுடன் பார்த்தாள்.

"நிஜமா? ரொம்ப நல்லா இருக்குமே?" என்றாள்.

"ஹேய்! அவருதான் அறிவில்லாமப் பேச[illegible]ருன்னா... நீ என்னடி?" என்று அதட்டினாள் தேவிகா.

"அவரை எப்படி... நீ அறிவில்லாதவர்[illegible] சொல்லலாம்?" என்று அனுஷா கேட்கவும் ஒரு நிமி[illegible] திகைத்த தேவிகா பாஸ்கரனிடம் "ஸாரி" என்றாள்.

"பரவால்லே! நான் உலகத்துலயே பெரிய..." என்[illegible] நிறுத்தவும் மற்ற இருவரும் திகைத்துப் போய்ப் பார்[illegible] அவன் சிரித்துக் கொண்டே மறுபடியும் இழுத்[illegible] சொன்னான்.

"பெரிய... அதிர்ஷ்டசாலியாச்சே...!" என்று. அவ[illegible] சொல்லும்போது லேசான ஒரு கோபம் தொனிப்ப[illegible] தெரிந்தது. தேவிகா அதைக் கவனிக்காதவள் போ[illegible] தங்கையிடம் கேட்டாள்.

"நீ என்னடி சொல்றே?" என்றாள் தேவி[illegible] ரெண்டே மாதம்தான் கோர்ஸ். இந்தப் பிரச்சி[illegible] ஒருபுறம் இருக்கட்டும். நான் என் படிப்பை முடிச்[illegible]கறேன்" என்றாள்.

தேவிகா யோசித்தாள்.

"என்னக்கா யோசிக்கறே?"

"யோசிக்கலைடி. நீ அங்க இருக்கும்போது மறு[illegible] ஏதாவது தொல்லை தந்தாங்கன்னா...?" என்றாள்.

"நான் ஒரு சல்யூஷன் சொல்றேன். கேட்கறீங்கள[illegible] என்றான் பாஸ்கரன்.

"சொல்லுங்க...!" என்றார்கள் இருவரும் கோரஸ[illegible]

"சென்னையில எனக்கு ஒரு அபார்ட்மெண்[illegible] இருக்கு... அதுல தங்கிக்க தேவிகா நீயும் வேண்ணா கூட[illegible] போய்த் தங்கு..."

"அப்பா...?"

"அப்பாகிட்டே இப்படிச் சொல்லு. 'அப்பா[illegible] அனுஷாவுக்கு இன்னும் உடம்பு முழுசா சரியாக[illegible]

[illegible] இரண்டு மாசத்துல பரீட்சை வேற வருது. நான் [illegible] கூட இருந்து கொஞ்சம் நல்லபடியா சமைச்சுப் [illegible]க் கவனிக்கறேன்னு சொல்லு" என்றான்.

தேவிகாவுக்கும் அந்த யோசனை சரியென்றே தோன்றியது. "என்னோட கார் ஒண்ணு தர்றேன்" என்றான் பாஸ்கரன்.

"நீங்க வந்தா தங்கறதுக்கு?" என்று இழுத்தாள் தேவிகா.

"அதே அபார்ட்மெண்ட்ல சிங்கிள் பெட்ரூம் அபார்ட்மெண்ட் ஒண்ணு எனக்கு இருக்கு. இந்த அபார்ட்மெண்ட் டபுள்ரூம்... இதைத்தான் வாடகைக்கு விட்டிருந்துச்சு. இப்ப டெனன்ட்ஸ் காலி பண்றாங்க நீங்க போய்த் தங்கிக்குங்க. அது மட்டுமில்லே அனுஷாவோட காலேஜ் அங்கிருந்து ரொம்பப் பக்கமும் கூட. அது மட்டுமில்லாம அந்த அபார்மெண்ட் ப்ரொமோட்டர் [illegible]கொண்டு எல்லாத்தையும் தெரியும். நல்லாக் கவனிச்சுக்குவாங்க" என்றான்.

தன் தங்கைக்காக அவன் இவ்வளவு தூரம் [illegible]பது அவளுக்கு மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது.

ஓரிரு நிமிடங்கள் மௌனம் காத்தாள். பிறகு இருவரையும் பார்த்து வாஞ்சையாகப் புன்னகைத்தாள். அந்தப் புன்னகையை பாஸ்கரன் ஒரு நிமிடம் தன்னை மறந்து பார்ப்பதையும் பிறகு ஏதோ நினைவு வந்தவன் [illegible] முகம் திருப்பிக் கொள்வதையும் அனுஷா [illegible]டைய முகங்களையும் மாறி மாறிப் பார்ப்பதையும் தேவிகா புரிந்து கொள்ளவில்லை.

"ஆமாங்க... பாஸ்கரன்! படிப்பு ஏன் வீணாக் [illegible]ம். வைரஸ் ஃபீவர்ங்கற காரணத்தையே அப்பா [illegible] மெயின்டெயின் பண்ணிக்கலாம்" என்றாள்.

அதற்குப் பிறகு எல்லாமே வேகமாக நடந்த. தேவிகாவும், அனுஷாவும் அந்த அபார்ட்மெண்ட்டி குடியேறுவதற்கு எல்லா உதவிகளும் செய்தான் பாஸ்கர

அப்பாவும் வந்தார்!

இரண்டு நாட்கள் உடனிருந்துவிட்டு அவர் கிளம் விட்டார்.

பாஸ்கரன் நான்கைந்து நாட்கள் தங்கினான்.

நண்பன் ஒருவனுடைய பைக் ஒன்றை வாங் கொண்டு வந்தான். இரண்டு மூன்று முறை பாஸ்கரனு அனுஷாவும் வெளியே போய் வந்தார்கள்.

இப்போதெல்லாம் அனுஷா அவளிடம் எது கேட்பதில்லை. நேரடியாக பாஸ்கரனிடம்தா கேட்பாள்.

"பாஸ்கர்! என்னிக்கு ஊருக்குப் போகப் போறீங் என்றாள் முதல் நாள்.

"ஏன்? என்னைப் பேக் பண்ணி அனுப்பற இவ்வளவு தீவிரமா இருக்கே?"

"ஐயோ! இல்லல்லே! அப்படிக் கேட்கலே! என முக்கியமான புத்தகங்கள் ரெண்டு மூணு வா வேண்டியிருக்கு. கொஞ்சம் கூட வர முடியுமா?" என்ற அனுஷா.

"வொய் நாட்?" என்றான். புறப்பட்டார்கள்.

தன்னிடம் ஆலோசனையோ, அனுமதியோ தங் கேட்கவில்லை என்பதை தேவிகா கவனித் கொண்டாள். ஆனால், தடையேதும் சொல்லவில்ல

அவள் உடை மாற்றிக் கொண்டு வரும் வ முன்னறையில் காத்திருந்த பாஸ்கரன் தன்னி பேசுவதைத் தவிர்ப்பதற்காகவே பால்கனியில் போ நின்றுகொண்டானோ என்று தோன்றியது.

மனமும், முகமும் வாடிவிட்டன.

சமையலறைக்குள் புகுந்து ஏதோ கழுவுகிறாற் போல் நின்றுகொண்டாள்.

"அக்கா... கிளம்பறோம்!" என்று குரல் கொடுத்தாள் அனுஷா.

"சரிடி!" என்று வெளியே வந்தாள்.

"வரேன்... தேவிகா!" என்று அவனும் ஒப்புக்குச் சொல்லிவிட்டுப் போவது புரிந்தது.

அவளையும் மீறி பால்கனியின் ஓர் ஓரமாக நின்று கொண்டு கவனித்தாள்.

கலகலவென்று சிரித்துக் கொண்டு நகர்ந்தார்கள். தன் வாழ்வில் ஒரு அசம்பாவிதம் நடந்துவிட்டது என்பதையே மறந்து விட்டவள் போல் அனுஷா நடமாடு வதையும், அது பற்றிக் கவலைப்படாதவனாக பாஸ்கரன் நடந்து கொள்வதையும் பார்க்கும்போது ஒரு வகையில் வெற்றி பெற்றவளாகவே உணர்ந்தாள்.

அதே வேகத்தில் தனக்கும், பாஸ்கரனுக்கும் இருந்த நட்பையே மறந்துவிட்டவன் போல் பாஸ்கரன் நடந்து கொள்வதும் அவளுக்கு வேதனையாக இருந்தது.

பழைய நினைவுகளெல்லாம் படையெடுத்து வந்தன என்றால் அந்த மகிழ்ச்சி உணர்வு சிதறிவிடும்படியான ஒரு செய்தியுடன் வந்தாள் அனுஷா.

★ ★ ★

அத்தியாயம் 6

"அக்கா! நான் வர லேட்டாகும்!"

"ஏண்டி!"

"அக்கா... அவரு... அதான்... பாஸ்கர் வந்திருக்காரு."

"ஓ!" தேவியின் குரல் தன்னையுமறியாமல் கீழிறங்கியது. தங்கையோ அதைக் கண்டுகொள்ளாத வளாகத் தொடர்ந்தாள்.

"அக்கா..! நான் வர பத்து மணிக்கு மேல ஆகும்! நீ உனக்கு மட்டும் டிபன் செஞ்சு சாப்பிட்டுக்கோ" என்றாள்.

"ம்..!" என்றாள். போனை ஆஃப் செய்யும் முன்பாக,

"அனு!" என்றாள்.

"ம்..!"

"பாஸ்கர் சாரைக் கேட்டதாகச் சொல்லு!"

"சரிக்கா! ஒரு வேளை நாளைக்கு இருந்தாருன்னா வேண்ணா... நம்ம வீட்டுக்கு ஒரு நடை வந்து உன்னைப் பார்க்கச் சொல்றேன்" என்றாள் அனுஷா.

"சரி" என்று சொல்லிவிட்டு போனை ஆஃப் செய்தாள் தேவிகா.

ஊருக்கு வருவதற்கு முன்பாக நடந்த விஷயங்களைக் கசப்புடன் நினைத்துக் கொண்டாள்.

கோயம்புத்தூர் போய்ச் சேர்ந்தவுடனே அந்தப் பேச்சை எடுக்க வேண்டாமென்று ஒரு வாரம் விட்டு விட்டாள். பிறகு பாஸ்கரனிடம் கேட்டாள்.

"ஏங்க... பாஸ்கரன்! நீங்க ஏதாவது அனுஷாகிட்டே சொன்னீங்களா?" என்று.

"என்னத்தை சொல்றது?"

"இல்லே! உங்களுக்கும் அவளுக்கும் கல்யாணம்கற மாதிரி..."

அவன் முகம் திருப்பிக் கொண்டான்.

"நான் என்ன சொல்றது? நீயே சொல்லு!" என்றான் கடுகடுப்பாக.

அந்த நேரத்தில் அந்தக் கோபம் அவளுக்கு மிகவும் சுகமாக இருந்தது. ஆனால், ஏதோ ஒரு தியாகம் செய்பவள் போல் பாவித்துக் கொண்டாள்.

"சரி... நானே சொல்றேன்" என்றாள்.

"என்னமோ செய்!" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டான்.

அப்படி அன்றைக்குக் கோபித்தவன் அடுத்தமுறை பேசும்போது சொன்ன விதம் அவளுக்கு மிகவும் ஆறுதலாக இருந்தது.

"தேவி..!" என்றான், ஃபோனில்.

"சொல்லுங்க பாஸ்கர்..!" என்றாள், ஆர்வமாக.

"வந்து... அனுஷாகிட்டே எனக்கு அனுஷா மேல இன்ட்ரஸ்ட் இருக்கற மாதிரி சொல்லு... ஆனா, உனக்கும் எனக்கும் பழக்கம்கற மாதிரி எதுவும் சொல்ல வேண்டாம்" என்றான்.

தேவிகாவின் மனமும், முகமும் வாடின.

"சரிங்க பாஸ்கர்! ஆனா ஃப்ரெண்டுங்கற மாதிரி சொல்லியிருக்கேன்" என்றாள்.

"அது... பரவாயில்லை" என்றான்.

"நீ நல்லாயிருக்கியா?" என்றான். பிறகு அவனே தொடர்ந்து, "நீ நல்லா இல்லாம என்ன? நீ நினைக்கற எல்லாம் நடக்குதே" என்றான்.

கோபமாகச் சொன்னானா? சாதாரணமாகச் சொன்னானா, எதுவும் புரியவில்லை. ஆனால், எதைத் சுலபம் என்றும், பெரிய விஷயம் என்றும் நினைத்தாளோ அந்த விஷயங்கள் மெது மெதுவாக நிறைவேறும் போது கொஞ்சம் வலிக்கிறாற்போல் இருந்தன.

அந்தப் பேச்சுக்கும் பிறகு பாஸ்கரனிடத்தில் நிறைந்த மாற்றம் தெரிந்தது.

வீட்டுக்கு வந்தால்கூட ஏதோ மூன்றாம் மனிதர் [illegible] பார்த்துப் பேசுகிறாற்போல் சொற்கள், அளவான புன்னகை.

பட்டும் படாமல் ஒரு விசாரிப்பு அதற்குப் பின் நகர்ந்து விடுவான்.

என்ன இருந்தாலும் அனுஷா தன்னைக் காட்டிலும் [illegible] இரண்டாம் திருமணங்களே சகஜமாகப் போன

இந்த நிலையில் அனுஷாவிற்கு நேர்ந்த விஷயத்தை பாஸ்கரன் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவேயில்லை என் தோன்றியது.

'பரவாயில்லையே! அது நல்லதுதானே' என் தேற்றிக் கொண்டாள்.

இந்த விஷயம் அம்பலமாகி, ரசாபாசமா அப்பாவின் மனசு நோகிற நிலைமை ஏற்படாமல் இ மட்டில் எல்லாம் சுமுகமாக நடக்கிறதே... அ வரைக்கும் மகிழ்ச்சிதான் என்று தன்னைத்தானே தேற் கொண்டாள். ஆனால், இன்னொரு மனது சொன்ன

'சென்னைக்கு வருவதைக்கூட உனக்குத் தெரி காமல் நேரடியாக அனுஷாவிடம் பேசிக் கொள்கிறா இது சரியா?' என்று.

'எது சரி? எது தவறு?' யார் சொல்வது?

தானே போய் அவனிடத்தில் வலிந்து கேட் கொண்டதற்குப் பின் தான் ஒத்துக் கொண்ட காரிய அவர் செம்மையாகச் செய்கிறார் என்பது குறித்துத் மகிழ்ச்சிதானே அடைய வேண்டும். அதிலே வருத்தப் வதற்கு என்ன இருக்கிறது என்று தேற்றிக் கொண்டா

வருவித்துக் கொண்ட உற்சாகத்துடன் எழு தனக்கு டிபன் தயாரித்துக் கொண்டாள்.

'என்னத்தைப் பெரிசா... டிபன் செய்யறது?' எ சலிப்புடன் உப்புமா செய்தாள்.

அளவாக அரை டம்ளர் போட்டுத் தயாரி கொண்டாள்.

வழக்கமாக அனுஷாவுக்குச் செய்தால் வெஜி கிச்சடி மாதிரி செய்வாள். தொட்டுக் கொள்ள ச மாதிரி ஏதாவது இருக்கும். இப்போது எதுவும் செ பிடிக்கவில்லை. சுற்றும் முற்றும் தேடினாள். ஊறு பாட்டில் இருந்தது. எடுத்துக் கொண்டு அமர்ந்தா

என்ன முயன்றும் பாஸ்கரனின், சிரிப்பும் பேச்சும், கிண்டலான பார்வையும், அழகாக உடுத்திக் கொண்டு நிற்கும்போது விழுங்குகிறாற்போலப் பார்க்கிற பார்வையும் மறக்கவே முடியாதவை என்று தோன்றியது.

சின்னதாக ஒரு டைனிங் டேபிள் வாங்கியிருந்தார்கள்.

உப்புமா தட்டை நகர்த்திவிட்டு மேஜையில் கவிழ்ந்து அழுதாள்.

வெடித்து அழுதாள்!

பாஸ்கரனோடு இணைந்திருந்தால் மட்டும் வாழ்க்கை எவ்வளவு இனிமையாக இருந்திருக்கும்? இரண்டு பேருடைய ரசனைகளிலும் ஒரு பக்குவம் இருந்தது. ஒரு ஒற்றுமை இருந்தது.

தேவிகாவின் மென்மையான உணர்வுகளை அவன் ரசித்துப் போற்றுகிறவனாக இருந்திருப்பான். எவ்வளவு அருமையான வாழ்க்கையை இழந்து நிற்கிறோம் என்ற வேதனை அவள் தியாகம் என்ற பெயரில் இதுவரை அடக்கி வைத்திருந்தது எல்லாமும் இப்போது வெடித்தது.

இந்த வெடிப்பே நல்லது என்பது போல அழுது தீர்த்தாள்.

தங்கையும், அவனும் சந்தோஷமாகச் சிரித்துக் கொண்டு நடமாடுகிற காட்சி அவளுக்குள் விசுவரூபம் எடுத்தது. அவன் மட்டும் தன் மனம் கவர்ந்தவனாக இல்லாமல் இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்.

அப்போதும் பாஸ்கரன் சொன்னான்.

"தேவி... பொறு... அவசரப்படாதே! நானே நல்ல மாப்பிள்ளையைப் பார்க்கறேன். அனுஷாவுக்கு. என் ஃப்ரெண்ட்ஸ் இரண்டு மூன்று பேர் இந்த மாதிரி விஷயங்களை ஏத்துக்கறவங்க இருக்காங்க" என்று சொல்லும்போதே அவள் குறுக்கிட்டாள்.

"பாத்தீங்களா? ஏத்துக்கறதுங்கற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தறீங்க! அப்ப ஏத்துக்கறவர் உயர்ந்தவர்... என் தங்கை தாழ்ந்தவளா? அந்த மனப்பான்மையே இல்லாத வர்களா இருக்கணும். அதனாலதான் நான் உங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தேன்" என்று நாம்தானே அவனை வற்புறுத்தினோம்.

இப்போது வருத்தப்பட்டு என்ன பயன்?

தட்டை மூடி வைத்துவிட்டு அவள் உள்ளே போய்ப் படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டாள்.

வேண்டுமட்டும் அழுது தீர்த்தாள்.

எப்போது உறங்கினாள் என்றே தெரியாத நிலையில் சற்றே கண்ணயர்ந்து விட்டாள்.

★ ★ ★

கணீரென்று அழைப்புமணி ஒலித்து! திடுக்கிட்டு விழித்தாள் தேவிகா.

அவசரமாக முகம் திருத்திக் கொண்டு போய்க் கதவைத் திறந்தாள்.

பாஸ்கரனின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்து அனுஷா ஏதோ சொல்ல அவன் அவள் முகத்தைக் குனிந்து பார்த்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவள் நிற்பதையே அவர்கள் கவனிக்கவில்லை. பிறகு சாதாரணமாகத் திரும்பினார்கள்.

"ஹாய்! தேவிகா!" என்றான் பாஸ்கரன்.

"வாங்க!" என்றாள் தேவிகா புன்னகையுடன் உள்ளே நுழைந்தாள். அனுஷா டைனிங் டேபிளின் மேல் இருந்த தட்டைப் பார்த்தாள்.

"ஏன் தேவி! சாப்பிடலையா?" என்றாள்.

"இல்லே! சாப்பிடப் பிடிக்கலே!" என்றாள்.

பாண்ட் பாக்கெட் இரண்டிலும் கை விட்டபடி தன்னை ஆழ்ந்து பார்கிற பாஸ்கரனின் பார்வையைத் தவிர்த்தவளாய் தரையைப் பார்த்தபடி தேவிகா சொன்னாள்.

"இல்லே! தனியா சாப்பிடப் பிடிக்கலே!"

"அப்ப... சரி! அக்காவுக்கும் மாப்பிள்ளை பாத்துற வேண்டியதுதான் இல்லே... பாஸ்கர்" என்று சிரித்தாள் அனுஷா.

"ஆமா! பின்னே!" என்று சிரிக்க, அவள் திகைத்து நின்றாள் அன்றிரவே அவளுக்குக் கடுமையான காய்ச்சல் வந்துவிட்டது!

★ ★ ★

அத்தியாயம் 7

"ப்ளீஸ்... பாஸ்கரன் சிரிப்புக் கூட்டாதீங்க! பேசாம இருங்க" என்று அவன் கையைத் தள்ளி விட்டாள்.

திடுக்கென்று விழித்தாள்.

படுக்கையறையில் இருந்தாள்!

தங்கை அருகிலே அமர்ந்திருந்தாள்!

தேவிகாவுக்கு மெது மெதுவாக நினைவு வந்தது. அன்றைக்கு தேவிகாவும் பாஸ்கரனும் ஜோடியாக வீட்டுக்கு வந்தது.

தான் சாப்பிடப் பிடிக்காமல் படுத்துக் கொண்டது. கண்களை நன்றாக விழித்துப் பார்த்தாள்.

அனுஷா அரைத் தூக்கத்துடன் அந்தக் கூடைச் சேரில் அமர்ந்திருந்தாள்.

"அனு!" என்றாள்.

"அக்கா... ரெண்டு மூணு நாளாக் காய்ச்சல்" என்றாள்.

"ஓ! பாஸ்கர்?"

"அவரு... நேத்தே ஊருக்குப் போறேன்னாரு. நான்தான் இருக்கச் சொன்னேன்" என்றாள்.

தேவிகாவுக்குத் தோன்றியது.

"ஏதோ அதே அறையில் பாஸ்கர் நடமாடுவது போலவும், அவன் குரல் கேட்பது போலவும் இருந்ததெல்லாம் பிரமைதானோ!

சீக்கிரம் அனுஷாவுக்கும் பாஸ்கரனுக்கும் திருமணம் செய்து வைத்துவிட்டுத் தான் விலகிவிட வேண்டும். அடிக்கடி பார்க்கிற வேலை வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று எண்ணிக்கொண்டாள்.

"அக்கா.. இட்லி.. சாப்பிடறியா?" என்றாள். எழுந்து பல்துலக்கிவிட்டுத் தங்கை கொடுத்த இட்லியை உண்டாள்.

"நீ காலேஜ்க்குப் போகலையா?"

"நேத்தும், முந்தாநேத்தும் சாட்டர் டே.. சன் டேக்கா.." என்றாள்.

"ஓ...!"

அப்போதுதான் போன் ஒலித்தது.

"அக்கா.. பாஸ்கரன் அவசரமா வரச் சொல்றாரு. நான் போயிட்டு வரட்டுமா" என்றாள்.

"போயிட்டு வா" என்றாள்.

அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்ட அனுஷா, "அக்கா இந்த மாத்திரையை மறக்காமல் போட்டுக்க" என்று கொடுத்து விட்டுப் போனாள்.

தேவிகா மறுபடியும் சோர்வாகப் படுத்துக் கொண்டாள்.

★ ★ ★

"அனு...! உனக்குப் பிரச்சினை செய்த ஆள் யாருன்னு கண்டுபிடிச்சாச்சு" என்றான் பாஸ்கரன்.

அனுஷா ஆர்வமில்லாமல் வெளியே பார்த்தாள்.

"நான்தான்.. இன்வெஸ்டிகேட் பண்ண வேண்டாம்னு சொன்னேனே" என்றாள்.

"இல்லே...! அனு...! ஏ.சி. இன்வெஸ்டிகேட் பண்ணியாகணும்னு ரொம்பத் தீவிரமா இருந்தார். என்னா உனக்குப் பிரச்சினை செய்த மாதிரியே வேற யாருக்கும் அந்தக் கல்ப்ரிட் தொல்லை செய்யக் கூடாதில்லே.." என்றான் பாஸ்கரன்.

"இதுக்குத்தான் இப்ப அவசரமா வரச் சொன்னீங்களா?" என்றாள் அனுஷா.

"ஆமா!"

"அக்கா அங்கே உடம்பு முடியாம இருக்கா?" என்றாள் கடுப்பாக.

"ஜஸ்ட் ஒன் அவர்.... ஏ.சி-யைப் பாத்துட்டுப் போயிடலாம்" என்றான் பாஸ்கரன் தன்மையாக.

அனுஷாவுக்கு மறுப்பதற்கு வழியிருக்கவில்லை. உடன் சென்றாள். காரில் செல்லும்போது கேட்டாள்.

"ஆளைப் பிடிச்சு வச்சிருக்காங்களா?" என்று.

"இல்லை! நீதான் கம்ப்ளெயிண்ட் குடுக்கலியே! அதனால் எப்படியோ போட்டோஸ் மட்டும் வாங்கி வச்சிருக்காங்க.."

"ம்" என்றாள் அசுவாரசியமாக. போனார்கள்.

"வாங்க... பாஸ்கர்!" என்று வரவேற்றார் ஏ.சி. உட்காருங்க என்றார். அமர்ந்தார்கள். நடுத்தர வயதில் இருந்தார் நல்ல கம்பீரமான உருவம்.

"எம்மா...! இந்த போட்டோஸ் பாருங்க..." என்று காட்டினார்.

ஒரே ஆளை வேறு வேறு கோணத்தில் எடுத்து வைத்திருந்தார்கள் பார்த்தாள் அனுஷா!

புரிந்தது. அவளது சீனியர் மாணவன்தான், மளமள வென்று பழைய நினைவுகள் அவளுக்குள் ஓடின.

★ ★ ★

“ஹலோ... இப்படியில்லை... இப்படி!” என்றார் தனக்கொடி. அவர்களது லெக்சரர்.

அனுஷா தோழிகளோடு சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். “அனுஷா... மொத்த ப்ரொகிராமையும் ஸ்பாயில் பண்றே...!” என்று செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டார் தனக்கொடி.

உடனே நல்ல பிள்ளை போல பவ்யமானாள் அனுஷா.

தோழிகள் எல்லாம் ஒருவரையொருவர் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டார்கள் லெச்சரருக்கு தெரியாமல்தான்.

“மேடம்! வெஸ்டர்ன் டான்ஸ் ஒண்ணு...! பரத நாட்டியம் ஒண்ணு வச்சுக்கலாமா” என்றாள் சுகன்யா.

“பரத நாட்டியமா! யார் ஆடுவா?”

“மேடம்...! என்ன இப்படிக் கேட்டுட்டீங்க...! “குச்சுப்பிடி ஒடிஸா... பரத நாட்டியம் எல்லாமே ஆட ஆள் ஒண்ணு இருக்கு... தெரியுமா?” என்றாள் சுகன்யா.

“ரியலி! யாரு!”

“வேற யாரு! நம்ம அனுஷாதான்!”

“யாரு! இந்தப் பம்பளிமாஸா? ஏம்மா... இன்னிக்கு என்னைக் கலாய்க்கறதுங்கற முடிவோட வந்திருக் கீங்களா?”

“இல்ல மேடம்! நிஜமா!” என்றார்கள் கோரஸாக.

அனுஷா ஆமாம் என்றும் சொல்லாமல் இல்லை என்றும் சொல்லாமல் இந்தப் பூனையும் பாலைக் குடிக்குமா என்பது போல் நின்றாள்.

தனக்கொடி சிரித்தார்.

“நினைச்சேன். இவ கண்ணைக் கண்ணை விரிச்சு வச்சுகிட்டு நடமாடும்போது இப்படி ஏதாவது இருக்கும்னு. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு புத்திசாலித்தனம் தெரியுதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு குறும்பும் தெரியுதே!” என்றார்.

“மேடம்! ஒவ்வொருத்தருக்கும் இவ பேரு வச்சிருக்கா பாருங்க...! நீங்க சிரிச்சு சிரிச்சு வயிறு புண்ணாப் போயிடும்” என்றாள் மேகலா.

“ஆமா! அப்புறம் அல்சர் ராணின்னு உங்களுக்கும் பேர் வச்சுடுவா...” என்றாள் இன்னொருத்தி.

விதவிதமா அவளைக் கலாட்டா செய்த எல்லாருமே அவள் டான்ஸ் ஆடிய விதம் பார்த்து அசந்து போனார்கள்.

நளினமாக, இயல்பாக!

தனக்கொடி அருகில் இருந்த பெண்ணிடம் சொன்னார். “ஐயோ! இந்தப் பொண்ணு பொறக்கும்போதே டான்ஸ் ஆடிக்கிட்டே பொறந்துருக்கும் போல இருக்கு” என்றது.

அந்த முறை கல்லூரியில் எல்லாருக்கும் தெரிந்த ஆளாகப் போனாள் அனுஷா.

ஹேய் அனுஷா... தெரியாது? டான்ஸர் அனுஷா என்று பேசிக் கொள்வார்கள்.

மாணவர்களிலும் ஒரு சிலருக்கு அவளை மிகவும் பிடித்துப் போனது. அந்தக் கல்லூரிப் பருவத்துக்கேயுரிய இயல்பான ஈர்ப்பும் இருந்தது. ஒரு சிலர் அவளிடம் வந்து நெருக்கமாகப் பழகினார்கள்.

அனுஷாவும் நட்பை வழங்கத் தயங்கவில்லை. அனுஷாவின் நட்பு வட்டம் பெரிதாகவே இருந்தது.

அப்போதுதான் அது நிகழ்ந்தது. அவளது நெருங்கிய தோழி வந்து சொன்னாள்-

"ஏய்! அந்த அகத்தியன் உன் மேல ரொம்பக் கிரேஸியா இருக்கானாம்" என்று அனுஷா சிரித்தாள்.

"ஆமாடி! நீ டான்ஸ் ஆடும்போது நிறைய போட்டோஸ் எடுத்திருக்கானாம்."

"போறான் போ!" என்றாள் அனுஷா, பெரிதாக எதையும் கண்டுகொள்ளாதவள் போல.

"அனுஷா! விளையாடாதேடி! உன் பர்மிஷன் இல்லாம இந்த வேலையெல்லாம் பண்ணியிருக்கான்."

"ஹேய்! காலேஜ்ல கல்ச்சுரல்ஸ் நடக்கும்போது போட்டோ எடுக்கறதுதான். இதைப் பெருசாப் பேசாதே" என்றாள் அனுஷா.

தோழி சொன்னாள் "பார்த்... அனுஷா வெடுக்குன்னு வந்து நேர்ல சொல்றவனை நம்பலாம். ஆனா இந்த மாதிரி 'முணுக்' 'முணுக்'குன்னு இருக்கறவனை நம்பக் கூடாது உன்கிட்டே வந்து 'ஐ லவ் யூ' சொல்லப் போறான்" என்று.

அனுஷா இடியிடியென்று சிரித்தாள்.

"இனி அந்தக் கூத்து வேறு நடக்கணுமா? அவனும் அவன் மூஞ்சியும்... கண்ணிலயே கபடம் தெரியுது எங்காவது வந்து நின்று என்கிட்டே சொல்லிடப் போறான்" என்றாள் அனுஷா கடுப்பாக. ஆனால் அகத்தியன் வந்து சொல்லத்தான் செய்தான். ஆனால் நேரடியாக அல்லாமல் வேறு வேறு விதங்களில் சொன்னான்.

ஒரு நாள் வந்தான்.

"மேடம்! உங்க புத்தகத்துல இருந்து இந்தப் பேப்பர் விழுந்தது" என்று நீட்டினான்.

அனுஷாவுக்கு உள்ளூர சிரிப்பு. முகத்தில் அடிக்காற்போல பதில் சொல்லலாமா என்று நினைத்தாள்.

ஆனால், என்னதான் இருக்கிறது அந்தப் பேப்பரில் என்று பார்க்கலாம் என்று வாங்கிக் கொண்டாள்.

காதல் உயர்வானது, உயிரானது, உடலானது என்கிற மாதிரி ஏதோ எழுதி இருந்தான்.

அனுஷா சிரித்துக் கொண்டாள். அடுத்த நாள் அவன் வரும்வழியில் கண்ணை உருட்டி உருட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான்.

அனுஷா நேராக அவனிடம் போனாள்.

"அகத்தியன்! இது என்னோட பேப்பர் இல்லை. யாரோ அபிஷ்டு... இதுல காதல்... காதல்னு பினாத்தி வச்சிருக்கு. எனக்கும் காதல் சம்பந்தமா இப்படி எழுதறது பிடிக்காது. எழுதவும் வராது" என்று அவன் கைகளில் கொடுத்து நகர்ந்தாள்.

அடுத்த நாள்!

அவள் தோழி சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

"அனுஷா! பேசாம நீ அகத்தியனோட ஆஃபரை கன்சிடர் பண்ணலாம். பெரிய கோடீஸ்வரன் வீட்டுப் பிள்ளையாம்."

அனுஷா... அவளை முறைத்தாள்.

"ஏண்டி! நான் என்ன என் வாழ்க்கையை இத்தனை விலைக்கு விக்கறதா இருக்கேன்னு ஏலம் போட்டுட்டா இருக்கேன்! அவன் சரியில்லைடி. அவனோட தோற்றத்தை நான் சொல்லலே! பார்வை! கபடப் பார்வைடி. கண்ணைப் பார்த்தே அவன் பேசறது இல்லை தெரியுமா? ஐ டோண்ட் லைக் திஸ்" என்றாள்.

அவன் கபடக்காரன் என்பதை அனுஷா முழுதுமாக உணர்ந்தது போலவே அவனிடம் இருந்து விலகியும் இருந்திருந்தால் அனுஷாவுக்கு இந்த மாதிரி பிரச்சினை வந்திருக்காது.

ஒரு நாள்! அகத்தியன் வந்து "மேடம்! ஐ வாண்ட் பி யுவர் ஃப்ரெண்ட்" என்றான்.

"வொய் நாட்?" என்றாள் அவளும்.

அந்த ஒரு முயற்சிக்குப் பிறகு அவன் அது மா பேசவோ, வழியவோ செய்யாததால் அவளும் இய பாகவே பழகினாள்.

இருவருக்குமே பொதுவான நண்பர்கள் இரு தார்கள். பிக்னிக் போனார்கள் மற்ற கல்லூரிக நடக்கும் கலை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் போனார்கள்.

அனுஷாவும் அவள் தோழிகளும் டிஸ்கோகூட போனார்கள்! சகோதரியிடம் எங்கெங்கு போனோ என்பதை எப்போதும் சொல்வாள் அனுஷா.

"டிஸ்கோதேவுக்கு போனோம்" என்று சொன் வுடனே அந்தப் பக்கம் ஒரு கணம் மௌனமான தேவி பிறகு மெதுவான குரலில் சொன்னாள்.

"எங்க போனாலும் உன் க்ளோஸ் ப்ரெண்ட் கேர்ள்ஸ் இருக்கா மாதிரி பார்த்துக்க. எனக்கென்னவே டிஸ்கோதே போய்த்தான் அமைதி தேடணும் அளவுக்கும் பிரச்சினைகள் எதுவும் இல்லேன்னுதா தோணுது" என்றாள்.

அனுஷா சரியென்று கேட்டுக் கொண்டா அவளது தோழிகள் எல்லாரும் வற்புறுத்தவேதா போனாள். அதற்கான விலையும் தந்தாள்.

இப்போது புகைப்படங்களைப் பார்க்கும்போ அனுஷாவுக்கு கடந்து போன இந்த விஷயங்கள் எல்லா ஒரு வடிவத்துக்கு வருகிறாற்போல இருந்தது.

மெல்லப் புரியவும் ஆரம்பித்தது!

பெரியதொரு வலைக்குள் தன்னை யாரோ குண் கட்டாகத் தூக்கிப் போடுகிறாற்போல் இருந்தது.

[illegible]கார் அசிஸ்டெண்ட் கமிஷனரின் ஆபீஸ் நோக்கி [illegible] கொண்டிருந்தபோது தோன்றிய யோசனைகள் [illegible] இப்போது அசிஸ்டெண்ட் கமிஷனரின் [illegible] ஒரு முடிவுக்கு வந்தாற்போல இருந்தன.

போட்டோவை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டே [illegible] நேரம் அமர்ந்து விட்டாள்.

★ ★ ★

அத்தியாயம் 8

கமிஷனர் ஆழ்ந்த பார்வையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

கமிஷனர் பாஸ்கரனுக்கு மிகவும் தெரிந்தவர் போல [illegible]

அனுஷா லேசான டென்ஷனுடன் அமர்ந்தாள்.

பாஸ்கர், "யாருன்னு தெரிஞ்சுதில்லே!" என்றான்.

பாஸ்கர் போட்டோவை அனுஷாவிடமிருந்து [illegible] நீட்டினான். பிறகு சொன்னான்.

"காலேஜ் மேட்தான்!" என்று.

"ம்!" என்ற கமிஷனர் எதையோ ஆரம்பிப்பதற்குப் [illegible] போடுகிறாற்போல் தெரிந்தது.

"அது.. பாஸ்கர்..?" என்று இழுத்து நிறுத்தினாள். [illegible] தயங்கியபடி சொன்னாள்.

"[illegible] அனுஷாகிட்டே பேசணும்கிறான்" [illegible]

பாஸ்கர், அனுஷாவைப் பார்த்தான். அனுஷா [illegible] பாஸ்கரிடம் சொன்னாள்.

"நீங்க பேசணும்னு சொன்னா.." என்று இழுத்து [illegible]

"சரி, பேசிடு!" என்றான்.

"மேடம்! பக்கத்துல ரூம்ல வெயிட் பண்றா" என்றார். எழுந்து போனாள்.

மனதுக்குள் அத்தனை கோபம் பொங்கி அகத்தியன் அவளைக் கண்டதும் எழுந்து நின்றான்.

கமிஷனர் ஆபீஸுக்கு அருகில் இருந்த அறை

அவள் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்! இறு முகத்துடன் நின்றாள்.

"ப்ளீஸ்! உட்கார்!" என்றான்.

எதிரே இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தாள்!

"அனுஷா! நீ கம்ப்ளெயிண்ட்டே குடு! நான் எ தண்டனையினாலும் ஏத்துக்கத் தயாரா இருக்கேன். செஞ்சது மகா தப்பு..!" என்றான்.

குலுங்கி அழுதான்!

அனுஷா வெறுமையாகப் பார்த்துக் கொ டிருந்தாள். எதுவும் பேசவில்லை. தேற்ற முயற் வில்லை! அவனே அழுகையை நிறுத்தினான்.

பிறகு சொன்னான்.

"நான் ஜெயிலுக்குப் போறேன். உன்னோ வாழணும்னு நினைச்சேன். அது நடக்கலை. ஆனா, யாரோட வாழ்ந்தாலும் அது ஜெயில் வாழ்க்கையாத் இருக்கப்போறது. அதுக்கு ஜெயிலுக்கே போறே என்றான்.

அனுஷா மறுபடியும் அமைதியாக இருந்தாள்.

"ப்ளீஸ்! அனுஷா.. நீ என்ன தண்டனை குடுத்தா சம்மதம்தான்" என்றான்.

அனுஷா வெறுமையாகப் பார்த்தாள். அழுத்தமாகக் கேட்டாள்.

"உனக்கு என்ன தண்டனை குடுத்தா சுத்தமாவேன்?" என்று கேட்டாள்.

அவன் அடி வாங்கினாற்போல நின்றான். சற்று நேரம் ஒரு வெப்பமான ஒரு மௌனம் நிலவியது.

அவன் தழுதழுத்த குரலில் சொன்னான்.

"என்ன தண்டனை குடுத்தா நீ திருப்தியாவேன்னு சொல்லு!"

சட்டென்று ஓங்கி.. ஓங்கி.. நாலு அறை அறைந்தாள். அவன் மௌனமாக வாங்கிக் கொண்டான்.

அவள் கை சலித்தாற்போல கையைக் கீழே போட்டாள்.

"சே!" என்று திரும்பி நின்றுகொண்டாள்.

"ப்ளீஸ்! அகத்தியன்! இனிமே என்னைச் சந்திக்கவோ பேசவோ முயற்சி செய்யாதே" என்றாள்.

வெளியேறி விட்டாள்!

கமிஷனரும், பாஸ்கரும் ஏதோ பேசி முடித்தவர்கள் போல தீவிர முகபாவத்துடன் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வந்து அமர்ந்தவள் உள்மனது சொன்னது. தன்னை அவனிடம் பேச அனுப்பிவிட்டு இந்தக் கமிஷனர், பாஸ்கரிடம் ஏதோ பேசியிருக்கிறார் என்று தோன்றியது.

கமிஷனர் ஒருவிதமான அசௌகரியமான முகபாவத்துடன் கேட்டார்.

"பேசினியாம்மா?"

"சார்! பேசறதுக்கு என்ன இருக்கு? நான்தான் கம்ப்ளெயிண்ட் வேண்டாம்னேனே" என்றாள்.

"அம்மா! நீங்க கம்ப்ளெயிண்ட் குடுக்கலேன்னாலும் பாஸ்கரோட வேண்டுகோளுக்காகத்தான் நாங்க இன்வெஸ்டிகேட் பண்ணினோம். இப்ப ஒரு சல்யூஷன் கிடைக்கலாமில்லையா?" என்றார்.

பாஸ்கரன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான்.

"அம்மா! எனக்கும் உன் வயசுல ஒரு மகள் இருக்கா! அவளுக்கு இப்படி ஒண்ணு நடந்திருந்தா நான் சும்மா இருப்பேனா? அது மாதிரி நினைச்சுத்தான் நான் பொறுப் பெடுத்துக்கிட்டேன். பாஸ்கரன்கிட்டே விவரமாப் பேசியிருக்கேன். வீட்ல போய் டிஸ்கஸ் பண்ணி ஒரு முடிவுக்கு வாங்கம்மா" என்றார்.

இருவரும் எழுந்து "வணக்கம்" சொல்லி விடை பெற்றார்கள்.

அவர்கள் போகும் வரைக்கும் அகத்தியன் வெளியே வரவே இல்லை.

பாஸ்கரனும், அனுஷாவும் இந்தப் பக்கம் நகர்ந்த வுடன் கமிஷனர் போனில் யாரையோ அழைத்தார்.

"ஆமாங்கய்யா! உங்களுக்கு சாதகமா முடிக்கத்தான் பேசியிருக்கு" என்றார்.

அகத்தியன் ஒருவிதமான கேலிச்சிரிப்புடன் அனுஷாவைப் பின்புறம் இருந்து பார்த்துக் கொண் டிருந்தான்.

★ ★ ★

"**பா**ஸ்கர்! உங்களை இந்த ஸ்டெப் எடுக்கச் சொன்னேனா?" என்றாள் அனுஷா கோபமாக.

பாஸ்கரன் ஒன்றும் பேசவில்லை.

பாஸ்கர், அனுஷா, தேவிகா மூவருமாக அமர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

"பாரு... அனுஷா! யாருன்னு தெரிஞ்சா ஏதாவது சால்வ் பண்ண முடியுமான்னு யோசிச்சேன். இப்ப வரைக்கும் கான்ஃபிடென்ஷியலாத்தான் போயிட்டிருக்கு. எஃப்.ஐ.ஆர். போடலே, கம்ப்ளெயிண்ட் எதுவும் ரெஜிஸ்டர் ஆகலே... அப்புறம் என்ன?"

"அப்புறம் என்னவா? இனிமே அவனைப் பாக்கும் போதெல்லாம் என் அடிவயிற்றில இருந்து டென்ஷன் வருது!" என்றாள்.

பாஸ்கரன் மௌனமாக ஒரு நிமிடம் தலையைக் கவிழ்த்து கொண்டு அமர்ந்து கொண்டான்.

அனுஷாவுக்கே ப:வமாகிப் போனது என்னவோ [illegible] நண்பர், குடும்ப நண்பர்ங்கறதுனால இவ்வளவு [illegible] எடுக்கறாரு. அவரைப் போய்... நாம இப்படி [illegible]லாம் கேட்கிறோமே... என்று நினைத்தாள் போலும்.

காலில் குழைவைக் குழைத்துக் கொண்டாள்.

"பாஸ்கர்! எனக்கு உங்க நோக்கம் புரிஞ்சுது. ஆனா... இது தேவையில்லாத வேலை..." என்றாள்.

"அனுஷா... உனக்கு அப்படித் தோணுது...! ஆனா... கமிஷனர் வேற விதமா சொல்றாரு...!" என்றான்.

"ஓ! என்னவாம்!"

பாஸ்கர் ஒருவிதமான சங்கடத்துடன் பேச ஆரம்பித்தான்.

"அனுஷா! உனக்கு அகத்தியனைப் பத்தி என்ன தெரியும்னு தெரியலே! அகத்தியனோட அப்பா ஒரு பெரிய பிஸினெஸ் புள்ளி! அது மட்டுமல்ல, அரசியல் செல்வாக்கும்கூட! ரொம்ப ரொம்ப வசதி...! கமிஷனர் [illegible] சொன்னாராம்... 'பையன் ரொம்ப ஆசைப் படறான். அந்தப் பொண்ணையே கல்யாணம் பண்ணி வைக்கலாம்'கறாராம்... உன்னோட ஒபினியன் கேட்டு [illegible] சொல்றாராம்..." என்றான்.

தேவிகாகூட இந்தத் திருப்பம் கண்டு திகைத்துப் [illegible]ட்டாள்.

பாஸ்கரனின் முகத்தையும் தங்கையின் முகத்தையும் [illegible] மாறிப் பார்த்தாள்.

அனுஷா கோபமாக உள்ளறைக்குப் போய்த் தாழிட்டுக் கொண்டாள்.

"ப்ளீஸ்... பாஸ்கர்...! போயிருங்க..." என்றாள்.

பாஸ்கர், தேவிகாவைப் பார்க்க, அவளும் அவனை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"சரி...! இப்ப சூழ்நிலை சரியில்லே! நான் அப்புறம் வரேன்" என்று போய்விட்டான்.

எல்லாவற்றையும் திறம்பட மறைத்து வைத்து விட்டோம் என்று அவர்கள் எண்ணிக்கொண்டிருக்கை யிலேயே அடுத்த நாள் காலை அதிர்ச்சி அளிக்கும் விதத்தில் அந்த நபர் வந்து நின்றார்.

★ ★ ★

"ஏம்மா! பெத்த அப்பனையே ஏமாத்தற அளவுக்கு எப்பம்மா கெட்டிக்காரங்க ஆனீங்க!" என்றார் விநாயகமூர்த்தி.

விநாயகமூர்த்தியின் முகத்தில் எல்லையற்ற வேதனை தெரிந்தது.

தேவிகா அப்பாவின் முகத்தை ஆழ்ந்து பார்த்தாள். பிறகு சொன்னாள்.

"அப்பா! இப்ப வேதனைப்படறீங்கதானே! அதைப் பார்க்கற சக்தி எனக்கில்லே...! அதனாலதான் ஏதாவது ஒரு விதத்துல தீர்வு கண்டுபிடிச்சிட்டு.....!" என்றாள்.

"ஆமா! திறமையா அமுத்திரலாம்னு பார்த்தீங்க. ஆனா... நடக்கலையே! எவனோ மூணாம் மனுஷன் எனக்கு ஃபோன் பண்ணியில்ல சொல்றான். இன்னும் [illegible] எத்தனை பேருக்குத் தெரிஞ்சிருக்கோ..." என்றார்.

"அப்பா! அந்தப் பையன் வீட்டுக்காரங்க [illegible] யாத்தான் இருக்கும்" என்றாள் தேவிகா.

"ஏம்மா! இப்பவாவது முழுசா என்ன நடந்த சுன்னு சொல்லுமா...!" என்றார்.

"அப்பா! பாஸ்கர்கிட்டே பேசியிருக்கேன். அவரு [illegible]ம்னு சொன்னதுக்கப்புறம்... உங்ககிட்டே [illegible]லாம்னு இருந்தேன். அதனால் என்ன? இது ஒரு [illegible] மாதிரிதான். இப்பல்லாம் ரீமேரேஜஸ்ஸே [illegible] இருக்குதுன்னு சொல்லிட்டார்" என்றாள்.

அப்பா மனசு சமாதானம் ஆகவில்லை.

"என்னமோ... சின்னப் புள்ளைங்க எல்லாம் [illegible] கொழிச்ச மாதிரி ஏதேதோ செய்யறீங்க..." [illegible]

"முறைப்படி கம்ப்ளெயிண்ட் குடுத்திருக்கலாம்மா! [illegible] விசாரணை செய்யச் சொல்லிக் கேட்டுக் [illegible]ருக்கலாம்" என்றார்.

"அப்படித்தாம்ப்பா செஞ்சுது! அதுக்கெல்லாம் [illegible]மே இல்லாம அந்தப் பையனே இப்ப ரொம்ப [illegible]றான். தானே கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்னு [illegible]..."

"ஓஹோ! இப்படி வேற ஒண்ணு ஆரம்பிச்சிருக்கா. [illegible] என்ன சொல்றா?"

"அவதான் அது பத்தி ஒண்ணும் ஆர்வம் காட்ட [illegible]க்கறா..." என்றாள்.

விநாயகமூர்த்தி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். மகளிடம் [illegible] வேண்டும் என்று நினைத்தார்.

[illegible]னார்!

மகளிடம் இருந்து வந்த கருத்து ஒருவகையில் [illegible] உடன்பாடாக இருந்தது. இன்னொரு வகையில் [illegible] கவலையை ஏற்படுத்தியது.

★ ★ ★

"அனு!" என்று உள்ளே வந்தாள் தேவிகா.

அனுஷா கட்டிலின் மேல் குப்புறப் படுத்துக் [illegible]ருந்தாள்.

டி.வி. ஓடிக்கொண்டிருந்தது! ஆனால், அதை வெறுமையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மனம் எங்கோ இருந்தது.

"என்னடி அனுஷா... யோசனை?" என்று அனு சரணையான ஒரு புன்னகையுடன் அருகில் அமர்ந்தாள் தேவிகா.

"ம்... யோசனைதான்!"

"எதைப் பத்தி?"

"யாரைப் பத்தின்னு கேளு!" என்றாள்.

தேவிகா கேட்கவில்லை. மௌனமாகப் பார்த்தாள்.

"அந்த... அகத்தியனைப் பத்தித்தான்."

"ஓ...!"

"தேவிகா! அவன் என்னைக் கல்யாணம் பண்ணி கறானாம். பண்ணினா எல்லாத் தப்பும் சரியாயிடுமா அவங்க அளவுக்கு நமக்கு வசதியில்லேன்னாலும்... அவ அப்பா போனாப் போகுதுன்னு ஒத்துக்கிட்டாரா ஏன்னா, அகத்தியனுக்கு எம்மேல அவ்வளவு ஆசையா என்றாள்.

குரலிலிருந்து எதையுமே கண்டுபிடிக்க மு வில்லை. ஏதோ சம்பந்தமில்லாத ஒரு விஷயம் குறி செய்தி வாசிக்கிறாற் போல அவள் பேசுவது தேவிகாவு ஆச்சரியமாகத் தோன்றியது.

உள்ளத்தின் ஓரத்தில் பேசாமல் அனுஷா அ அகத்தியனைத் திருமணம் செய்து கொண்டால்கூட த பிரச்சினையும் தீர்ந்துவிடும் என்று தோன்றியது

"அனு! உன் வாழ்க்கைப் பிரச்சினை! நீதா முடிவெடுக்கணும்! ஆனா, வாழ்நாள் பூரா உன் வாழ் நிம்மதியா ஓடணும். அதைப் பார்த்துக்க!" என்றாள்

அனுஷா வெடுக்கென்று திரும்பிப் பார்த்தாள்

"ஏன்...! இப்படி ஒண்ணு நடந்திருச்சுங்கறதுக்காக நான் உடனே கல்யாணம் பண்ணிக்கணுமா?" என்றாள்.

தேவிகா கொஞ்சம் திணறிப் போனாள்.

"இல்ல! அப்படியெல்லாம் இல்ல! நம்ம கல்சர்ல ஒரு வழக்கம் என்னன்னா... கல்யாணமான பொண்ணுன்னா... பெரும்பாலும் புரளி பேச மாட்டாங்க! அரசல் புரசலா ஆட்கள் பேசும்போது உனக்கு ஒரு துணை இருந்தா நல்லது...!

"அதுக்காக... அந்த அயோக்கியனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கணுமா?"

தேவிகா அவள் முகம் பார்க்கவில்லை. ஆனால், மெலிய குரலில் சொன்னாள்.

"அனுஷா! நான் சொல்றேன்னு நினைக்காதே! நம்ம சமுதாயம் இன்னமும் மென் டாமினேடட் சொஸைட்டிதான். ஆணாதிக்கச் சமுதாயம்தான். இதுல பெண் தன்னைக் காப்பாத்திக்க அவளுக்கு ஆண் துணை தேவைப் படுது. அதுலயும் இது மாதிரி... எக்ஸ்டிரா ஆர்டினரி சிச்சுவேஷன்ல..." என்று தேவிகா தொடரும் முன்பா...

அனுஷா எழுந்தாள்!

கையில் கிடைத்த பொருட்களை எடுத்து வீசினாள்.

தேவிகா திகைத்துப் போய் நிற்கையில் கதவு திறந்தது.

பாஸ்கரன் அறை வாசலை அடைத்தாற்போல நின்றான்.

அனுஷா சட்டென்று ஓடிப்போய் பாஸ்கரனின் மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டு கேவிக் கேவி அழுதாள்.

"இதுல என் தப்பு என்ன? நான் என்ன தப்பு செஞ்சேன்" என்று கேவிக் கேவி அழ, பாஸ்கரன் மென்மையாக அவள் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தபடி நின்றிருந்தான்.

மெல்லக் கேவல் அடங்கும் வரை!

தேவிகா மெல்ல அறையை விட்டு வெளியே[illegible]

அவன் விலகி வழி விட்டான்!

அறைக்கு வெளியே வந்தபோதுதான் பார்த்தா[illegible] அப்பாவும் அந்தக் காட்சியை ஆழ்ந்த சிந்தனையுட[illegible] பார்த்தபடி நின்றிருந்தார்.

★ ★ ★

அத்தியாயம் 9

இரண்டு மூன்று பெரிய கார்கள் அச்சகத்தி[illegible] முன்னாலே வந்து நின்றன.

விநாயகமூர்த்தி அலுவலகத்தில் அமர்ந்தபடி[illegible] பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

இறங்கி வந்த ஆட்களைப் பார்த்தவுடன் அவர் மு[illegible] சற்றே இருண்டது.

அகத்தியனும், அவன் தந்தையும்!

இவர்கள் எதற்காக வருகிறார்கள்?

சென்னையிலேயே அனுஷா தன் முடிவைத் தெ[illegible] வாகச் சொல்லிவிட்டாள்!

"அப்பா! அந்த அகத்தியன் ஏற்கெனவே என்கிட்[illegible] அணுகியிருக்கான். அப்பவே நான் சொல்லிட்டே[illegible] 'அகத்தியன்... உங்க லைஃப் ஆஃப் திங்கிங்கே வே[illegible] என்னோட சிந்தனை முறைகளே வேற. அது மட்[illegible] மில்லாம உங்க வாழ்க்கைத் தரத்துக்கும் முறைக்[illegible] எங்களோட வாழ்க்கை முறைக்கும் ஒத்து வராது'ன்[illegible] அதுக்கப்புறம் இப்படித் திட்டம் போட்டு அசி[illegible] படுத்தி பிளாக்மெயில் மாதிரி பண்றாங்க. அது என[illegible] பிடிக்கலே! அப்பா... ரோட்டிலே போகும்போது சே[illegible] நம்ம மேலே தெறிக்குது... அதுக்காக களங்கப்பட்[illegible] மேன்னு போய் சேத்துலயே குடியிருக்க முடியு[illegible]

[illegible]ல்லாம் எத்தனையோ பேர் தெரிஞ்சே ஏமாந்து [illegible]வங்கக்கூட ஒத்துவராதுன்னு தெரிஞ்சா விலக்கிட [illegible]ங்க... அகத்தியன்...! அவன்கூட ஒரு வாழ்க்கையா? [illegible]ருப்பா இருக்கும்ப்பா..! வேண்டாம்."

என்று விதவிதமாகத் தன் கருத்தை வெளியிட்டு [illegible]டாள்.

விநாயகமூர்த்திக்கும் அது சரியென்றே தோன்றியது.

ஒரு பெண் தனக்கு விருப்பமில்லையென்று [illegible]சொன்னதற்குப் பிறகும் வேறு விதமான வழிமுறைகளில் [illegible] மடக்க முயற்சிப்பது உடல் ரீதியான பலாத் [illegible]காரத்தின் மூலம் அவளை மடக்குவது என்பதெல்லாம் [illegible] கேவலமான தந்திரங்கள் என்றுதான் தோன்றியது.

அனுஷாவைச் சம்மதிக்கச் செய்வதற்காக அகத்தியன் கையாண்ட வழிமுறை அவரையும் கொதிப் [illegible] செய்தது. ஆனால், இது போன்ற விளக்கங்களை [illegible]ல்லாம் அகத்தியனிடம் சொல்லவில்லை.

"வேண்டாங்கய்யா! உங்க ஸ்டேட்டஸுக்கும், எங்க [illegible]ட்டஸுக்கும் ஒத்து வராது" என்று மட்டும் [illegible]லிவிட்டு வந்து விட்டார்கள்.

உடனடியாக கோவை வந்துவிட்டார்கள். [illegible]மைப் படிப்பைக் கோயம்புத்தூரில் உள்ள [illegible]கழகத்தில் படித்துக் கொள்ளலாம் என்ற [illegible]டு 'மைக்ரேஷன்' வாங்கிக் கொள்ள முடி [illegible]த்து வந்து விட்டார்கள்.

வந்து ஒரு மாதம் ஆகியது!

இப்போது எதற்காக வருகிறார்கள்.

விநாயகமூர்த்தி உடனே பாஸ்கரனுக்கும், தேவிகா [illegible] போன் செய்தார். அனுஷா அந்த நேரம் அச்சகத் [illegible] உள்ளே இருந்தாள்.

கல்லூரி நேரம் போக மற்ற நேரங்களில் அச்சகத் [illegible] வந்து விடுவாள்.

அச்சில் உள்ள புத்தகங்களைப் படிப்பதிலும் வேலையில் ஈடுபடுவதிலும் அவள் தனது வேதனையைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறக்கத் தொடங்கியிருந்தாள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

விநாயகமூர்த்தி சட்டென்று உள்ளே போய் அனுஷாவிடம், தேவைப்பட்டாலொழிய வெளியே வராதே என்று சொல்லிவிட்டு வந்தார்.

அனுஷா கலங்கினாற்போல ஒரு இடத்தில் அமர்ந்து விட்டாள்.

சற்று நேரம்தான்! மீண்டும் தெளிவாகிக் கொண்டாள்.

ஒரு முடிவும் எடுத்துக் கொண்டாள்.

★ ★ ★

விநாயகமூர்த்தி இடைப்பட்ட காலத்தில் சும்மா இருக்கவில்லை.

அகத்தியனும், அவன் தந்தை காண்டீபனும் சும்மா இருக்க மாட்டார்கள். ஏதாவது ஒரு வழியில் தங்கள் குடும்பத்துக்கு தொல்லை கொடுப்பார்கள் என்ற எண்ணம் இருந்தது.

அதற்காக அவரும் தயார் நிலையில் இருந்தார்.

காண்டீபன் தேர்தலில் ஓட்டுக் கேட்கும்போது கையைக் கூப்பிக் கொண்டே வருகிறாற்போல கையைக் கூப்பிக்கொண்டே வந்தார்.

"வாங்கய்யா!" என்றார் விநாயகமூர்த்தி, இறுக்கமான முகத்துடன்.

"அய்யா! சென்னையிலயே உங்க பொண்ணு முடிவைச் சொல்லிட்டாப்ல. ஆனாலும் எங்க பையன் இனிமேக் கொண்டு அனுஷாவுக்கு எந்தத் தொல்லையும் இல்லாமப் பூ மாதிரிப் பாத்துக்கறேன். கல்யாணம் பண்ணி வைங்கன்னு கெஞ்சறான்" என்றார

வேலையாட்களிடம் சொல்லி கூல்ட்ரிங்க்ஸ் வரவழைத்தார்.

தந்தையும், மகனும் கூல்ட்ரிங்க்ஸ் அருந்துவதற்குள்ளாகவே பாஸ்கரன் வந்து சேர்ந்தான்.

அவனும் இறுக்கமாகவே வரவேற்றான். அதை அடுத்து தேவிகாவும் ஏதோ சாப்பிட எடுத்துக் கொண்டு வருகிறாற் போல வந்து சேர்ந்தாள்.

சென்னையிலிருந்து வந்ததற்குப் பிறகு பாஸ்கரனிடம் அனுஷாவைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுங்கள் என்று மறுபடியும் கேட்கவில்லை.

அனுஷா கேட்கிற கேள்விகளையெல்லாம் பார்த்தால், இந்தப் பிரச்சினைக்காக யாரிடமாவது என்னைத் தள்ளிவிடப் பார்க்கிறீர்களா என்று கேட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயம்.

பாஸ்கரனும் எப்போதும் போல வந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். அவனும் மறுபடியும் இந்த விஷயம் குறித்து எதுவும் பேசவில்லை.

எல்லாமே கிணற்றில் போட்ட கல் மாதிரி இருந்தது.

இப்போது அவர்கள் வந்து குழம்பிக் கிடக்கிற குட்டையில் கல் எறிகிறார்களே என்று இருந்தது.

தேவிகா அச்சகத்தின் உள்ளே போய்

"டீ! அனுஷா! அதுக வந்திருக்குங்க!" என்றாள்.

அச்சகத்தில் வேலை செய்கிற வேலைக்காரர்களுக்குக்கூட அனுஷா விஷயம் எதுவும் தெரியாது.

விநாயகமூர்த்தி அவர்களிடம், "வாங்க!" என்று பக்கத்தில் இருந்த அறைக்கு அழைத்துச் சென்று கண்ணாடிக் கதவை மூடி விட்டார்.

மறுபடியும் காண்டீபன்தான் சொன்னதையே சொன்னார்.

அப்போது உள்ளே வந்த பாஸ்கரன்! "சார்!" என்னோட, ஆபீஸ் போயிரலாம்" என்று அழைத்துப் போனான்.

தன்னோடு கூட அனுஷாவையும், தேவிகாவையும் அழைத்துப் போனான்.

காரை ஓட்டிக் கொண்டே பாஸ்கரன், அனுஷா விடம் கேட்டான்.

"அனுஷா... என்ன முடிவு?"

"என்ன முடிவு- அதேதான்! ஆனா, இந்தத் தடவை என்கிட்ட விடுங்க..! எப்படிச் சொல்லணுமோ சொல்லிக் கறேன்..." என்றாள்.

"நான் கூட இருக்கேன்" என்றான் பாஸ்கரன். "சரி..! இருங்க!" என்றாள்.

அவள் பதில் சொன்ன விதம் பார்த்து அசந்தே போனார்கள் தேவிகாவும், பாஸ்கரனும்.

★ ★ ★

"அகத்தியன்! உங்க மேலே எனக்குக் கோபம் இல்லே! ஆனா... அளவு கடந்த வருத்தம்! ஆயுஸுக்கும் நிலைக்கப் போற கல்யாண உறவுல சந்தேகம்னு ஒண்ணு எப்படி இருக்கக்கூடாதோ அது போல பரஸ்பர அவமரியாதை உணர்வும் இருக்கக் கூடாது..! நான் ஒரு வேளை இந்தக் கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்கிட்டேன்னா... எப்பவும் என் மனசுல ஒரு சந்தேகம் இருக்கும்... சுயநினைவு இல்லாதப்ப நம்மைத் தப்பாக் கையாண்டாரே இவரு என்கிற ஒரு அவமரியாதை எண்ணம்தான் வரும்...! ஒவ்வொரு முறையும் நீங்க என்னை நெருங்கும்போது எனக்கு இப்படி ஒரு எண்ணம் தோணுச்சுன்னா... வாழ்க்கை எப்படி இருக்கும்? உங்களுக்கே உங்களைப் பத்தின ஒரு அவமான உணர்வுதான் என்னால தோணும். தேவையா?" என்றாள்.

பாஸ்கரன் "பேசிட்டிருங்க!" என்று மெல்ல நகர்ந்து விட்டான். அறையின் வெளியே நின்றான். ஆனால், அனுஷா எப்போது அழைத்தாலும் போகிற மாதிரி நின்றான்.

அவனுக்குள்ளே ஆச்சரியம். லேசான சிரிப்பு எல்லாம் தோன்றியிருந்தது. அனுஷா பார்ப்பதற்கு ஏதோ விளையாட்டுப் பிள்ளை போல இருந்தாலும் விஷயங் களைத் தீவிரமாக சிந்திக்கிறாள் என்பது புரிந்தது.

தன் கண் முன்னால் அகத்தியனின் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை நினைவுகூர்ந்தான். முதலில் இருண்ட முகம் பிறகு மெல்ல மெல்ல வெளுத்தது.

ஆண்மை என்ற பெயரில் அவள் பெண்மையை பிளாக்மெயில் செய்ய முயற்சித்த முயற்சியில் அவள் கேட்கிற கேள்வி ஒவ்வொன்றும் சம்மட்டி அடியாக விழுவது அவனுக்குப் புரிந்தது.

'தேவிகாவுக்கு ஏத்த தங்கைதான்' என்று எண்ணிக் கொண்டு மெல்ல விநாயகமூர்த்தியும், காண்டீபனும் பேசிக்கொண்டிருந்த அறைப் பக்கம் நின்று காது கொடுத்தான்.

"ஆமாங்க! காண்டீபன் அய்யா! ரங்கரத்தினம் எனக்கு ரொம்ப நண்பர். அவருக்கு இன்னும் இந்த நிகழ்ச்சியெல்லாம் தெரியாது. தெரிஞ்சா அவரு வேற மாதிரி ஆரம்பிச்சுடுவார்" என்று சொல்லிக் கொண் டிருந்தார்.

பாஸ்கரன் கொடுத்த ஐடியாதான் அது!

கோவைக்கு வந்தால் ரங்கரத்தினம் என்ற அந்த எழுத்தாளர், விநாயகமூர்த்தியைப் பார்க்காமல் செல்ல மாட்டார். அச்சகத்து அறையில்தான் தங்கிக் கொள்வார்.

ரங்கரத்தினம் எந்த விதத்திலும் சமரசம் செய்து கொள்ளாத எழுத்தாளர். அந்த ஆளா? கிறுக்கனாச்சே?" என்று அரசியல்வாதிகளுக்கே கொஞ்சம் பயம் உண்டு.

எந்த நேரத்தில் எதைத் தொடுவார் என்று சொல்லவே முடியாது. ஒரு வகையில் வித்தியாசமான விசித்திரமான எழுத்து அவருடையது. ஆனால், மிக எளிமையான வாழ்க்கை. எவரிடமும் எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாத வாழ்க்கை என்பதால் பயமும் இல்லாத வாழ்க்கை.

'அடுத்த முறை காண்டீபன் ஏதாவது உங்ககிட்டே பேச வந்தா... ரங்கரத்தினம் பேரைச் சொல்லுங்க. மனுஷன் அரண்டு போயிடுவார்' என்று சொல்லியிருந்தான்.

அதைத்தான் இப்போது விநாயகமூர்த்தி செய்து கொண்டிருந்தார்.

'ரங்கரத்தினம்' என்ற பேரைக் கேட்டவுடனே காண்டீபன் கொஞ்சம் கலங்கித்தான் போனார்.

'எனது நண்பரின் மகளுக்கு இப்படி ஒரு அநீதி நேர்ந்தது. இப்படி இப்படி நடந்தது' என்று நேரடியாக முதல்வரிடமும். பிரதமரிடமும் பேசுகிற துணிவு அவருக்கு உண்டு என்று காண்டீபனுக்குத் தெரியும்.

அப்போதுதான் விநாயகமூர்த்தி அடுத்த அஸ்திரத்தைப் போட்டார்.

"தம்பி பாஸ்கரன் கூட மினிஸ்டர் தெய்வநாயகத்துக்கு நெருங்கின சொந்தம்" என்று. காண்டீபன் உடனே முடிவெடுத்துக் கொண்டார்!

இந்த விவகாரத்தை இனிமேல் மேலெடுத்துச் செல்வது என்பது தேன்கூட்டைக் கலைக்கிற மாதிரி என்பது புரிந்தது.

நழுவலாகப் பேச ஆரம்பித்தார்.

"ஐயா! எங்க பங்குக்கு நடந்த தப்புக்கு நியாயம் செய்ய வந்தோம். என் பையன் செய்தது மகா தப்பு. அதுக்கு ஒரு பரிகாரம் பண்ணலாம்னு வந்தோம். பொண்ணு ஒத்துக்கலே..." என்றார் வருத்தம் போல.

"ஆமா! என்ன செய்றது? பொண்ணுங்க சுயமா சிந்திக்குது... முடிவெடுக்குது. ரொம்ப வற்புறுத்தி ஏதாவது செய்து அதுங்க தப்பா ஏதும் செய்து [illegible]?" என்றார் விநாயகமூர்த்தி.

"சரி... பையன்கிட்டே பேசறேன்" என்று போனார்.

"டேய்! ரங்கரத்தினத்துக்கு வேண்டியவர்களாம்டா! விவகாரமாயிரும் போல இருக்கு" என்றார் கிசுகிசுப்பாக.

"ஆமாப்பா! அனுஷாவும் லேசுப்பட்ட ஆளில்லே! [illegible]காத கேள்வியெல்லாம் கேட்குது. வேண்டாம்ப்பா [illegible] ஒத்து வராது..." என்றான்.

பாஸ்கரன் எல்லாவற்றையும் ஒருவிதமான சிரிப்புடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

வயிற்றுப் பிள்ளை நழுவுகிறாற் போலப் பேசிக் கொண்டு விடை பெற்றார்கள் இருவரும்.

அவர்கள் கிளம்பிப் போனதற்குப் பிறகு விநாயகமூர்த்தி. பாஸ்கரனைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

"நல்ல யோசனை சொன்னயப்பா! ரங்கரத்தினம்னு பேரு சொன்னவுடனே அடிச்சுப்பிடிச்சு ஓடறாங்க!" என்றார்.

மேற்கொண்டும் கவலை முகத்தில் தெரிந்தது.

"பாஸ்கர்!" அனுஷா பேசினதெல்லாம் சரிதான்... ஆனா இது வாழ்க்கை! இந்தப் பொண்ணோட வாழ்க்கையை நினைச்சாவே எனக்குப் பயமாயிருக்கு" என்றார்.

"ஒண்ணும் பயப்பட வேண்டாம்! அனுஷா சுயமா சிந்திக்கிற பொண்ணு. அதோட வாழ்க்கையை அமைச்சுக்க அதுக்குத் தெரியும். தேவைப்பட்டா சீரமைச்சுக் கொடுக்க நாம இருக்கோம்" என்று ஆறுதல் சொன்னான்.

அதே நேரம்!

தேவிகா சிரித்துக் கொண்டாள்.

"நிஜம்மாவே இப்படியெல்லாம் கேட்டியாடி?" என்று.

"ஆமா கேட்டேன்" என்றாள்.

"காக்கா எச்சத்தைத் தலையில போட்டுக்க சங்கடத்துக்காக காக்காவை எப்பவும் தலையில உட்கார வச்சுக்க முடியுமா? அது மாதிரி இருக்கு நீங்க கேட்கறது" என்றாள் அனுஷா.

சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள்.

"முகம் அப்படியே பேயறைஞ்ச மாதிரி ஆயிடுச்சு தெரியுமா? அவன் நினைச்சான் ஸ்கௌன்ட்ரல்... 'இப்படி அசிங்கப்படுத்திட்டா. வேறவழியில்லாம இறங்கி வருவா'ன்னு! உலகத்துல இருக்கற கடைசி ஆம்பளை இவனா இருந்தாலும் ஒத்துக்க மாட்டேன்" என்றாள்

தேவிகாவுக்குத் தங்கையின் தர்க்கம் புரிந்தது. மனசு மீறிய சிந்தனைகள் என்று புரிந்தது. ஆனால், அவள் வாழ்க்கையைப் பற்றிய கவலையும் இருந்தது.

"அனுஷா...! இனி என்னடி பண்ணப் போறே?" என்றாள்.

"வேற நல்ல ஆம்பளை கிடைக்காமயா போயிடு வாங்க...! என்னமோ நீயும் அப்பாவும்தான் கல்யாணம் தான் என்னைக் காப்பாத்தும்னு நம்பறீங்க. அதை யோசிச்சுத்தான் நானும் சரின்னு சொல்லிட்டேன்" என்றாள்.

"யார்கிட்டே?"

பாஸ்கரன்கிட்டே! பாஸ்கர் மாதிரி ஒரு ஆம்பளையை சந்திச்சதுக்கப்புறம்தான் அகத்தியன் மாதிரி ஆளுங்க எல்லாம் எவ்வளவு அபத்தமானவங்கன்னு புரியுது. சென்னையிலயே என்கிட்டே கேட்டாரு...! அப்ப சரின்னு சொல்லலே! இப்ப... கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி சரின்னு சொல்லிட்டேன்" என்றாள்.

முகத்தில் உற்சாகம் நிறைந்திருந்தது!

தேவிகா தன் முகம் முழுதும் தெரியாத வண்ணம் அவசரமாகக் கீழே குனிந்து எதையோ எடுக்கிறாற்போல பாவனை செய்து முகபாவத்தை சரிசெய்து கொண்டாள்.

நிமிர்ந்தாள்!

அனுஷா முகம் மலரப் புன்னகைக்கையில் அவளுக்கு நேர் பின்னால் அறை வாசலில் இரண்டிலும் பாண்ட் பாக்கெட் இரண்டிலும் கை விட்டபடி நின்றான் பாஸ்கரன்!

அவனுக்குப் பின்னால்!

இன்னும் மலர்ந்த முகத்துடன் அப்பா நின்று கொண்டிருந்தார்!

★ ★ ★

அத்தியாயம் 10

"ஏன் தம்பி! அடுத்த மாசத்துல ஒரு நல்ல நாள் இருக்கு, பாத்துடலாமா?" என்றார் விநாயகமூர்த்தி.

"என்ன தம்பி... தம்பின்னு கூப்பிடறீங்க?" என்றாள் தேவிகா.

விநாயகமூர்த்தி அசடு வழியச் சிரித்தார்... "அது ஜாதகம் போட வந்தப்ப பேசிப் பேசி பழக்கம்" என்றார்.

"ஆமாப்பா! இனிமே மாப்பிள்ளேன்னு கூப்பிடுங்க" என்றாள் அனுஷா.

"மாமா! முதல்ல ரெஜிஸ்டர் மேரேஜ். அதுக்கப்புறம் பத்துப் பதினைந்து நாள் கழிச்சு ஒரு ரிசப்ஷன். சும்மா... தாம் தூம் பண்றதுல எனக்கு விருப்பமில்லே!" என்றான் பாஸ்கரன்.

"நூத்துல ஒரு வார்த்தை!" என்று பாராட்டிக் கொண்டார்.

"ஏன்... தேவிகா! நான் சொல்றது சரிதானே" என்றான் பாஸ்கரன்.

பார்வையில் ஏதோ குத்தல் தெரிந்த மாதிரி இருந்தது. ஒருவேளை தன்னுடைய பிரமையோ என்னவோ..!

"பாஸ்கரன்.. நீங்க எது சொன்னாலும் கரெக்டாத் தான் இருக்கும்" என்றாள் தேவிகா.

"அக்கா...! இந்த மேரேஜைப் பொறுத்தவரை எல்லாமே உன்னோட தீர்மானம்தான். நீ செலக்ட் பண்ணிக் குடுக்கற புடவை, நீ செலக்ட் பண்ற நகை அதெல்லாம்தான் நான் யூஸ் பண்ணுவேன். ஏன்னா நீதான் எங்க ரெண்டு பேருக்கும் வெல் விஷர்" என்றாள் அனுஷா உற்சாகமாக.

அனுஷாவின் உற்சாகம் பார்க்க அவளுக்கு ஒரு பக்கம் நிறைவாக இருந்தது.

அப்பா அப்போதுதான் அந்தக் கேள்வியை எழுப்பினார்.

"எல்லாம்... சரிம்மா...! தேவிகா இருக்கும்போது அனுஷாவுக்கு கல்யாணமான்னு கேட்டா என்ன சொலறது?" என்றார்.

"யார் கேட்பா?"

"ஊர் ஜனங்கதான்."

"அப்பா... எப்பயிருந்து ஊர் ஜனங்களைப் பத்தி யெல்லாம் யோசிக்க ஆரம்பிச்சீங்க... கேக்கறவங்களுக் கெல்லாம் சொல்லுங்க... 'என் சின்ன மகளுக்குப் பிடிச்ச மாப்பிள்ளை கிடைச்சிட்டாரு.. கல்யாணம் பண்றோம். பெரிய மகளுக்குப் பிடிச்ச மாப்பிள்ளை வரும்போது அவளுக்குப் பண்ணுவோம்..., அப்படின்னு..." என்றாள் அனுஷா.

கலகலவென்று சிரித்தார்.

"சரி..! நாளைக்கு என்ன ப்ரொகிராம்னு சொல்லுங்க..!" என்றான் பாஸ்கரன்.

"நாளைக்கு... புடவை எடுத்துடலாம்" என்றார் அப்புறம் திடீரென்று நினைவு வந்தவர் போல.

"மாப்பிள்ளை! உங்க அம்மா, அப்பாவைப் பாத்துப் பேச வேண்டாமா?"

"அப்பாடா! எப்படா... இந்தக் கேள்வியைக் கேப்பீங்கன்னு பாத்துக்கிட்டிருந்தேன். நான் அவங் கிட்ட எல்லா விவரமும் சொல்லியிருக்கேன். அவங்களே நாளைக்கு வந்துடறதாய் சொல்லியிருக்காங்க" என்றான் பாஸ்கரன்.

"ரொம்ப நல்லதாப் போச்சுப்பா!" என்றார் விநாயகமூர்த்தி.

"மாமா! மறுபடியும் சொல்றேன். ஒரு சில காரணங் களுக்காக ரெஜிஸ்டர் மேரேஜ் முடியறவரைக்கும் இந்த விஷயம் யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம்னு நினைக்கறேன். நாளைக்கு எங்க அம்மா, அப்பா மட்டும் வருவாங்க. அவங்ககிட்டே அனுஷா மேட்டர் எதுவும் நான் பேசலே. ஆனா, எங்க ரெண்டு பேருக்கும் பிடிச்சுப் போச்சுங்கற விஷயம் மட்டும் சொல்லியிருக்கேன். அதையே அப்படியே நீங்க மெயின்டெய்ன் பண்ணிக்குங்க. சரியா?" என்றான்.

விநாயகமூர்த்திக்கு அது ஒன்றும் வித்தியாசமாகப் படவில்லை.

பாஸ்கரன் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்படும் போது அனுஷா வாசல் வரை கூடப் போனாள்.

வாசல் கேட்டருகில் இரண்டு பேரும் நின்று சற்று நேரம் பேசினார்கள்.

வீட்டின் உள்ளேயிருந்து தேவிகா அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

முன்பு அவன் அச்சகத்துக்குத் தன்னைப் பார்ப்பதற் காக வந்த காலங்களை அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

கேட் வரை போவான். பிறகு ஏதோ மறந்து விட்டவன் போல வருவான்.

"தேவிகா! பேனாவை இங்க வச்சுட்டேன் போல இருக்கு..." என்பான்.

இரண்டு மூன்று முறை அவன் இந்த மாதிரி செய்யவும் அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது.

நான்காம் நாள் அவள் சொன்னாள்.

"எதையும்... விடலை! கிளம்புங்க..." என்று.

குரலை இறக்கிக் கொண்டு குரல் குழைய சொல்வான்.

"இந்தப் பொய்தானே வேண்டாம்கறது! முக்கியமான ஒரு விஷயத்தை விட்டுட்டுப் போறேனே" என்பான்.

அவள் இதழ்களில் குமிழியிட்ட ஒரு சிரிப்பு மலரும்.

"என்னத்தை விட்டுட்டீங்களாம்?" என்பாள்.

"ச்சே..! கிரேட் இன்சல்ட்...!" என்பான்.

"என்ன... என்ன?" சிரிப்புடன் அவள் கேட்பாள்.

"என் மனசைத் திருடிக்கிட்டவளே இப்படி ஒரு கேள்வி கேட்டா... நான் எங்க போய் முட்டிக்க?" என்பான்.

"வேண்டாம்... வலிக்கும்!" என்று சிரிப்பாள்.

"இப்ப... நீ கேட்ட கேள்வியை விடவா வலிக்கும்?" என்று நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொள்வான்.

"சரியான பித்தலாட்டக்காரர் நீங்கள்!" என்பாள்.

"ஏனாம்?"

"பின்னே! மனசைத்தான் இங்க விட்டுட்டீங்களே அப்புறம் அங்க என்ன இருக்குன்னு நெஞ்சைப் பிடிக்கறீங்க?" என்பாள்.

"ஏன்... உன் மனசு இங்கதான இருக்கு..." என்பான். காதல் பொங்கும் அவன் பார்வையைச் சமாளிக்க முடியாமல் அவள் குபீரென்று சிரித்துப் பேச்சை மாற்றுவாள்.

"போதும்..." என்பாள்.

இப்படி ஏதாவது அர்த்தமில்லாமல் பேசிக் கொள்வார்கள். நகரவே மனமில்லாதவன் போல நகர்வான்.

அதெல்லாம் எப்போது நடந்தது?

போன ஜன்மத்திலா? இல்லையே! இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்புதானே! இப்போது அதே உற்சாகம் சந்தோஷமும் குறையாமல் தன் தங்கையிடமும் பேசுகிறான்.

நாளைக்கு அவள் பெற்றோர்கள் வரப்போகிறார்களாம்.

எத்தனையோ முறை தன்னை வருந்தி வருந்தி அழைத்திருக்கிறான்.

"ஏய்! வா அம்மா, அப்பாகிட்டே கூட்டிட்டுப் போறேன்..." என்பான்.

"ஐயோ! என்ன விளையாடறீங்களா? முதல்ல எங்க அப்பாகிட்டே பர்மிஷன் வாங்கிட்டுத்தான்" என்பாள்.

ஒத்திப் போட்டதெல்லாம் கடைசியில் இதற்குத் தானா என்று மனம் ஏங்கியது.

சட்டென்று திரும்பி அறைக்குள் போய்விட்டாள்.

அனுஷா உள்ளே வரும்போது உற்சாகமாக "அக்கா..! அக்கா...!" என்று வந்தாள்.

வேறுவழியில்லாமல் வருவித்துக் கொண்ட உற்சாகத்தோடு "என்னடி...!" என்று வந்தாள்.

"தேவிகா...! நாளைக்கு அவரு அம்மாவும், அப்பாவும் இங்கேதான் சாப்பிடப் போறாங்களாம்...! உன் சமையல்" என்றாள்.

"சரி..!" என்றாள் தேவிகா சிம்பிளாக.

"என்னக்கா... நீ? இவ்வளவு சிம்பிளாச் சொல்லிட்டே! ஒரு... மெனு போடலாம்" என்றாள்.

தேவிகாவும் அமர்ந்தாள்.

அப்பா ஒரு சிரிப்புடன் பார்த்துவிட்டுத் தனது அறைக்குப் போனார்.

ஓட்டு வீடு என்றாலும் அவரவருக்கென்று அறைகள் இருந்தன.

பெரிய கூடமும் இருந்தது.

"போடி... அனு!" என்றாள் தேவிகா.

"ஏன்க்கா!"

"உன் கல்யாணத்துக்குப் பெரிய அளவில நிச்சய தார்த்தம் வச்சு கிராண்டா பண்ணணும்னு நினைச்சேன். எல்லாமே சிம்பிளாப் போயிட்டிருக்கு" என்றாள் தேவிகா.

"அடப் போக்கா! முந்தி மாதிரி கல்யாணம் காட்சிக்கெல்லாம் யாரும் ஆசையா வர்றதில்லே! ஐயோ, வரணுமேன்னு வர்றாங்க... அளவாக் கூப்பிட்டா முக்கியமானவங்க எல்லாம் மட்டும் வருவாங்க" என்றாள்.

"அதுவும் சரிதான்!" என்றாள் தேவிகா.

தங்கையின் கலகலப் பேச்சில் கொஞ்சம் மாறினாள்.

★ ★ ★

பாஸ்கரனின் அப்பா நாராயணசாமியும் அம்மா குமுதவல்லியும் மனமொத்த தம்பதிகளாக இருந்தார்கள்.

அம்மா கொஞ்சம் குண்டாக இருந்தார். அப்பா ஒல்லியாக இருந்தார்.

"கல்யாணத்தப்ப நான் அப்படி இருந்தேன். இவ ஒல்லியா இருந்தா. இப்ப நிலைமை மாறிருச்சு" என்று கலாட்டாவாகச் சிரித்தார்.

பாஸ்கரன் அப்பாவுக்கு பின்னால் நின்றபடி 'ரீல்' என்பது போல் கையால் சுற்றிக் காட்ட, தேவிகாவும் அனுஷாவும் சிரித்தார்கள்.

"எதுக்குப் பெண்டுகளா சிரிக்கறீக? 'ரீல்னு' கையால சுத்திக் காட்டறானாக்கும்... பயபுள்ளே!" என்று சிரித்தார்.

"இந்தப் பையன் கல்யாணத்துக்குப் பெரிசா ஊரைக் கூட்டி தடபுடல் பண்ணலாம்னு பார்த்தேன். அந்த வேலையே வேண்டாம். கல்யாணம் சிம்பிள், ரிசப்ஷன் கிராண்ட். அதுவும் கல்யாணம் முடிஞ்சதுக்கப்புறம் ரிசப்ஷன் ஏற்பாடு ஆரம்பிச்சாப் போதுமாம். இடையில பொண்ணோட கொஞ்சம் ஊர் சுத்தணுமாம்...! படவா...! என்ன பேச்சுப் பேசறான்" எனவும், அனுஷாவும் பாஸ்கரனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

தேவிகா சட்டென்று ஏதோ வேலையைப் பார்ப்பது போல சமையலறைக்குச் சென்றாள்.

குமுதவல்லியே அனுஷாவிடம் சொல்லி ஒரு ஜமுக்காளம் கொண்டு வந்து கூடத்தில் விரிக்கச் சொன்னார்.

அனுஷா அப்படியே செய்ய குமுதவல்லி சட்டென்று சமையலறைக்குள் நுழைந்தார்.

தேவிகா வியர்க்க விறுவிறுக்க வடை சுட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"என்னடி பொண்ணே! சமையல் நல்லாச் செய்வியாமே! பாஸ்கரன் சொல்லியிருக்கான்" எனவும் திடுக்கிட்டுப் போய் பாஸ்கரனைப் பார்த்தாள்.

"ஆமா! பெரிய பொண்ணு நல்லா சமையல் செய்வாங்கன்னு சொல்லியிருக்கேன்" என்றான் பாஸ்கரன்.

"சரி. இந்தச் சமையலை கொஞ்சம் ஓரங்கட்டிட்டு ஒரு தட்டு மாத்திக்கலாம். அப்புறம் எல்லாருமா சேர்ந்து சமையல் செஞ்சு சாப்பிடலாம்" என்றார்.

"இல்லைங்கத்தே! இந்த வடையை மட்டும் எடுத்தா ஆச்சு!"

"சரிடா! நீ இந்தப் பொண்ணைக் கூட்டிட்டு வா" என்று வெளியே போனார்.

அவள் அடுப்பை ஆஃப் செய்துவிட்டுத் திரும்பி, அவள் நெற்றியில் முத்து முத்தான வியர்வை அரும்பி நிற்க நிமிர்ந்தவள் பாஸ்கரன் தன்னை விழுங்குவது போல் பார்ப்பது கண்டு திகைத்துப் போனாள்.

சட்டென்று தன் வலது பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு கர்ச்சீஃபை எடுத்து அவள் நெற்றியைத் துடைத்து விட்டான்.

"ப்ளீஸ்..!" என்று தீயை மிதித்தவள் போல் விலக்கி அவன் கையைக் கீழே போட்டான்.

நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டான்.

"சரி... சீக்கிரம்... வா.." என்று சொல்லிவிட்டு வெளியேறினான்.

எங்காவது தனியாகப் போய்க் கதறி அழுதால் தேவலாம் போலத் தோன்றியது.

சட்டென்று அந்த கர்சீஃபை எடுத்துத் தன் ஜாக்கெட்டுக்குள் மறைத்துக் கொண்டாள்.

பாத்ரூமுக்குள் போய் முகம் கழுவுவது போல ஒரு பாட்டம் அழுது தீர்த்துவிட்டு வந்தாள்.

"ஏம்மா கண்ணெல்லாம் சிவந்திருக்கு?" என்று கேட்ட குமுதவல்லியிடம், "ரொம்ப நேரமா அடுப்பு கிட்டே நின்னா எனக்குக் கண்ணு சிவக்கும்" என்றாள்.

தேங்காய்ப் பழத் தட்டை மாற்றிக் கொண்டார்கள்.

அதற்குப் பிறகு நடந்ததுதான் கொஞ்சம் வித்தியாசமாக இருந்தது.

தேவிகா, அனுஷா இருவருக்குமே ஒரே மாதிரி புடவை, ஜாக்கெட் வைத்துக் கொடுத்தார்கள்

"பொண்ணுக்குத்தான் குடுக்கணும்கறது முறை! [illegible], இன்னொரு கன்னிப் பொண்ணு இருக்கற வீட்டுல அவளுக்கும் மரியாதை செய்யறதுதான் முறை." என்றார் குமுதவல்லி.

அப்பாவைப் பார்த்தாள் தேவிகா! அப்பா சம்மதம் சொல்ல, வாங்கிக் கொண்டாள்.

நாராயணசாமி ரசித்துச் சாப்பிட்டார்.

"அப்படியே... எங்கம்மா... கைப்பக்குவம்" என்றார்.

"நீயும் பேசாம எங்க வீட்டுக்கே வருந்தும்மா..." என்றார்.

"என்ன... இலவச இணைப்பா?" என்றாள் அனுஷா.

எல்லாரும் சிரித்தார்கள்.

நாராணயசாமி கலாட்டாப் பேர்வழியாக இருந்தார். வயிறு வலிக்கச் சிரிக்கச் செய்தார்.

மனதிற்குள் மண்டியிருந்த எல்லாக் கவலைகளும் கரைந்து போயின.

புறப்பட்டார்கள்!

தேவிகாவும், அனுஷாவும் வாசல்வரை வந்து வழியனுப்ப வந்தார்கள்.

பாஸ்கரனின் பெற்றோர் அனுஷாவிடம் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருக்கையில் தேவிகா சொன்னாள்.

"பாஸ்கர்! உங்க அம்மா, அப்பா ரொம்ப நல்லவங்களா இருக்காங்க" என்று.

"நானும்கூட ரொம்ப நல்லவன்தான் தேவி! ஒரு [illegible] பாத்தா... இளிச்சவாயன்கூட..." என்றான் சிரித்தான்.

தேவிகா திடுக்கிட்டுப் போய் நின்றாள்.

'உன் ரியாக்ஷன் என்னவாக இருந்தால் என்ன' என்பது போல அவன் அனுஷாவிடம் சிரித்துப் பேசி

விடைபெறுவது கண்டு அவளுக்கு இன்னும் நிம்மதி ஏற்பட்டது.

* * *

அத்தியாயம் 11

வேலைகளெல்லாம் முடிந்து அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டாள் தேவிகா.

தலையணைக்கு அடியில் வைத்திருந்த அந்த கர்ச்சீஃபை எடுத்து இரண்டு கைகளாலும் ஏந்திக் கொண்டாள்.

வலது கன்னத்தில் இழைந்தாற்போல வைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் சிந்தினாள்.

மௌனமாக விழுந்த கண்ணீர் தலையணையை நனைத்தது!

மிகவும் ஆதங்கத்துடன், வாஞ்சையாகப் பார்த்துக் கொண்டு அவன் அவள் நெற்றியைத் துடைத்துவிட்ட விதம் அவள் கண்களுக்குள் தோன்றி மறைந்தது.

'எவ்வளவு பெரிய சொத்தை இழக்கப் போகிறோம்' என்று எண்ணும்போது அவளுக்கு ஆறவே இல்லை. ஆனால்... தங்கையை நினைக்கும்போது அவளுக்குப் பாஸ்கரனை விட்டுக் கொடுத்தே ஆக வேண்டிய நிலை இருப்பது புரிந்தது.

அதே நேரம்!

செல்போன் ஒலித்தது!

எடுத்தாள்.

அந்தப்புறம் பாஸ்கரன்.

"என்ன..? கர்ச்சீஃப் பத்திரமா இருக்கா..." என்றது அவன் குரல்.

தேவிகா ஒரு நிமிடம் திடுக்கிட்டாள். பிறகு சொன்னாள்.

"கர்ச்சீஃபா... அது... அது...!"

"நீதான் பத்திரப்படுத்தினியே. நான்தான் பார்த்தேனே" என்றான்.

தேவிகா பதில் எதுவும் பேசவில்லை.

"தேவிகா...! இப்பக்கூட ஒண்ணும் லேட்டா இல்லை...! நான் அனுகிட்டே பேசறேன்" என்றான்.

"ஐயோ... வேண்டாம்! இப்பத்தான் அவ கொஞ்சம் கொஞ்சமா தெளிஞ்சு நடமாடிக்கிட்டிருக்கா..."

அவன் நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டான்.

"தேவிகா...! எனக்கென்னமோ இது வொர்க் அவுட் ஆகற மாதிரியே தெரியலை! நீயோ... நானோ... ஏதாவதொரு கட்டத்துல உளறினாலோ அல்லது வேறு ஏதாவது அவளுக்குத் தெரியவந்தாலோ... அவ நம்ம ரெண்டு பேரையுமே வெறுத்துடுவா..." என்றான்.

"இல்லல்லே...! அப்படியெல்லாம் எதுவும் நடக்காது. இப்படிக் கொஞ்சம் யோசிங்க...! உங்களைத் தவிர வேற யாரா இருந்தாலும் அனுவோட மேட்டர் தெரிஞ்சா... ஏதாவது ஒரு நேரமாவது குத்திக் காட்ட மாட்டாங்களா? வேண்டாங்க... அவ தாங்க மாட்டா...!"

"இப்ப... நீ செய்யற காரியத்தை மட்டும் நீ தாங்கிப்பியா?"

அந்த நேரம் தேவிகா வெடித்து அழுதாள்.

"ப்ளீஸ்! என்னை வதைக்காதீங்க! ஒரு பக்கம் நானே நொந்து போயிருக்கேன். நீங்க ஒரு பக்கம் வதைச்சா... நான் என்ன செய்வேன்..?" என்று புலம்பினாள்.

"ஹேய்..." என்று அவன் பதறினான்.

"ப்ளீஸ்! தேவிகா... நான் உன்னைக் காயப் படுத்தணுங்கறதுக்காக இதைச் சொல்லலை. இதனால ஏற்படப் போற விளைவுகளையெல்லாம் யோசிச்சுட்டு... செய் அப்படீன்னுதான் சொல்றேன்" என்றான்.

"வேற... என்ன... செய்ய?" என்றாள்.

"ம்... சரி... விடு...! ஆனா... இனிமே இது பத்தி வேதனைப்படறதில்லேன்னு சொல்லு..." என்றான், வாக்குறுதி வாங்குவது போல.

"சரி..." என்றாள்.

அவன் அந்தப் பக்கம் போனை ஆஃப் செய்தான். செல்போனைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு குறுகிப் படுத்துக் கொண்டாள். அப்படியே உறங்கிப் போனாள்.

சற்று நேரம் கழித்து அனுஷா "அக்கா!" என்று ஏதோ சொல்ல வந்தவள் கன்னங்களில் கண்ணீர்க் கோடு வழிய அவள் உறங்கிக் கொண்டிருப்பதை நின்று சற்று நேரம் பார்த்தாள்.

நெற்றியில் சிந்தனைக் கோடுகள் படிய மெல்ல அடியெடுத்து வைத்து அறைக்குப் போனாள்.

★ ★ ★

பால்கனியில் நின்றபடி நிலவை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் பாஸ்கரன்.

'தேவிகா செய்வது சுத்த மடத்தனம்' என்று தோன்றியது. ஆனால், அவள் சொல்கிற நியாயங்களைக் கேட்கும்போது மண்டை குழம்பியது.

சிறிய பால்கனியிலேயே இங்கும் அங்கும் நடந்தான்.

அப்போது அறைவாசலில் நாராயணசாமி வந்து நின்றதை அவன் கவனிக்கவில்லை!

அப்பா அவனை ஆழ்ந்து நோக்குவதையும் அவன் உணரவில்லை.

"பாஸ்கரன்...!" என்று குரல் கொடுத்தார்.

"அப்பா..." என்று திரும்பினான். உற்சாக மானானோ இல்லையோ உற்சாகம் காட்டினான்.

"என்னப்பா...!" என்றான்

"ஏம்ப்பா! நாளைக்கு ஜவுளி எடுக்கறோம் இல்லே..!" என்றார்.

"ஆமாம்ப்பா...!" என்றான்.

உள்ளே வந்தான்.

"பாஸ்கர்! ஒரே பையன்னு உன்னோட கல்யாணத்தை ரொம்ப தடபுடலா செய்யணும்னு நினைச்சேன். வேண்டாம்னுட்டே..." என்றார்.

"எதுக்குப்பா... ஆடம்பரம்?" என்றான் இதமான குரலில்.

"சரி... விடு...!" என்றார். பிறகு சொன்னார். "தம்பி! எனக்கென்னமோ... உன்னோட நேச்சருக்கு அந்தப் பெரிய பொண்ணுதான் ஒத்து வரும்னு தோணுது" என்றார்.

"ஆமாம்ப்பா! எல்லாரும் அப்படித்தான் சொல்றாங்க! ஆனா... எனக்கென்னமோ சின்னவளைத்தான் பிடிச்சது" என்றான்.

"என்னமோ யாரு புத்தி எப்ப எப்படிப் போகும்னு யாரால சொல்ல முடியும்?" என்றார்.

அவன் சிரித்துச் சமாளித்தான்.

"நான் சொன்னேன்ப்பா! 'பெரிய பொண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை பாருங்க...! அது வரைக்கும் நான் வெயிட் பண்றேன்'னு..." என்றான்.

அப்பா ஒன்றும் பேசவில்லை.

முதல் நாள் தனக்கு வந்த அந்த அனாமதேய போன் கால் பற்றிச் சொல்லலாமா என்று நினைத்தார். ஆனால், பிறகு மனத்தை மாற்றிக் கொண்டார்.

மேலும் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு அவர் போக, பாஸ்கரன் நினைத்துக் கொண்டான்.

இன்றைக்கென்னவோ அப்பாவும் தானும் இரண்டு பேரும் ஒருவருக்கொருவர் உண்மையாக இருக்கவில்லை என்று. ஏன் இப்படி விசித்திரமான எண்ணம் தோன்று

கிறது என்றும் புரியவில்லை. ஆனால், அந்த எண்ணத்தை அவனால் தவிர்க்க முடியவில்லை.

★ ★ ★

தேவிகாவும், அனுஷாவும், அப்பாவும், அப்பாவின் நண்பர் ஒருவரும் மட்டும் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பாஸ்கரனும் அவன் பெற்றோரும் காரில் வந்து இறங்கினார்கள்.

"ஸாரி..! கொஞ்சம் லேட்டாயிடுச்சு" என்றார்கள்.

"பரவாயில்லீங்க" என்று சமாதானப்படுத்தினார் விநாயகமூர்த்தி.

"இத பார் அனுஷா! கடையைப் புரட்டிப் போட சொல்லக் கூடாது. சீக்கிரமா ஏதோ ஒரு கலர் செலக்ட் பண்ணு" என்றான் பாஸ்கரன் கேலி போல.

"ஹலோ! நானே ஏதோ தலையெழுத்தேன்னு வந்து நிக்கறேன். எதுக்குத்தான் இப்படி வெயிட்டான புடவையைச் சுமந்துகிட்டு நிக்கச் சொல்றீங்களோ" என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டாள் அனுஷா.

பாஸ்கரன், தேவிகாவைப் பார்த்து சிரித்தான்.

"தேவிகா... உன் சிஸ்டரைப் பாத்தியா? எவ்வளவு அருமையான மாப்பிள்ளை நீ பிடிச்சுக் குடுத்து[illegible] கேன்னு புரியலை... பாவம்" என்றான்.

தேவிகா மையமாகப் புன்னகைத்து வைத்தாள்.

"அப்பா... ஒரு கண்டிஷன்" என்றாள் அனுஷா.

"என்ன?" என்றார் விநாயகமூர்த்தி.

"எனக்கு அவங்க எடுத்துக் குடுக்கிற அதே விலை அதே மாதிரி அக்காவுக்கும் எடுக்கணும்" என்றாள்.

நாராயணசாமி குறுக்கிட்டார்.

"எம்மா...! அதைத்தான் நாங்களே யோசி[illegible] வச்சிருக்கோம். சம்பந்தி சேலைனு குடுப்பமே. அ[illegible]

[illegible] தேவிகாவுக்கு நல்லதா புடவை எடுத்துக் கொடுக்க [illegible] பேசிக்கிட்டிருக்கோம்" என்றார்.

"அதெல்லாம் எதுக்கு...?" என்று மறுத்தாள் தேவிகா.

"இல்லல்லே..! நீ ஒத்துக்கத்தான் வேணும்" என்றார் [illegible]வல்லி.

தேவிகா தயங்குவதையும் அவர்கள் வற்புறுத்தி [illegible]திக்க வைப்பதையும் பாஸ்கரன் சம்பந்தமே [illegible]தவன் போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கடைக்காரர் புடவையை எடுத்துப் போட்டார்.

"எம்ப்பா... நீ செலக்ட் செய்யேன்" என்றார் நாராயணசாமி.

பாஸ்கரன் மறுக்கவில்லை.

நான்கைந்து புடவைகளைப் புரட்டிப் பார்த்தான். [illegible] ஒரு விதமான ஆரஞ்சும் ரோஸ் கலரும் கலந்த [illegible]த்தில் ஒரு புடவையை செலக்ட் செய்தான்.

தன்னை மறந்தவனாக, "தேவிகாவுக்கு இந்தக் கலர் [illegible]ப் பிடிக்கும்" என்றான்.

அனுஷாதான் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தாள். [illegible]வேளையாக பாஸ்கரனின் அம்மா, அப்பா [illegible]களில் அது விழவில்லை.

"என்... பாஸ்கர் அக்காவும் நீங்களும் ரொம்பவும் [illegible]ண்ட்ஸா?" என்றாள்.

தேவிகா முள்ளின் மேல் நிற்பது போல் நின்றாள். [illegible] அலட்டிக் கொள்ளாமல் சொன்னான்.

"ஆமா! புத்தக விஷயமா அங்க வரும்போது [illegible] பேரும் அரட்டைதான்" என்றான்.

"ஓஹோ..! அப்பன்னா... பேசாம ரெண்டு பேருக்கும் [illegible] கட்டிருங்களேன்" என்றாள்.

பாஸ்கரன் ஒருவிதமாக அவளைப் பார்த்து சிரித்தான்.

"உன் யோசனை நல்லாத்தான் இருக்கு. யோசிச்சு சொல்றேன்" என்றான்.

அனுஷா கலகலவென சிரித்தாள்.

தேவிகா சட்டென்று புடவைப் பிரிவில் தேடும் சாக்கில் நகர்ந்தாள்.

பாஸ்கரனுக்குத் துணிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டின் ஒரு ஓட்டலுக்குள் டிபன் சாப்பிட நுழைந்தார்கள்.

பிற்பகல் நேரம் ஜவுளிக் கடைக்குப் போனால் ஜவுளிக் கடையில் கூட்டம் இருக்காது என்று நாராயணசாமியின் யோசனை.

"முடித்துவிட்டு அப்படியே டிபன் சாப்பிட்டு வச்சுடலாம்" என்பது விநாயமூர்த்தியின் யோசனை

வழக்கம் போல பெரியவர்கள் ஒரு டேபிளிலும் சிறியவர்கள் ஒரு டேபிளிலும் அமர்ந்தார்கள்.

பாஸ்கரன் ஆர்டர் செய்தான்.

"எனக்கு ஸ்வீட் மில்க் ஸ்வீட்" என்றாள் அனுஷா.

"உனக்கு... தேவிகா...!" என்றவன், "உனக்குத்தான் மில்க் ஸ்வீட் பிடிக்காதே" என்றான். வேறு ஆர்டர் செய்தான்.

"ஹலோ... மிஸ்டர் மாப்பிள்ளை! ஃப்ரெண்டா இருக்கற அக்காவோட டேஸ்ட்டே இவ்வளவு தூரம் தெரிஞ்சு வச்சிருக்கீங்களே... என்னோட டேஸ்ட்டையும் தெரிஞ்சுக்குங்க" என்றாள்.

"உத்தரவு மேடம்!" என்று பாஸ்கரன் அதை விளையாட்டாக்க முயன்றான்.

"சரி... சொல்லு..." என்றான்.

"எனக்கு ஸ்வீட் பிடிக்காது. மில்க் ஸ்வீட் தனி" என்றாள்.

"ம்...!"

"மசால் தோசை ரோஸ்ட் பிடிக்கும். அக்கா சமையல் ரொம்பப் பிடிக்கும்" என்றாள்.

பாஸ்கரனின் பார்வை தேவிகா மீது படிந்து மீண்டது.

தேவிகா தலை நிமிரவேயில்லை. மௌனமாகச் சாப்பிட்டாள்.

தேவிகாவுக்குப் பிடித்த காளான் ரைஸ் ஆர்டர் செய்தான்.

"பாத்தீங்களா... மறுபடியும் அக்காவுக்குப் பிடிச்சதே..." என்றாள்.

"உனக்குப் பிடிச்சதும் சொல்லு... தெரிஞ்சுக்கறேன்" என்றான்.

"எனக்கு... நூடுல்ஸ் ரொம்பப் பிடிக்கும். சைனீஸ் ஃப்ரைட் ரைஸ் ரொம்பப் பிடிக்கும்."

"ஓகே...! ஆர்டர் பண்ணிடலாம்" என்றான்.

ஆர்டர் செய்தான்.

"நான் சாப்பிடும்போது பில் அடுத்தவங்க பே பண்ணினா ரொம்பப் பிடிக்கும்" என்றாள்.

தேவிகாவும், பாஸ்கரனும் சிரித்து விட்டார்கள்.

"எனக்கு உங்கக்கா செய்யற பருப்புசாதம் ரொம்பப் பிடிக்கும்." என்றான் பாஸ்கரன்.

"ம்...!"

"ஆமா! ஒரு நாள் உங்க பிரஸ்ஸுக்கு வந்திருந்தப்ப சாப்பிட்டேன்" என்றான்.

"சரி... சரி... போதும் அக்கா புராணம்! சாப்பிடுங்க..." என்றாள்.

பாஸ்கரன் சிரித்தான்.

சற்று நேரம் அமைதியாக சாப்பிட்டார்கள். அப்போது அனுஷா சொன்னாள்.

"இதெல்லாம் சரி...! ஆனா... எனக்கு என்னென்ன பிடிக்காதுன்னு சொல்லலியே..." என்றாள்.

"ம்... தலையெழுத்து! சொல்லு...!" என்றான் பாஸ்கரன் சோகம் போல.

"பொய் சொன்னாப் பிடிக்காது..." என்றாள்.

பாஸ்கரனும், தேவிகாவும் ஒரு கணம் திடுக்கிட்டுப் போனார்கள்.

"மனசுல ஒண்ணை வச்சுக்கிட்டு வெளியே ஒண்ணைப் பேசி நடிச்சாப் பிடிக்காது..." என்று ராகம் போட்டாள்.

"சரி... ஒரு நோட் புத்தகத்தில எழுதிக்கவா?" என்று அவன் சொல்ல.

"ஆமா...! எழுதிக்குங்க! என்னைப் பத்தித் தெரிஞ்சுக் கிட்டாத்தான் எதிர்கால வாழ்க்கை நல்லா இருக்கும்" என்றாள்.

அவள் கைகழுவப் போன இடைவெளியில் அவன் கேட்டான்.

"ஏன் தேவிகா! உன் சிஸ்டர் எப்பவுமே இப்படித் தான் பேசுவாளா" என்று.

"இல்லே! என்னமோ சமீபமாத்தான் இப்படிப் பேசறா..." என்றாள். பிறகு சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டவள் போல

"ஒருவேளை திடீர்னு பெரிய மனுஷி ஆயிட்டோம்னு காட்டிக்கறாளோ" என்றாள். பாஸ்கரனும் ஒன்றும் பேசவில்லை.

தேவிகாவும் கை கழுவப் போறேன் என்று எழுந்து போய் விட்டாள்.

எதிரில் இருந்த காலித் தட்டுக்கள் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

★ ★ ★

அத்தியாயம் 12

பாஸ்கரன் பேருக்கு ஒரு மேகஸினைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு தூக்கம் வராமல் அமர்ந்திருந்தான்.

அனுஷா என்ற பாரத்தைத் தன் தலையில் கட்டிக் கொள்வது அவசியம்தானா என்ற எண்ணம் ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது.

ஒரு நேரம் விளையாட்டாக இருந்தாள்! ஒரு நேரம் 'சுருக்' 'சுருக்' கென்று பேசினாள், சில நேரம் ஆழமாகப் பேசினாள்.

வேறு எந்தச் சூழ்நிலையாக இருந்தாலும் பிடிவாதமாக மறுத்திருப்பான். ஆனால், அவளுக்கு நேர்ந்த அநியாயத்துக்குப் பிறகு அவனால் மறுக்க முடியவில்லை. அதை நினைத்தே தேவிகா உருக்குலைந்து போவாள் போல இருந்தது. அதனாலேயேதான் ஒத்துக் கொண்டான். ஆனால், திருமண நாள் நெருங்க அவன் மனமே அவனை எதிர்த்துப் புரட்சி செய்தது.

அனுஷாவைப் பார்க்கும்போது ஒன்றும் அறியாத பச்சைக் குழந்தையைப் போலிருந்தாள். அவளைத்தான் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறோம் என்ற எண்ணம் இல்லாமல் பழகினால் பழகுவதற்கு எளிமையாக இருந்தது. ஆனால், தனது எதிர்கால வாழ்க்கை முழுவதும் அவளோடு வாழ்கிற மாதிரி நேரப் போகிறது என்பது அவனுக்குப் பிடிக்கவே இல்லை.

போன வாரத்தில் ஒரு நாள்!

தேவிகாவிடமிருந்து தான் கிட்டத்தட்ட திருடினாற் போல எடுத்துக் கொண்டு வந்த டைரி கையிலே இருந்தது.

பிரித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்!

'ஸ்ரீ ராமஜெயம்' எழுதுகிறாற்போல 'தேவிகா பாஸ்கரன் தேவிகா பாஸ்கரன்' என்று எழுதி வைத்திருந் தாள்.

மனமெல்லாம் வாடிப் போனாற்போல பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

நீண்ட பின்னல் அசைய அவள் நடந்து வரும் போதெல்லாம் அந்தப் பின்னலை எடுத்துப் பாம்பு போலக் கழுத்தில் சுற்றிக் கொண்டு அவளைக் கொஞ்சித் தீர்க்க வேண்டும் போலத் தோன்றும்.

ஆசைகள் அதிகம் வைத்துக் கொள்ளமாட்டாள் அனுஷாவின் மேல் ஒரு தாயைக் காட்டிலும் பாசம் செலுத்தினாள். தோழி போலவும் விளையாடுவாள் இந்தத் திருமணப் பேச்சுக்குப் பிறகு அவளேதான் பேசி முடித்த விஷயம் என்றாலும் ஒவ்வொரு முறையும் அனுஷா உரிமை எடுத்துக்கொண்டாற்போலப் பேசுவதைப் பார்க்கும்போது அது அவள் உள்ளத்தில் கத்தி போல் பாய்கிறது என்று புரிந்தது. ஆனால் தன்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையே என்று ஆங்காரம் பிறந்தது

நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டான்!

அறை வாசலில் நிழலாடியது!

திரும்பிப் பார்த்தான்.

அப்பா நின்றுகொண்டிருந்தார்!

நாராயணசாமியின் முகத்தில் தீவிரமான சிந்தனையின் பாவம் தெரிந்தது.

சற்றுமுன் நடந்த நிகழ்வு!

ஜவுளி முடித்து மாங்கல்யம் வாங்கி எல்லாம் முடித்த மகிழ்ச்சியில் தனது அறையில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது ஒரு போன் ஒலித்து எடுத்தார்!

அந்தப்புறம் யாரோ பேசினார்கள். அந்தப் பேச்சின் சாராம்சம் கேட்டவுடன் அவர் முகம் மாறிப்போனது

"யார்... நீங்க?" என்றார்.

"நாங்க யாரா இருந்தா... என்ன? விஷயத்தை வாங்கிக்குங்க.." என்றார்கள். வாங்கிக் கொண்டார்.

அதிர்ச்சியில் ஆழ்ந்து போனார். அதே அதிர்ச்சியோடு மகனிடம் பேசிவிடலாமா வேண்டாமா என்ற குழப்பத்திலேயே இருந்தார்.

இப்போது ஒரே முடிவாகப் பேசலாம் என்று வந்து விட்டார்.

"என்னப்பா?" என்றான் பாஸ்கரன் வாஞ்சையாக.

"உன்கிட்டப் பேசணும்" என்றார்.

"வாங்கப்பா" என்று அழைத்தான். தனது அறையில் இருந்த சோஃபாவில் அமர வைத்தான்.

"பாஸ்கரன்! எனக்கு கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாலே ஒரு போன் வந்துச்சு" என்றார்.

"ம்.. சொல்லுங்கப்பா..!" என்றான் உற்சாகமாக.

சொன்னார்.

பாஸ்கரனின் முகம் இருண்டது!

ஒரு நிமிடம் தலையைக் குனிந்து கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். பிறகு ஒரு நீண்ட பெருமூச்சுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

"நிஜம்தாம்ப்பா!" என்றான்.

"தம்பி!" என்று அப்பா அதிர்ந்து போனார்.

அவன் அப்பாவின் முகத்தை வாஞ்சையாகப் பார்த்தான்.

"அப்பா! அவ்வளவு அதிர்ச்சியாகறதுக்கு ஒண்ணு இல்லேப்பா! அந்தப் பொண்ணோட வாழ்க்கையில நடந்தது ஒரு விபத்து. எவனோ ஒரு காவாலிப் பய.. ஒரு பொண்ணை வலுக்கட்டாயமாக கையாண்டாங்கற அதனால அவன்கிட்டேயே அந்தப் பொண்ணைக் கட்டிக்கலாமா... என்ன?" என்றான்.

அப்பாவிடம் விவரமாகச் சொன்னான்.

மனம்திறந்து பேசினான்.

அப்பா முழுமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்றாலும் ஒருவிதமாக ஏற்றுக்கொண்டார். அதுவும் எந்தச் சூழ்நிலையில் தான் அந்த மாதிரி முடிவெடுக்க வேண்டி வந்தது என்று விவரமாகச் சொன்னதற்குப் பிறகு.

"தம்பி! அம்மா எப்படி எடுத்துக்குவாளோ தெரியலியே..." என்றார்.

"வேண்டாம்ப்பா! இந்த விவரத்தை அம்மாகிட்ட சொல்லிடாதீங்க அம்மா... பழைமையில ஊறித்தான் இருக்காங்க..! ஏத்துக்கற பக்குவம் இருக்கானு தெரியலே!"

"தம்பி! இந்த விஷயத்தை விடு..! ஆனா... இதுக்காக நீ இழக்கற விஷயம் இருக்கே! அது ரொம்பப் பெரிய விஷயம்..!" என்றார்.

பாஸ்கரன் திடுக்கிட்டுப் போனான்.

'ஒருவேளை அப்பாவுக்குத் தனக்கும் தேவிகாவுக்கும் இருந்த நட்பு தெரிந்துவிட்டதோ' என்று. அவன் அந்த விஷயம் அப்பாவுக்குத் தெரிய வேண்டாம் என்று தான் நினைத்தான். ஏனெனில், அப்பா மிகவும் வருத்தப்படுவார் என்று தோன்றியது.

என்ன இருந்தாலும் தந்தையல்லவா? மகன் தேவிகாவின் மீது பார்வையைச் செலுத்தும்போதெல்லாம் அதில் ஏதோ சோகம் கலந்தாற்போல செய்தி இருக்கிறாற் போலத் தோன்றியது. அதனால்தான் அப்படிச் சொன்னார்.

பாஸ்கரன் அந்த நிமிடத்தில், அப்பாவே கண்டு பிடித்துக் கேட்டால் பார்க்கலாம் என்று முடிவெடுத்துக் கொண்டான்.

அப்பா சற்று நேரம் பேசிவிட்டுப் போனதற்குப் பிறகு மீண்டும் சோஃபாவில் இருந்த அந்த டைரியை எடுத்தான்.

அன்புடன் வருடிக் கொடுத்தான்.

கண்களில் நீர் தேங்கியது!

அதே நேரம்!

செல்போன் ஒலித்தது!

அந்தப்புறம் அனுஷாவின் குரல் ஒலித்தது.

கொஞ்சம் கோபமாக இருந்தாற்போல இருந்தது. அவசரமாக அந்த டைரியை தனது ஹாண்ட்பாக்கில் வைத்தான்.

அனுஷாவிடம் பேசுவதற்காகக் குரலைச் செருமிக் கொண்டான் "காலையில் பேசலாம்" என்றான்.

★ ★ ★

நேற்றிரவு பாஸ்கரன் மனம் நெகிழப் பேசியதில் இருந்து தேவிகா சற்றே நொந்து போயிருந்தாள்.

இனிமேல் கேட்கவே முடியாதோ என்றிருந்த அதே அன்பு நிறைந்த குரலில் அவன் பேசியபோது அவள் மனமெல்லாம் ஆனந்தம் பொங்கி வழிந்தது.

ஒவ்வொரு முறையும் உரிமையாகத் தன்னைத் திட்டும்போதெல்லாம் தன் தவிப்பை வெளிப்படுத்தும் போதெல்லாம் ஒருபுறம் அவளுக்குப் பெருமையாக இருந்தது. மறுபுறம் வருத்தமாக இருந்தது.

தன்னை மறக்க இயலாமல் அவன் தவிக்கிற தவிப்பு அவள் மனத்தின் ஆழத்தில் அவளுக்குப் பிடித்தமான விஷயமாக இருந்தது. ஆனால், சொல்லவொண்ணா வருத்தத்தையும் தந்தது.

ஒரு கட்டத்தில் இந்த ஏற்பாட்டை நிறுத்தி விடலாமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது அனுஷா திடீர்த் திருப்பத்தை ஏற்படுத்திவிட்டாள்.

தனக்கு பாஸ்கரனைப் பிடிக்கிறது என்ற செய்தியை அவனிடம் வெளிப்படுத்தியவுடனே தேவிகா தன் மனக்

கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு விட்டாள். எனினும் அவ்வப்போது புயலுக்கு தாக்குப்பிடிக்காத கதவுபோல அது திறந்து கொள்ளும்.

இன்றைக்கு அமைதியாக சமையல் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

அனுஷாதான் ஏதோ ஆர்ப்பாட்டமாக நடமாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

"அக்கா!" என்றாள்.

"என்னடி!" என்றாள் தேவிகா சமையலறையிலிருந்து.

"இங்க வாயேன்! என்றாள்.

"அடுப்பில வாணலி வச்சிருக்கேன்டி" என்றாள்.

"பரவாயில்ல... நீ ஆஃப் பண்ணிட்டு வா... சமையல் என்ன நமக்குத்தானே! வேறு யாரும் வரப்போறதில்லே என்ன கண்றாவி வேண்ணாலும் செஞ்சு வை..." என்றாள்.

தேவிகா அலுப்புடன் அவள் அறைக்குப் போனாள். கட்டில் பூராவும் சுடிதார்கள் இறைந்து கிடந்தன.

தேவிகாவுக்கு சிரிப்பு வந்தது!

"என்னடி இது!" என்றாள்.

"பாஸ்கரனும்.... நானும் வெளியே போறோம். அவருக்கு... எந்த மாதிரி கலர் பிடிக்கும்னு தெரியலே. உன்னைக் கேட்கக்கூடாதுன்னு பார்த்தேன். இந்த அரக்குக் கலர் டிரஸ் செலக்ட் செஞ்சேன்... பாரு பிடிக்குதான்னு" என்றாள்.

தேவிகா புன்னகைத்தாள். ஒரு நிமிடம் பழைய நினைவு மனதில் மின்னியது.

ஒரு முறை அரக்குக் கலர் உடை அணிந்து போன போது அவன் முகம் சுளித்தான்.

"எனக்கு ஏனோ இந்தக் கலர் பிடிக்கிறதில்லே" என்றான்.

"உலகத்துலயே, அரக்குக் கலர் பிடிக்காதுன்னு சொன்ன ஆள் நீங்களாத்தான் இருக்கும்" என்றாள் ஏளனமாக.

"எனக்கும் முதல்ல பிடிக்கும். ஆனா அப்புறம் பிடிக்காமப் போச்சு..." என்றான்.

"ஏன்?" என்றாள் ஆர்வமாக!

"சொன்னா... வருத்தப்படுவே..." என்றான். ஆனால், சொன்னான்.

அவர்கள் தெருவில் ஒரு இளம்வயதுப் பெண். சரிதா காதல் தோல்வி என்று தூக்குப் போட்டுக் கொண்டாளாம். அந்த பாடியை இறக்கும்போது இவனும் போய் உதவி செய்தானாம். அவள் அன்றைக்கு அரக்குக் கலர் உடையில்தான் இருந்திருக்கிறாள். அதிலிருந்து எங்கே அரக்குக் கலரைப் பார்த்தாலும் அந்தப் பெண் நினைவு வருமாம். நான்கைந்து வருட [illegible] அரக்கு நிறப் புடவையில் யார் வந்தாலும் ஒரு மாதிரி மனம் பாரமாகிவிடுமாம்.

"சரி... இனிமே... நான் அரக்குக் கலரே கட்டறதில்லே..." என்றாள் உறுதிமொழி போல.

"தாங்க்ஸ்" என்றான்.

இப்போது அது நினைவுக்கு வந்தது தங்கையிடம் சொன்னாள்.

"வேண்டாண்டி! பாஸ்கரனுக்குப் பிடிக்காது" என்று.

"ஏன்?" என்றாள் அனுஷா.

காரணம் சொன்னாள். ஆனால், அனுஷாவுக்கு அரக்குக் கலர் மிகவும் பிடிக்கும்.

அனுஷா முணுமுணுத்தாள்.

"சரி... உன் ஃப்ரெண்டுக்குப் பிடிக்கலேன்னா நான் கட்டாம இருக்க மாட்டேன்ப்பா! இன்னிக்கு வேண்ணா கட்டிக்கலே..." என்றாள்.

வேறு ஒரு அழகான மஞ்சள் நிற சுடிதார் தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுத்தாள்.

"ஐயோ! இதுவா பிடிக்கும்?" என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே உடுத்திக் கொண்டாள்.

அதற்குள்ளாக தேவிகா சமையலுக்கு ஓடினாள்.

"அக்கா.. டிபன் ரெடியா?" என்று வந்தாள் அனுஷா.

"ஆச்சுடி... வா!" என்றாள் தேவிகா. வந்து அவசர அவசரமாக இட்லிகளை விழுங்கி விழுங்கி எழுந்தாள்.

பிறகு யாருக்கோ போன் செய்தபடி அறைக்குப் போனாள்.

"எப்ப வருவே?" என்று கேட்கலாம் என்று அவள் அறைக்குப் போன தேவிகா தடுமாறி நின்றாள்.

"நீங்க... என்ன பெரிய இவரா? நேத்து ராத்திரி போன் பண்றேன் அப்புறம் பேசலாம்ங்கறீங்க!" என்றாள்.

"ஆமா..! நீ ஏதோ கோபமா ஆரம்பிச்சே..!"

"ஹலோ! ஆமா... கோபமாத்தான் இருந்தேன். அதென்ன டிரஸ் செலக்ஷன்லயும் மத்த எல்லா செலக்ஷன்லயும் அக்கா என்னென்னா பாஸ்கரனுக்கு இதுதான் பிடிக்குங்கறா. நீங்க என்னன்னா எதெடுத்தாலும் தேவிகாகிட்டே கேட்கணும்கறீங்க..! அப்ப நான் ஒருத்தி எதுக்கு நடுவில!" என்று குரலெடுத்துக் கத்துவது தெரிந்தது.

தேவிகா வந்த சுவடு தெரியாமல் திரும்பினாள்.

ஆனாலும் தங்கையின் குரல் பின்தொடர்ந்து வந்தது.

"பாருங்க! எனக்கும் உங்களுக்கும்தான் கல்யாணம். அதுல யார் இடையில மீடியேட்டர் வேலை பார்க்கறதும் எனக்கு பிடிக்காது. இனிமேக் கொண்டு எதுவும் வாங்கறதுன்னாலும் நானும் நீங்களும் மட்டும்தான் போறோம்."

அந்தப் பக்கம் என்ன சொன்னார்களோ தெரியவில்லை. அனுஷா பிறகு சொன்னள்.

"ஹலோ! அக்கா.. பிரியமான அக்காதான். ஆனா... எந்த அளவுக்கு இடையில அவளை நுழைக்கணும்னு உங்களுக்கும் தெரியணும். எனக்கும் தெரியணும்" என்றாள்.

ஓரிரு நிமிடம் கழித்து அவள் கண்ணீரைக் கொட்டி விட்டுத் முகம் கழுவி வெளியே வருகையில் தங்கை ஒன்றுமே நடக்காதது போல் வந்து,

"அக்கா! நான் பாஸ்கரனோடு வெளியே போறேன். மத்தியானம் லஞ்ச் வெளியேதான்" என்றாள்.

தேவிகா தங்கையின் முகம் பார்க்காமல் சரியென்று தலையாட்டுவதையும் கூட அவள் கவனிக்கவில்லை.

★ ★ ★

அத்தியாயம் 13

'தட் தட்'டென்று காலை ஒருவிதமாக அழுத்தி மிதித்துக் கொண்டு கோபமாக வந்தாள் அனுஷா.

சின்னக் குழந்தையிலிருந்தே கோபத்தை விதவிதமாக வெளிப்படுத்துவது வழக்கம். அம்மாவின் மறைவுக்குப் பிறகு தேவிகா அதையெல்லாம் ரசித்துக் கொள்வாள். ஒரு தாயைப் போல அவளைச் சமாதானம் செய்வாள்.

இன்றைக்கு என்னவோ அறையை விட்டு வெளியே வரவில்லை. தலையில் தலைவலி தைலம் தேய்த்துக் கொண்டு படுத்திருந்தாள்.

அனுஷாவே உள்ளே வந்தாள்!

"என்ன ஆச்சு?" என்றாள்.

"தலையை வலிக்குதுடி! தெரியலே, டெம்பரேச்சர் கூட இருக்கும் போல இருக்கு" என்றாள்.

"சே! உனக்கு உடம்பு சரியில்லையா? எத்தனை வேலை இருக்கு! இன்னைக்கு பாஸ்கர் வேற என்னவோ உம்மணா மூஞ்சி மாதிரி வந்துட்டுப் போறாரு" என்றாள்.

கொஞ்சம் கலங்கிப் போனாள் தேவிகா. பாஸ்கரிடம் பேச வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

"சரி.. டாக்டர்கிட்டே போகலாமா!" என்றாள் அனுஷா.

"வேண்டாம்டி! க்ரோசின் மாதிரி ஏதாவது டேப்ளட் போட்டா சரியாயிடும்" என்றாள்.

"இருக்கா? இல்ல நான் போய் வாங்கிட்டு வரட்டுமா?" என்றாள் அனுஷா.

"வேண்டாம்டி! கல்யாணம் பேசினதுக்கப்புறம் அடிக்கடி வெளியே போகக் கூடாது. நானே போய் வாங்கிட்டு வரேன்" என்றாள்.

"கல்யாணம் பேசினது இப்ப யாருக்கும் தெரியாதே" என்றாள் அனுஷா.

"இருந்தாலும் பெரியவங்க ஏதோ ஒரு காரணத்துக்காகத்தானே சொல்லியிருப்பாங்க" என்றாள்.

"ஐயோ! நீங்களும் உங்கள் மூடப் பழக்கங்களும்" என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டு உள்ளே போனாள்.

மாத்திரைக்காக இல்லையென்றாலும் அனுஷாவிடம் எதுவும் பேச்சு வார்த்தை வைத்துக் கொள்ளும் மனநிலையில் அவள் இல்லை என்ற காரணத்துக்காகவே அவள் வெளியே போனாள்.

போனவள் சும்மாயிருக்கவில்லை!

பப்ளிக் பூத்திலிருந்து பாஸ்கரனுக்கு போன் செய்தாள்.

எடுத்தவுடன் அவன் கேட்ட கேள்வி, "நீ ஏன் வர்லே!" என்பதுதான்.

"இங்க பாருங்க பாஸ்கர்! இனிமே நான் விலகித்தான் இருக்கப் போறேன்."

"ஏன் உன் அருமைத் தங்கை ஏதாவது சொன்னாளா?" என்றான்.

பல்லைக் கடிப்பதை இங்கிருந்தே அவளால் கற்பனை செய்து கொள்ள முடிந்தது.

"ப்ளீஸ்! பாஸ்கர் உங்களைத் தவிர வேற யாரு எனக்கு இந்த நேரத்துல உதவ முடியும்கற எண்ணத்துல தான் நான் உதவி கேட்டேன். ஆனா, நீங்களே விஷயத்தை மேல மேல சிக்கலாக்கினா என்ன செய்றது!" என்றாள்.

"ஆமா! நீ பெரிய தியாகம் செய்வதா நினைப்பு. உன் தங்கை அதுக்கு மேல லொள்ளு பேசறா" என்றான் எரிச்சலோடு.

"கொஞ்சம் பொறுத்துக்குங்க பாஸ்கர். சின்ன வயசு. கொஞ்ச நாள் போனாப் புரிஞ்சுக்குவா" என்று கெஞ்சினாள்.

"சரிங்க பாட்டி!" என்றான் எரிச்சலாக. போனை படக்கென்று வைத்து விட்டான்.

தேவிகாவுக்குக் கவலையாகப் போனது. வீட்டுக்கு வந்தாள். அப்பா பகலுணவுக்கு வந்திருந்தார்.

அனுஷாவும், அப்பாவும் ஏதோ வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்டிருந்தது தெரிய, வாசலிலேயே மறைந்தாற்போல நின்றாள்.

"அப்பா...! உங்களுக்கு எப்பவுமே நான் சொல்றது புரியாது. என்னா... தேவிகாதான் உங்களுக்கு உசத்தி!" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் அனுஷா.

"இதபாரு அனு... நீ எதுக்கு அவளைப் புண்படுத்தறே! அவ உனக்காக எதுவும் செய்வா..."

"அப்படியெல்லாம் ரொம்ப ஒண்ணும் தியாகம் பண்ண வேண்டாம். ஐ கேன் மானேஜ் மை செல்ஃப்.

நானும் பாஸ்கரும் வெளியே போறோம்னா இவ ஒதுங்கணும் இல்லே? நானும் வரேன்னுட்டுக் கிளம்புனா அவராவது புரிஞ்சுக்கணும் இல்லே! 'எங்க உங்க அக்கா எங்க உங்க அக்கானு துளைக்கறாரு. பேசாம இவளை அவளையே கல்யாணம் செய்ய வேண்டியதுதானே' என்றாள்.

தேவிகா திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

"ஆமா! அப்படித்தான் செஞ்சிருக்கணும். நினைச்சது இப்படியாகிப் போச்சு!" என்று அப்பா முணுமுணுப்பதற்குள்ளாக அனுஷா மறுபடியும் தொடர்ந்தாள்.

"அப்பா! புரிஞ்சுக்குங்க! தேவிகா எனக்கு அன்பான அக்காதான். ஆனா, என்னோட வாழ்க்கையை நான் காப்பாத்திக்கணும் இல்லே! உங்களுக்கு இலக்கிய வாதிகளைத் தெரிஞ்ச அளவுக்கு உலகம் தெரியாது. என் ஃப்ரெண்டோட வீட்ல என்ன நடந்துச்சு தெரியுமா? அவங்கம்மா இவ பொறக்கற நேரம் பிரசவத்துக்குப் போன சமயம் தன்னோட ஒண்ணுவிட்ட தங்கையைக் கொண்டு வந்து வீட்ல உதவிக்கு வச்சுட்டுப் போயிருக்காங்க. கடைசியில என் ஃப்ரெண்டோட அம்மா, பொறந்த குழந்தையோட வெளியே வர்ற மாதிரி ஆயிடுச்சு. தெரியுமா? அதனாலதான் நான் சில விஷயங்கள்ல ஸ்ட்ரிக்ட்டா இருக்கேன்" என்றாள்.

அப்பா ஒன்றும் பேசவில்லை!

தேவிகா முகமும், மனமும் வாடிப்போனவளாய் உள்ளே நுழைந்தாள்.

அனுஷா சரேலென்று உள்ளே போய் விட்டாள்.

"மகள் கேட்டிருப்பாளோ" என்ற ஆதங்கத்துடன் தந்தை பார்க்க, தேவிகா உயிரே இல்லாமல் ஒரு புன்னகையை உலவவிட்டபடி சொன்னாள்.

"ரொம்பத் தலைவலிப்பா! காய்ச்சல் வேற இருக்கும் போல இருக்கு! அதான் மாத்திரை வாங்கிட்டு வந்தேன். இருங்கப்பா. வந்து சாப்பாடு போடறேன்" என்றாள்.

"இல்லம்மா! ரெஸ்ட் எடு! நானே போட்டுக்கறேன்" என்று போனார்.

இத்தனை பேச்சுக்கும் அனுஷா வெளியே வரவில்லை!

மாறாக -

உள்ளே ஏதோ நோட்டுப் புத்தகம் போன்ற ஒன்றைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். கொஞ்சம் கழித்து கவனமாக எடுத்து பத்திரமாகவும் வைத்தாள்.

★ ★ ★

நான்கு மணியிருக்கும்!

"வீட்ல யாருமில்லையா?" என்று குரல் கொடுத்த படி பாஸ்கரன் வந்தான்.

இப்போது முகத்தில் உற்சாகம் தெரிந்தது.

"மாமா! அனு எங்கே?" என அவள் அறைக் கதவைத் தட்டிய சத்தம் கேட்டும் தேவிகா தன்னறையை விட்டு வெளியே வரவில்லை.

பக்கத்து அறையில் உரத்துப் பேசியதாலோ என்னவோ இவளுக்கும் கேட்டது.

"ஹேய்! அனு... எதுக்கு இப்படிக் கோபிக்கறே! உங்க அக்காவோட டேஸ்ட்டும் என்னோட டேஸ்ட்டும் ஒத்துப் போகும். தேவிகாவோட செலக்ஷன் கொஞ்சம் நல்லா இருக்கும். அதனால தேவிகா வர்லையான்னு கேட்டேன். அதுக்கு ஒரு கோபமா?" என்று பாஸ்கரன் சமாதானப்படுத்துவது கேட்டது.

"பின்னே? அதென்ன... எப்பப் பாரு..! தேவிகா தேவிகான்னுட்டு... அப்புறம் எதுக்கு என்னைப் பெண் கேட்டீங்க?" என்று பாய்ந்தாள் அனுஷா.

"ஓ.கே... ஸாரி! நீதான் என் மனசுக்குப் புடிச்ச பொண்ணு. போதுமா" என்றான்.

அனுஷா ஒன்றும் பேசவில்லை.

சற்றுக் கழித்து. மறுபடியும் அவர்கள் பேசிக் கொள்வது கேட்டது.

"சரி... இப்ப வெளிய போலாமா...!" என்றான் பாஸ்கரன்.

"சரி... வெயிட் பண்ணுங்க...! அஞ்சு நிமிஷத்துல ரெடியாகிடறேன்" என்றாள். மறுபடியும் அவளே தொடர்ந்தாள்.

"அக்கா! என்னமோ காய்ச்சல்னு படுத்திருக்கா அவளைப் போய் டிஸ்டர்ப் பண்ணாதீங்க."

"உத்தரவு மேடம்!" என்று அவன் சொல்வது தெரிந்தது.

தேவிகா ஆழ்ந்த வருத்தத்துடன் படுத்துக் கிடந்தாள் உடல் வலியினாலும் அசதியினாலும் அப்படியே உறங்கி விட்டாள்.

உறக்கம் அமைதியாக வேறொரு உலகத்துக்கு அவளை இழுத்துச் சென்றது.

★ ★ ★

"தேவிகா... தேவிகா!" என்று யாரோ தட்டி எழுப்பிய குரல் கேட்டு மெல்லப் புரண்டு படுத்தாள் தேவிகா.

அப்பா அருகில் நின்றுகொண்டிருக்கக் கண்டாள் உடலில் சலிப்பு மீதூர புரண்டு படுத்தாள்.

அப்போதுதான் கவனித்தாள்.

அப்பா கையில் டம்ளர் மாதிரி எதையோ வைத்துக் கொண்டு நின்றார்.

"அப்பா" என்று எழுந்து அமர்ந்தாள்.

"தேவிம்மா...! காபி போட்டேன். உனக்கும் சேர்த்துப் போடேன்" என்று நின்றார்.

தேவிகாவின் மனம் நெகிழ்ந்து போனது.

"எதுக்குப்பா சிரமப்படறீங்க?" என்றாள்.

"என்னம்மா சிரமம்..! நீ இந்தச் சின்ன வயசுல இந்தக் குடும்ப பாரத்தை சுமக்கலையா" என்றார்.

"என்னப்பா பெரிய பாரம்!" என்றாள் தேவிகா புன்னகைத்தாள்.

எழுந்து முகம் கழுவிக் கொண்டு வந்தாள்.

காபியை வாங்கிக் கொண்டு கட்டிலில் அமர்ந்து மெல்லக் குடித்தாள்.

இப்போது கொஞ்சம் உடம்பு தெம்பாகியது.

"எம்மா! நான் உன்னைப் புத்திசாலின்னு நினைச்சேன். ஆனா... முட்டாள்தனம் பண்றயோன்னு தோணுது" என்றார்.

அவள் புரியாதவளாகப் பார்த்தாள்.

"அம்மா! பாஸ்கர் எல்லாம் சொன்னாரு. இதுக்குத்தான் ஒரு பொண்ணுன்னு இருந்தா அம்மா இருக்கணும்னு சொல்றது. ஒருவேளை உங்க அம்மா இருந்திருந்தா உனக்கும் பாஸ்கரனுக்கும் இடையில என்ன மாதிரியான உறவுன்னு கண்டுபிடிச்சிருப்பா. என்னால கண்டுபிடிக்க முடியலே! ஆனா, நான் என்ன நினைக்கறேன்னா.. ஒருத்தர் எதை வேண்ணா தாரை வார்க்கலாம். வாழ்க்கையைத் தாரை வார்க்க முடியாதும்மா..." என்றார்.

"அப்பா...!" என்றாள். மறுநிமிடம் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதுவிட்டாள்.

"அப்பா! வேற என்னப்பா செய்யச் சொல்றீங்க? நான் பாஸ்கரை எவ்வளவு நேசிச்சனோ அவ்வளவு அவ மேலயும் பிரியம் வச்சிருக்கேன். அப்படியொரு விஷயம் அவளோட வாழ்க்கையில நடந்ததுக்கப்புறம் வேற யாராவது அவளைக் கல்யாணம் செஞ்சா ஏதோ ஒரு சிச்சுவேஷன்ல அவளைக் குத்திக் காட்டாம இருப்பாங்களா! அவ தாங்குவாளா?" என்றாள்.

மறுபடியும் அழுதாள்!

அப்பா பெருமூச்சு விட்டார். அவரது கண்கள் கலங்கின.

"எனக்கே ஒண்ணும் புரியலம்மா" என்றார். பிறகு "பேசாம... அவன் ஒருத்தன் வந்தானே பொண்ணு கேட்டுட்டு... அவனுக்கே கல்யாணம் பண்ணி வச்சுடலாமா?"

"வேண்டாம்ப்பா..! அதைவிட அவளைக் கிணத்துல தள்ளிரலாம். இப்ப நடந்துகிட்டிருக்கிற ஏற்பாட்டை எந்த வகையிலயும் குலைக்க வேணாம்ப்பா..." என்றாள்.

"அது சரிம்மா! அவளோட வாழ்க்கை நல்லா இருக்கணும்கறதுக்காக நான் எப்படிம்மா உன்னோட வாழ்க்கை கெட்டுப் போறதைப் பாத்துட்டிருக்க முடியும்!" என்றார் ஆழ்ந்த வருத்தத்துடன்.

தேவிகா புன்னகைத்தாள்.

"என் வாழ்க்கை ஒண்ணும் கெட்டுப் போயிடப் போறதில்லே. நான் அனுஷாவோட வாழ்க்கையை நல்லா அமைச்சுக் குடுத்த சந்தோஷத்தோடவே இருந்துடு வேன்."

"அது ரொம்பத் தப்புமா! நீ அப்படித் தனி மரமா நின்னேன்னா பாஸ்கர் மனகல குத்த உணர்வு இருந்துகிட்டே இருக்கும்."

'ஓ! இப்படி வேறு ஒன்று இருக்குதோ' என்று திகைத்துப் போனாள் தேவிகா.

"ஆமாம்மா! இந்த மாதிரி சிக்கல்கள் எல்லாத்தையும் [illegible] யோசிச்சிருக்கணும்" என்றார். பிறகு ஒரு முடிவுக்கு [illegible] போல "சரி...! இப்ப இல்லேன்னாலும் எப்ப [illegible] நீ ஒரு கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்! என்றார்.

அப்பாவை ஆழ்ந்த வேதனையுடன் பார்த்தாள்.

"யோசிக்கறேம்ப்பா..." என்றாள்.

மகள் யோசிக்கவே போவதில்லை என்பது [illegible] தெரிந்திருந்தது. ஆனாலும் பெற்ற மனத்தைத் [illegible]ப்படுத்திக் கொள்ளவோ என்னவோ கேட்டு [illegible] கொண்டார்.

இரவு ஏழு மணி வாக்கில்!

அனுஷாவும், பாஸ்கரனும் கலகலச் சிரிப்புடன் [illegible] சேர்ந்தார்கள்.

"தேவிகா! உன் சிஸ்டர் உனக்கு நேர்மாறா இருக்கா! [illegible] ரொம்ப இன்ட்ரஸ்ட் ஜவுளிக்கடை [illegible] நொந்து போனான். இந்த பார்டர் அந்தப் [illegible] இருக்கணும். அந்த பார்டர் இந்தப் [illegible] இருக்கணும்னா என்ன செய்ய! வேண்ணா [illegible] குடுத்து வாங்கலாம்னாரு... ரெண்டு புடவை தேடி [illegible]துக்குள்ள கடையையே புரட்டிப் போட்டாச்சு. [illegible] இந்நேரம் எல்லா சேல்ஸ்மேன்களும் கூடி [illegible] போட்டு அனுஷாவைத் திட்டித் தீர்மானம் [illegible]கிட்டிருப்பாங்க" என்று சிரித்தான்.

ஒரு பகல் நேரத்துக்குள் மனிதர்கள் இப்படி [illegible]ர்களா என்ன?

[illegible]னிடம் முன்பெல்லாம் பேசும்போது கண்களில் [illegible] மாறுமே, அதுபோல இப்போது நட்சத்திரங்கள [illegible]

தேவிகாவும் நடிப்பதற்குத் தயாரானாள்.

"எங்கே காட்டு... அனுஷா" என்றாள்.

அனுஷா எடுத்துக் காட்டினாள்.

இரண்டு புடவைகள் ஒரே விலையில், ஒரே தரம். ஆனால் நிறம் மட்டும் வேறு.

"ஒண்ணு உனக்கு! ஒண்ணு எனக்கு!" என்றாள்.

அன்றைக்கு பிற்பகலில் அனுஷா பேசிய பேச்சுகளும், பாஸ்கரனிடம் போட்ட சண்டையும் நினைவுக்கு வந்தன. ஆனால், இப்போது தனக்கும் புடவை எடுத்துக் கொண்டு வந்து நிற்கிறாள்.

"எனக்கு எதுக்கு?" என்றாள்.

"நீ எப்பவுமே கிராண்டாவே எடுக்கறதில்லே. அதனாலதான் இப்ப ஒண்ணு உனக்காக கிராண்டா எடுத்தேன்" என்றாள்.

தங்கையின் முகத்தை ஆழ்ந்து பார்த்தாள் தேவிகா. கொஞ்சம்கூட நடிப்போ பாசாங்கோ இல்லை!

உண்மையான அன்பு தெரிந்தது. குழம்பி நின்றாள்.

* * *

அத்தியாயம் 14

திருமண நாள் வேகமாக நெருங்கி கொண்டிருந்தது அன்றைக்கு!

அப்பாவிடமும், பாஸ்கரனிடமும் தன்னிடம் எல்லாவற்றிலும் ஆலோசனை கேட்பது பிடிக்கவில்லை என்று எப்போது அனுஷா வாதாடினாளோ அன்றிலிருந்தே தேவிகா திருமண ஏற்பாடுகளில் தலையிடுவதை தவிர்த்து விட்டாள்.

"இல்லடி! வீட்லயும் ஒரு ஆள் எப்பவும் இருக்கணும். அப்பத்தான் ஏற்பாடுகள் சரி வரும்" என்று சொல்லி விட்டாள்.

பாஸ்கரனும் சரி, அனுஷாவும் சரி. அதற்குப் பிறகு வற்புறுத்துவதை விட்டு விட்டார்கள்.

"என்னப்பா பெரிய ஏற்பாடு! எப்படியும் மொத்தமாகவே பத்துப் பேர் அல்லது பதினைந்து பேர். ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் மட்டும்தான் அன்னிக்கு. அப்புறம் ஒரு மாசம் கழிச்சு ஊரறியக் கல்யாணம். அப்ப [illegible]த்தையும் கிராண்டாப் பண்ணிக்கலாம்ப்பா..!" என்றாள் அனுஷா.

தேவிகாவுக்கு இந்த ஐடியாவே பிடிக்கவில்லை. "அதென்ன முதலில் ரெஜிஸ்ட்ரேஷன். அப்புறம் ஒரு மாசம் கழிச்சுக் கல்யாணம்?" என்றாள் அப்பாவிடம்.

விநாயகமூர்த்தி சொன்னார்.

"அம்மா. கல்யாணம் அவளோடது. அவளுக்கு எது [illegible]மோ அதைச் செஞ்சுட்டுப் போகட்டும். விடும்மா"

வேண்டுமென்று செய்தாளோ இல்லை தெரியாமல் [illegible]தாளோ, தேவிகா எதைச் சொன்னாலும் அதற்கு நேர் [illegible] கருத்துகளையே சொன்னாள் அனுஷா. தேவிகா [illegible] எதாவது சொன்னால்கூட அதற்காக ஒரு சண்டை [illegible]னாள்.

தேவிகாவுக்கு சலிப்பாகப் போயிற்று.

எல்லாவற்றையும்விட வருத்தமான விஷயம் என்ன என்றால் பாஸ்கரன் திடீரென்று மாறிப் போனான்.

ஒரு நாள்!

அனுஷா தன்னிடம் நடந்து கொள்வதைக் குறித்து [illegible]னிடம் பகிர்ந்து கொண்டாள். உடனே அவன் '[illegible]க்' கென்று சொன்னான்.

"என்னை என்ன பண்ணச் சொல்றே! நான் முதல்ல [illegible]ன்னப்ப நீ கேட்கலே. இனிமே தப்போ, ரைட்டோ [illegible] அவளோடதான் வாழ்ந்தாகணும். நீ ஏதோ தியாகம் [illegible] மாதிரி நினைப்புல உன் வாழ்க்கையை சிக்கலாக்கி [illegible]! ஏதோ பொருளைத் தாரை வார்க்கற மாதிரி [illegible]த் தாரை வாத்துட்டே. அதான் எனக்குக் கோபம்.

இனிமே அனுஷாவுக்கும் உனக்குமான பிரச்சினைகளில் என்னைக் கூப்பிடாதே" என்றான்.

தேவிகா உறைந்து போய் நின்றாள்.

பாஸ்கரன் முகத்தில் அவள் நிற்கிற விதம் பார்த்தும் கூட எந்த மாற்றமும் ஏற்படவில்லை.

இரக்கமில்லாதவனைப் போல நின்றான்.

அவள் மென்று விழுங்கிக் கொண்டு மெல்ல தேற்றிக் கொள்வதை அலட்சியமாகப் பார்த்தபடி நின்றான்.

"சரி, பாஸ்கரன்.." என்று திரும்பினாள்.

"தேவிகா!" என்று மறுபடியும் அழைத்தான்.

திரும்பினாள்!

சொல்லுங்க! என்றாள்.

"தேவிகா! உன் சிஸ்டர் உன்னோட தலையீட்டை விரும்பலைங்கறது மட்டுமில்லே... நீ எதுலயாவது இன்வால்வ் ஆனாலே ரொம்ப டென்ஷனாகி நம்மளைப் பத்தி எதுவும் கெஸ் பண்ணிட்டாளோன்னு எனக்கு சந்தேகமா இருக்கு. அது மட்டுமில்ல.. நான் பழைய நினைப்பில ஏதாவது உளறிடுவேனோன்னு பயமா இருக்கு.. அதனால..!" என்று நிறுத்தினான்.

தேவிகா தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். கண்களில் திரண்ட நீரை அடக்கிக் கொண்டாள். சொன்னாள்

"புரிஞ்சது!" என்று.

சரேலென்று திரும்பி தனது அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டாள்.

"ஐ' ம் ஸாரி!" என்ற பாஸ்கரனின் குரல் காதில் மறைந்து தேய்ந்தது.

மெல்ல கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள்.

வேண்டுமட்டும் வெடித்து அழுதாள்.

"இதுவே கடைசி அழுகையாக இருக்க வேண்டும்" என்று முடிவு செய்து கொண்டாள்.

அவளது உள்மனது சொன்னது, இல்லை, கேட்டது.

'இத்தனை ஃப்ரஸ்ட்ரேஷனுக்கும் காரணம் என்ன தெரியுமா? நீ ஏதோ பெரிய தியாகம் செய்துவிட்டதாக நினைப்பு. பொதுவாகவே இந்த மாதிரி தியாகம் செய்தவர்கள் எல்லாம் யாருக்காக அதைச் செய்தார்களோ அவர்கள் எப்போதும் அதை நினைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். பாராட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்களோ! உனக்கும் அந்த மாதிரி ஒரு எண்ணம் இருக்கிறதோ...!' என்று.

தேவிகா யோசித்தாள்.

முடிவெடுத்தாகிவிட்டது. பாஸ்கரனை அனுஷாவுக்கென்று விட்டுக் கொடுத்தாகி விட்டது. இனிமேலும் ரொம்பவும் உள்ளே விழுந்து அவர்களுக்கு இடைஞ்சல் செய்வது எந்த விதத்தில் நியாயம்?

அனுஷாவை அவளுடைய இந்தப் பிரச்சினைக்குப் பிறகும் பாஸ்கரன் ஏற்றுக்கொள்வது பெரிய விஷயம். அதுவும் ரொம்பவும் இயல்பாகப் பழகுவதும் பெரிய விஷயம். அதற்காக உண்மையாக தான் மகிழ்ச்சியடைய வேண்டுமே தவிர இப்படியெல்லாம் சிறுபிள்ளைத்தனமாக நடந்துகொள்ளக் கூடாது என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

அதற்குப் பிறகு முற்றிலும் மாறிப் போனாள். அது. [illegible] இல்லை!

அன்று மாலையே ஒரு வேலை செய்தாள்.

"அப்பா! அனுஷாவுக்கு மேரேஜ் முடிஞ்சவுடன் எனக்கும் ஒரு மாப்பிள்ளை பாருங்க.." என்றாள்.

விநாயகமூர்த்தி ரொம்பவும் மகிழ்ந்து போனார்.

"ஆனா, ஒரே ஒரு கண்டிஷன்ப்பா.." என்றாள்.

"எப்பவும் உங்களையும் கூட வச்சுக்கற[illegible] இருக்கணும். அது ஒன்றுதான் கண்டிஷன்" என்றா[illegible]

"சரிம்மா! அனு கல்யாணம் முடியட்டும்" என்[illegible] அன்று மாலை எங்கேயோ வெளியே போய்விட்டு [illegible] அனுஷாவிடமும் பாஸ்கரனிடமும் விஷயம் சொன்[illegible]

தேவிகா தலை நிமிரவில்லை. சற்றுக் கழி[illegible] பாஸ்கரனிடம் ஏதேச்சையாக அவள் பார்வை பா[illegible] போது அவன் பார்வை ஒரு வித ஆழத்துடன் அவள் [illegible] படிந்திருந்தது.

அவள் 'வெடுக்' கென்று உள்ளே போய் விட்[illegible]

★ ★ ★

"ஏன்டா... என்னதான் ரெஜிஸ்டர் மேரே[illegible]னாலும் பொண்ணு அலங்காரமாவது பண்[illegible]கிட்டு வருவாளா இல்லையா?" என்றார் குமுதவ[illegible] பாஸ்கரனின் அம்மா.

"அம்மா! ஓரளவுக்கு அலங்காரம் பண்ணிட்[illegible] வருவாப்ல..." என்றான் பாஸ்கரன்.

குமுதவல்லிக்கு ஒரு சந்தேகம். முதலில் இ[illegible] திருமணம் முடிவான போது மகன் முகத்தில் அவ்வள[illegible] மகிழ்ச்சியில்லை. ஆனால், சமீப காலமாக முகத்[illegible] மலர்ச்சி தெரிந்தது. நடை உடை பாவனைகளிலும் [illegible] மாற்றம் தெரிந்தது.

ஆரம்பத்தில் தன் சந்தேகத்தைக் கணவனி[illegible] பகிர்ந்து கொண்டார்.

"சும்மாயிரு குமுதா! நீபாட்டுக்கு ஏதாவது கற்[illegible] பண்ணிக்காதே! அவனே கொண்டு வந்த பொண்[illegible] பிடிக்காமப் போயிடுமா?" என்றார்.

"என்னமோ... சொதப்பலா இருக்கு..!" என்[illegible] முணுமுணுத்துக் கொண்டார் குமுதவல்லி.

"[illegible]டா... பிளான்!" என்றார்.

"அப்பா! நம்ம சைட்ல ஒரு ஏழெட்டுப் பேர்! அவங்க [illegible] ஒரு நாலஞ்சு பேர்! அவ்வளவுதான்!" என்றான்.

குமுதவல்லி முகம் வாடினாற்போலச் சொன்னார். "[illegible]! இப்படி சிம்பிளா கல்யாணம் பண்ணணும்னு [illegible]யே! காரணம் என்ன?"

"அம்மா... ஒரு மாசம் கழிச்சு கல்யாணம் [illegible]க்கலாம். அப்ப உங்க பிரியம் போலச் செய்ங்க! ஆனா, [illegible] கல்யாணத்துக்காக நிறையச் செலவு செய்ய [illegible]ம்னுதான் நான் நினைக்கறேன்" என்றான்.

"இப்படிச் சொல்றானே தவிர! அதுக்கான [illegible]கள் ஒண்ணும் காணமே" என்றாள் குமுதவல்லி.

"யார் சொன்னா? பத்திரிகை டிஸைன்கூட செலக்ட் [illegible]ச்சு. மண்டபம் ஃபிக்ஸ் பண்ணியாச்சு... அதுக் [illegible]? நாளன்னிக்கு ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் முடிச்சவுடன் [illegible]கை கிடைச்சுடும். அதையும் கையில எடுத்துட்டு [illegible]... ஆரம்பிச்சா அழைப்பு பத்தே நாள்ல முடிஞ் [illegible]" என்றார் நாராயணசாமி.

அதற்குப் பிறகுதான் மனம் தெளிந்தார் குமுதவல்லி. உற்சாகமானார்!

அது மாலை!

பத்திரிகை மாடலை எடுத்துக் கொண்டு தேவிகாவின் [illegible]க்கு வந்தான் பாஸ்கரன்.

"மாமா! இந்த டிஸைன் பாருங்க!" என்று [illegible]னான்.

தேவிகா மெல்ல நகர்ந்து தனது அறைக்குள் புகுந்து [illegible]ள்.

விநாயகமூர்த்தியும், அனுஷாவும், பாஸ்கரனும் [illegible]கை பற்றிய ஆலோசனையில் இருந்தார்கள். [illegible] அரைமணி நேரம் அதுபற்றிப் பேசினார்கள்.

தேவிகா காபி கலந்து கொடுத்து உபசரித்தாளே தவிர பத்திரிகை பற்றி எதுவும் கேட்கவில்லை. அவர்களும் எதுவும் சொல்லவில்லை.

இப்போதெல்லாம் வருத்தப்படுகிற நிலையைக் கடந்திருந்தாள் தேவிகா.

தானே ஆரம்பித்து வைத்து விஷயம் இவ்வளவு தெளிவாக நடக்கிறதே என்று மகிழ்ச்சி அடைய வேண்டுமேயொழிய கோபப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது என்று எண்ணிக் கொண்டாள். அதனால் மனம் தெளிவடைந்தவள் போல் நடந்து கொண்டாள்.

அந்த முடிவுக்குப் பிறகு எல்லாமே எளிதாகப் போனது.

என்னதான் எளிமையான திருமணம் என்ற போதும் உறவினர்கள் வருகை இருக்குமல்லவா. அதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமல்லவா? அதனால் அப்பாவிடம் கேட்டாள்.

"அப்பா! நம்ம மாமா, அத்தையெல்லாம் முதல் நாளே வந்துடுவாங்க இல்லே!" என்றாள்.

"இல்லம்மா! 'அங்க பத்து மணிக்குத்தானே ரெஜிஸ்ட்ரேஷன். நாங்க நேரா ரெஜிஸ்ட்ரார் ஆபீஸுக்கே வந்துடறோம், அப்படின்னுட்டாங்க' என்றார்.

"என்னப்பா... இது! கல்யாண சமயத்திலே கலகலன்னு ஒரு பத்துப் பேராவது கிளம்பிப் போனாத்தானே நல்லா இருக்கும்" என்றாள்.

"என்னம்மா செய்யறது? அனுஷா ஒத்துக்க 'மாட்டேங்கறாளே. அந்த சடங்கு இந்த சடங்குனு படுத்துவாங்க... இப்ப என்ன ரெஜிஸ்ட்ரேஷன்தானே! அப்படிங்கறா?" என்றார் தன்னை மறந்து.

"பாஸ்கரன் என்ன சொல்றாரு!" என்றாள்.

"அவரு என்னத்தைம்மா சொல்றாரு! அனுஷா என்ன சொன்னாலும் தாளம் போடறாரு" என்றார்.

"பரவாயில்லையே! இப்பவே தாளம் போடப் பழகிட்டாராக்கும்" என்று சிரித்தாள் தேவிகா.

மகளை அனுதாபத்துடன் பார்த்தார்.

"உன் ஜோக்குக்கு நீதான் சிரிக்க வேண்டும்" என்று சொல்லாமல் சொல்வது போல இருந்தது. கப்பென்று வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

திருமணப் பதிவு நாள்!

அதிகாலையில் இருந்தே அனுஷா உற்சாகமாக இருந்தாள்.

"பாஸ்கர்! பாஸ்கர்" என்று நிமிடத்துக்கொரு முறை பாஸ்கரனிடத்தில் பேசினாள்.

தேவிகா அதையெல்லாம் கவனிக்காதவள் போல டிபன் தயாரிப்பில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

நேற்றிரவு கடைசியாக ஒரு முயற்சி எடுத்தாள்.

அனுஷா..! நான் வீட்ல இருக்கேன். கல்யாணத்துக்கு வர்லே!" என்றாள்.

அனுஷா முறைத்தாள். "ரொம்ப நல்லதாப் போச்சு. அப்பத்தானே எல்லாரும் ஏதோ வில்லங்கம் இருக்கும் போல இருக்கு. அதான் பெரிய பொண்ணு வரலேன்னு முணுமுணுப்பாங்க" என்றாள்.

தேவிகா இதை எதிர்பார்க்கவில்லை.

தங்கையைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள்.

"அன்புள்ள அக்கா! தயவுசெய்து பிரச்சினை பண்ணிக்காம வந்து சேர்! அது மட்டுமல்ல... இது நீ ரெகமண்ட் பண்ணின மாப்பிள்ளை. நீ சொன்னதுனாலதான் நான் கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்கிட்டேன். அதைப் புரிஞ்சுக்க..." என்றாள்.

தேவிகாவுக்கு அதற்கு மேல் எதுவும் பேச வழியிருக்கவில்லை.

காலையில் இருந்து அவளும் உற்சாகமாக நடமாட ஆரம்பித்தாள்.

தங்கைக்கு அவளே ஒப்பனை செய்து விட்டாள்.

"அக்கா! நீயும் நல்லா டிரஸ் பண்ணிக்க! அவரோட ஃபேமிலியில ரெண்டு மூணு பேர் எலிஜிபிள் பாச்சலர்ஸ் இருக்காங்களாம்" என்றாள்.

தேவிகா எதுவும் பேசவில்லை. ஆனால், நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டாள்.

இரண்டு கார்களில் புறப்பட்டார்கள். பாஸ்கரன் நேராக அங்கே வந்துவிடுவதென்று ஏற்பாடு. அவர்களுடைய உறவினர்களைக் கவனிக்க வேண்டுமாம்.

ரெஜிட்ரார் அலுவலகத்தை நெருங்க நெருங்க தேவிகாவுக்கு இதயத்தில் பாறாங்கல்லை வைத்தாற் போலக் கனம் பெருகிக் கொண்டே வந்தது.

என்னதான் தங்கைக்காகத் தியாகம் என்றாலும் பாஸ்கரனை இன்னொருத்தியின் கையணைப்பில் நினைக்கும்போது நெஞ்சே அடைக்கிறாற்போல இருந்தது.

கார் அலுவலகத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

★ ★ ★

அத்தியாயம் 15

தேவிகாவின் குடும்பத்தார் அலுவலகத்தின் முன் போய் இறங்கிய ஐந்து நிமிடங்களுக்குள்ளாக பாஸ்கரனின் குடும்பத்தார் வந்து இறங்கினார்கள்.

அழகான உடை அணிந்திருந்தான் பாஸ்கரன். முகத்தில் அப்படியொரு மலர்ச்சி.

தேவிகாவுக்கு ஒரு பக்கம் வலித்தது. எவ்வளவு சீக்கிரம் தன்னை மறக்கவும் இன்னொரு பெண்ணை ஏற்றுக்கொள்ளவும் தயாராகிவிட்டார் என்று தோன்றியது.

உடனே கற்பனையில் தனக்குத் தானே குட்டிக் கொண்டாள்.

'இதுதானே வேண்டாம்கறது. பாஸ்கரனே தெளிவாகச் சொல்லியாயிற்று. பழசை மறந்துவிடு என்று.' மனதை வலுக்கட்டாயமாக நிகழ்காலத்திற்குத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

"ஹாய்! தேவிகா" என்று அவளையும் பார்த்து சிரித்தான்.

நேராக அவளிடம் வந்தான்.

"ஹலோ! இந்த டிரஸ் நல்லா இருக்கா?" என்றான் இயல்பாக.

"சூப்பர்" என்றாள் அனுஷா, தேவிகா வாய் திறப்பதற்கு முன்பாகவே.

"நல்லா இருக்கு!" என்றாள் தேவிகா புன்னகையுடன்.

"சரி. எல்லா ஏற்பாடும் ரெடியா இருக்கா?" என்று உள்ளே போனான். திரும்பி வந்தான்!

அதற்குப் பிறகு சுத்தமாகத் தேவிகாவை மறந்துவிட்டவன்போல நடந்துகொண்டான். கொஞ்ச நேரத்தில் அவனது நண்பர்கள் வந்தார்கள்.

விநாயகமூர்த்தி "பக்கத்தில் நல்ல ஓட்டல்ல டிபன் ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கு" என்று அழைத்தார்.

எல்லாரும் சாப்பிடப் போனார்கள்!

வேண்டுமென்று வந்தானோ இல்லை தற்செயலாக அமைந்ததோ தேவிகாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

கலகலப்பாகப் பேசினான். அவளும் தன் பங்குக்கு முழுமையாக நடிப்பது என்ற தீர்மானத்தில்தான் இருந்தாள்.

தன் பங்குக்கு கேலியும்கூ... செய்தாள். இரண்டு பேரும் சிரித்துக் கொண்டிருக்கையில் அடிக்குரலில் சொன்னான்.

"தேவிகா! கடைசியா ஒரு சான்ஸ் தரேன். இப்ப கூட ஒண்ணும் கெட்டுப் போயிடலே. சரின்னு சொல்லு பிளானையே மாத்திடலாம்" என்று.

தேவிகா திடுக்கிட்டுப் போய்ப் பார்த்தாள்.

"என்ன பாஸ்கர்... விளையாடறீங்களா? அப்புறம் அனுஷாவை உயிரோடவே பார்க்க முடியாது" என்றாள்.

அவன் மௌனமான பின்பு அவள் தொடர்ந்தாள்.

"அவளுக்கு மட்டும் ஏதாவது ஆச்சுன்னா... நான் உயிரோட இருப்பேனா?" என்றாள்.

அவன் மெல்லியதொரு பெருமூச்சு விட்டான்.

"இப்ப மட்டும் என்ன? உயிரோட இருப்போம். ஆனா, உயிரோட்டமில்லாம இருப்போம்."

அவள் முகத்தை இறுக்கமாக வைத்துக் கொண்டாள்.

"பரவாயில்லே! அனுஷா மட்டுமாவது சந்தோஷமா இருந்தாப் போதும்" என்றாள்.

"சரி... பூரி மசாலைச் சாப்பிடு" என்றான் கடுப்புடன்.

அவள் உண்மையாகவே மும்முரமாகச் சாப்பிடுவதில் ஆழ்ந்தாள்.

எப்போது அவன் எழுந்து போனான் என்றுகூடக் கவனிக்கவில்லை. தேவிகாவுக்குத் திகில் கிளம்பி விட்டது.

'என்ன இது, பாஸ்கரன் லாஸ்ட் மினிட்ல இப்படியொரு குண்டைத் தூக்கிப் போடறாரு' என்று.

அப்பாவிடம் கேட்டாள்.

"அப்பா... ஃபார்மாலிட்டீஸ் எல்லாம் முடிய எவ்வளவு நேரமாகும்?"

அப்பா சொன்னார்.

"எப்படியும் அரைமணி நேரமாகும்."

"சரி..! நான் பக்கத்துல கோயிலுக்குப் போயிட்டு வரேன்" என்றாள்.

"என்னம்மா... இந்த நேரத்துல?" என்றார் விநாயக மூர்த்தி.

"அப்பா... பாஸ்கரன்..." என்று பாஸ்கரன் சொன்னதைப் பகிர்ந்து கொண்டாள்.

"ஓ..!" என்றார்.

"அப்பா! எனக்கு மனசு சரியில்லே!" என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினாள். வரும்போது கவனித்திருந்தாள். பக்கத்திலேயே ஒரு விநாயகர் கோயில் இருந்தது. போனாள்!

மனம் உருகி வேண்டிக் கொண்டாள்.

"எனக்கு வேற வழி தெரியலே! அவரு மனசுல சாந்தியைக் குடு. அனுஷாவோட வாழ்க்கையை நல்லா வை" என்று மனமுருகி வேண்டினாள்.

கொஞ்ச நேரம் கோயில் திண்ணையிலேயே அமர்ந்து கொண்டாள். அதே நேரம்!

"அக்கா... எங்கே! அக்கா... எங்கே!" என்று தேடிக் கொண்டிருந்தாள் அனுஷா. அப்பாவிடம் கேட்டாள்.

"இல்லம்மா! கல்யாணம் நல்லபடியா நடக்கணும்னு சாமிகிட்டே வேண்டிட்டு வர்றேன்னு போயிருக்கா!" என்றார்.

பாஸ்கரன் "நான் போய்க் கூப்பிட்டு வரேன்" என்று புறப்பட்டான்.

"வேண்டாம்டா..! நான் போய்க் கூப்பிட்டு வரேன்" என்று கிளம்பினார் குமுதவல்லி.

தாயும் மகனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

குமுதவல்லி காரில் வந்து இறங்கவும் தேவிகா பரபரப்பாக எழுந்தாள்.

"அத்தே!" என்றாள்.

எப்படியிருந்தாலும் முறைக்கும் இனிமே அத்தை தானே என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

"ஏம்மா! வீட்டுக்குப் பெரிய பொண்ணு, நீ இருக்க வேண்டிய இடத்துல இருக்காம இங்க வந்துட்டே....." என்றார்.

"இல்லைங்கத்தே! கல்யாணம் நல்லபடியா நடக்கணும்னு வேண்டிக்க வந்தேன்" என்றாள்.

"வேண்டி முடிச்சுட்டியா? ரொம்ப சந்தோஷம். வா... போகலாம்" என்றார்.

"நடந்தே போகலாம் வா!" என்று காரை அனுப்பி விட்டார்.

போகும்போது சொன்னார்.

"தேவிகா! இப்படிச் சொல்றனேன்னு தப்பா நினைக்காதே! எனக்கென்னமோ உனக்கும் பாஸ்கரனுக்கும் தான் பொருத்தம்னு மனசுல பட்டுச்சு. ஆனா... அவனுக்கு அனுஷாவை எப்படிப் பிடிச்சதுன்னு தெரியலே..." என்றார்.

தேவிகா சங்கடமான மௌனத்தில் கூட நடந்து வந்தாள்.

அலுவலகத்தின் அருகில் வரும்போதே பாஸ்கரன் தனது நண்பர்களுடன் சிரித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள்.

"என்ன... தேவி! இப்படிப் பயமுறுத்தறே..." என்றாள் உரிமையாக. உள்ளே போனார்கள்.

அதிகாரி வந்தார்.

"யாருக்காவது இந்தத் திருமணத்தில் ஆட்சேபம் இருக்கிறதா என்றெல்லாம் கேட்டார்.

மணமக்கள் பெயரை வாசித்தார்

"மணமகன் பெயர் : என். பாஸ்கரன்.

மணமகள் பெயர் : வி. தேவிகா."

என்றவுடன் தேவிகா திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

"இல்லே! அனுஷா" என்று ஆரம்பிக்குமுன்பாகவே அனுஷா அவள் காதருகில் முணுமுணுத்தாள்.

"அக்கா... சொதப்பாதே... பேசாம இரு. எல்லார் கிட்டயும் நீதான் பொண்ணுன்னு சொல்லித்தான் வரவழைச்சிருக்கு. அதுமட்டுமல்ல, ரெஜிஸ்ட்ரார் ஆபீஸ்லயும் அப்படித்தான் ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கு" என்றாள்.

தேவிகா திகைத்தாள்.

"நீ..." என்று தடுமாறினாள்

அனுஷா புன்னகைத்தாள்.

"ம்... நானும்தான் கையெழுத்துப் போடுவேன். சாட்சிக் கையெழுத்து..." என்றாள்.

தேவிகா அப்பாவைப் பார்த்தாள்.

"போம்மா..." என்றார்.

பாஸ்கரனைப் பார்த்தாள். அவன் கண்களில் குறும்பு மின்னியது.

தயக்கத்துடன் கையெழுத்துப் போட்டாள். ஆனால், அதற்குப் பிறகு யாரிடமும் எதுவும் பேசவில்லை.

நண்பர்களின் கலாட்டாவுக்கு பாஸ்கரன் கலகல வென்று சிரிப்பதை வெறுமையாகப் பார்த்துக் கொண் டிருந்தாள்.

என்ன இப்படி எல்லாமே தலைகீழாகப் போய் விட்டது. இந்த அனுஷாவின் வாழ்க்கை என்ன ஆகிப் போகிறதோ என்ற கவலையே அவளை வருத்த, நின்று கொண்டிருந்தாள்.

பாஸ்கரனும் என்ன நினைத்தானோ என்னவோ அவளிடம் தனிமையில் பேச முயற்சிக்கவில்லை.

பிற்பகல் விருந்து பாஸ்கரன் வீட்டில் நடந்தது.

நெருங்கிய உறவினர்கள் அமர்ந்து ஒரு மாதத்தில் நடக்க வேண்டிய கல்யாணம் பற்றிப் பேசினார்கள்.

"முகூர்த்தத்தன்னிக்கு தாலி கட்டிக்கலாம்" என்றார்கள்.

"பேசாம... முகூர்த்தம் முடிஞ்சவுடனே ரெஜிஸ்டர் பண்ணியிருக்கலாம்" என்றார் பெரியவர் ஒருவர்.

"என்னமோ... வெறும் ரெஜிஸ்டர் மேரேஜ் மட்டும் போதும்னாங்க பசங்க. நாங்கதான் ஒத்துக்க மாட்டோம்னுட்டோம்" என்றார் குமுதவல்லி.

கடைசி நிமிடம் வரை அனுஷாதான் பெண் என்பதைப் போலே இவரும் கூடப் பேசினாரே என்பது போல குமுதவல்லியைப் பார்க்க, அவர் அலட்டிக் கொள்ளாமல் நடமாடிக் கொண்டிருந்தார்.

இரவு விருந்து!

தேவிகாவின் வீட்டில் என்றார்கள்.

அனுஷா முன்கூட்டியே போய் விருந்துக்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து வைத்திருந்தாள்.

பொழுது கலகலப்பாகக் கழிந்தது. எல்லாரும் விடைபெற்று போனதற்குப் பின்பு இரவு எட்டு மணி வாக்கில் அவளுக்கும், பாஸ்கரனுக்கும் தனிமை கிடைத்தது.

தேவிகா அமைதியாகவே இருந்தாள். தனது அறைக்குள் பாஸ்கரன் நுழைந்து இரண்டு நிமிடங்களாகியும் அவள் அமைதி நீடித்தது.

பாஸ்கரன் கிறக்கமாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அவளோ கோபமாக நிமிர்ந்தாள்.

"என்... ஏன்... இப்படி என்னை முட்டாளாக்கிட்டீங்க?" என்றாள்.

"ஹேய்! இது சண்டை போடறதுக்கான நேரமில்லை..." என்றான கெஞ்சலாக.

"வேற... வேற... எதுக்கு நேரம்னு நினைச்சீங்க பாஸ்கர். நீங்க இப்படி நம்பிக்கைத் துரோகம் பண்ணுவீங்கன்னு நினைக்கவே இல்லை..." என்றாள்.

"இத பார்! நான் எந்த நம்பிக்கைத் துரோகமும் செய்யலே!"

"பின்னே? நமக்குள்ளே இருக்கிற ரிலேஷன்ஷிப் எப்ப அவளுக்குத் தெரியும்? நீங்கதான் சொல்லி இருக்கணும். அப்பாகிட்டே நீங்கதானே சொல்லி இருக்கீங்க."

"இங்க... பார் உங்க அப்பாகிட்டே சொன்னது நான்தான். ஆனா, அது வேதனை தாங்காம சொன்னது. ஆனா, அவருகிட்டேயும் சொல்லக்கூடாதுன்னுதான் நான் சொல்லியிருக்கேன்.

"இல்ல... நீங்க என்னை ஏமாத்திட்டீங்க" என்றாள்.

"ஒகே..! இப்ப என்னங்கறே...!" என்றான்.

"இப்ப என்ன சொல்றது? அனுஷாவோட வாழ்க்கையைச் சீரமைக்கிறதுக்கு நான் செஞ்ச எல்லா முயற்சியும் வீணாப் போச்சு..."

"இத பார்! தேவிகா நன் திரும்பத் திரும்பச் சொல்றேன். நான் அனுஷாகிட்டே எதுவும் சொல்லலே. ஆனா, அனுஷா நீ நினைக்கற அளவுக்குக் குழந்தையில்லே. தெளிவான முடிவுகள்ல இருக்கா. உனக்கு எதுவும் பேசணும்னா... அவகிட்டே பேசு" என்றான்.

"ஆமாக்கா! எல்லாத்துக்கும் காரணம் நான்தான்" என்று அனுஷாவின் குரல் கேட்கத் திரும்பினாள்.

"அக்கா! இந்த நேரத்துல உனக்கும், அத்தானுக்கும் இடைஞ்சலா இருக்க நான் விரும்பலே! எல்லா விளக்கமும் நாளைக்கு சொல்றேன்" என்றவள் மேலும் சில வார்த்தைகள் பேசினாள்.

தேவிகா உண்மையாகவே திகைத்துப் போனாள்.

அனுஷா இவ்வளவு தூரம் யோசிக்கிறவளா என்று மலைத்துப் போனாள்.

அனுஷா பேசுவதை பாஸ்கரன் ஏதோ சம்பந்தமில்லாதவன் போலப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

தேவிகா மனதுக்குள்ளே பல்வேறு உணர்ச்சிகளின் கலவையாக எழுந்த உணர்வுகளை அடக்கிக் கொண்டு பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

படபடவென்று பொரிந்து தள்ளிய அனுஷா பிறகு சொன்னாள்.

"மேட்டர் புரிஞ்சுதா? பெருசா பிரச்சினை பண்ணாமே அத்தான்கிட்டே" பேட்ச் அப் பண்ணிக்க" என்றவள் அத்தாடம் திருமபி,

"ஹலோ! அத்தான்! இன்னும் நம்ம ஊரு வழக்கப்படி தாலி கட்டலே! அதனால இப்ப வெறும் பேச்சு மட்டும்தான்- தெரியுதா?" என்று செல்லமாக மிரட்டினாள்.

"ஹேய்! நீ உன் வேலையப் பார்த்துட்டுப் போ" என்று சிரித்தான் பாஸ்கரன்.

வெகு தூரத்தில் இருந்து பிரயாணம் செய்து வந்தவளைப் போன்ற ஒரு நிலையில் கணவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் தேவிகா.

"இப்ப விஷயம் புரிஞ்சுதா? சட்டப்படி உன் புருஷன் நான். ஒத்துக்கறியா.. இனியாவது பேசலாமா?" என்றான்.

தேவிகா தன்னை மறந்தாள்.

இரண்டு கண்களிலும் நீர் பெருக்கெடுக்க அவனை நோக்கி ஒரு அடி எடுத்து வைத்தாள்.

அவன் அதற்குள்ளாகப் பாய்ந்து அணைத்துக் கொண்டான்.

அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து இது நாள் வரை நெஞ்சில் தேக்கி வைத்திருந்த பாரமெல்லாம் இறங்க அவள் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.

அவனும்கூட கண்கள் கலங்க அவளது தலையைக் கோதிக் கொடுத்த வண்ணம் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் வெகுநேரம் நின்றவன், மெல்லக் குனிந்து உச்சியில் இதழ் பதித்தான்.

★ ★ ★

அத்தியாயம் 16

உடலும் மனமும் வெகுவாகச் சோர்ந்து போயிருந்தது அனுஷாவுக்கு.

தன்னுடைய அனுமதி இல்லாமல் சுயநினைவும் இல்லாதபோது ஒருவன் தன்னைத் தவறாகக் கையாண்டு விட்டான் என்பது எத்தனை கேவலமான விஷயம்!

அப்படியொரு சூழ்நிலைக்குத் தானேதான் இடம் கொடுத்து விட்டோமோ?

அக்காவும், அப்பாவும் தன்னை நம்பி வெளியூருக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். என்னதான் தோழிகள் வற்புறுத்தினாலும் இந்த மாதிரி இடங்களுக்கு வந்திருக்கக்கூடாதோ?

வந்திருந்தவர்கள் எல்லாரும் மோசமானவர்கள் தானா? ஆடிப் பாடி வாழ்க்கையைக் கொண்டாட்டமாய் நடத்துவது தவறா?

தவறேயில்லை. ஆனால், எல்லாவற்றையும் எந்த எல்லை வரை அனுமதிக்கலாம் என்பதும் இருக்கிறதல்லவா?

"இல்லையே! தான் வெறும் குளிர்பானம் மட்டும் தானே குடித்தோம்! வேறு எந்தவிதமான விஷயங்களையும் தொடவேயில்லையே!"

இப்போதுகூட அந்த முகம்.. எங்கோ.. தொலைவில் பார்த்தாற்போல இருக்குதே... பலதையும் நினைத்து நினைத்து மனது குழம்பிப் போனது.

'டிப்ரஷன்' என்பார்களே அதுபோல ஓர் ஆழ்மன சோகம் அவளை ஆட்கொண்டது.

நல்ல வேளையாக தேவிகா வந்தாள்.

சோகத்தை பகிர்ந்துகொண்டால் குறையும் என்பார்களே அதுபோல தேவிகா அக்காவிடம் எல்லா வற்றையும் பேச முடியும்.

தேவிகாவுக்கு ஒரே ஒரு விஷயம்தான் ஆறுதலாக இருந்தது.

அனுஷா மெல்ல மெல்ல அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள்கிறாள். தைரியமாக இருக்கின்றாள்.

இந்த மாதிரி சூழ்நிலைக்கு ஆளான பெண்களுக்கு ஏற்படும் மனச்சிதைவு, பயம் இவையெல்லாம் கடைசியில் தற்கொலை முயற்சியில் கொண்டு போய்விடும் என்று எதிலோ படித்திருந்தாள். அதனால் தங்கையோடு கூடவே இருந்தாள்.

மிக எச்சரிக்கையாகக் கவனித்துக் கொண்டாள்.

டாக்டர் மிகவும் ஒத்துழைப்புக் கொடுத்தார்கள். அனுஷாவிடம் மனம்விட்டுப் பேசினார்கள்.

"அனுஷா! ஏதோ, யாரோ ஒரு ஆள் சுயநினைவு இல்லாத நிலையில உங்களைப் பாதிப்புக்குள்ளாக்கிட்டாங்கன்னா அதுக்காக பயப்பட வேண்டியதில்லை. இப்பல்லாம் போலீஸும் இந்த மாதிரி கேஸ்களை ரகசியமாக கையாள்றாங்க. சுத்தமா இதை மறந்துட்டு மறுபடியும் தொடர்ந்து படிங்க" என்றார்.

அனுஷாவின் மனம் மெல்லத் தெளிவடைந்த நேரத்திலேதான் பாஸ்கரன் வந்தான்.

தேவிகா அக்காவுக்கு ஃப்ரெண்டு என்று சொல்லிக் கொண்டு அறிமுகமானார்.

தன்னுடைய பிரச்சினைகளைத் துல்லியமாகப் புரிந்து கொண்டார்.

எந்த நேரத்திலும் அநாகரீகமான கேள்விகளையோ மனசங்கடத்தை அதிகரிக்கக்கூடிய விதமாகவோ பேசவில்லை.

"இதைக் கேஸாக்க வேண்டாம்" என்று சொன்ன போது மட்டும் டாக்டர் சொன்ன அதே கருத்தைத்தான் சொன்னான்.

"இல்லை! அனு! அது யாருன்னு கண்டுபிடிக்கணும். அந்த மாதிரி மிருகங்கள் இந்த விஷயத்தை வச்சுகிட்டு எதிர்காலத்துல பிளாக்மெயில் செய்ய மாட்டாங்கன்னு என்ன நிச்சயம்? அதனால ஆள் யாருன்னு தெரியணும்? தேவையான அளவுக்குப் பாதுகாப்பு செஞ்சுக்கணும்" என்றான்.

ஒரு நாள் மாலை நேரம்!

முகம் வாடி நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

பாஸ்கரன் வந்தான்!

"அனு! இந்த விஷயத்தை மறந்துடுங்க! எத்தனையோ பேருக்கு விபத்து ஏற்படறது இல்லையா. அது மாதிரி நினைச்சுக்குங்க" என்று தேற்றினான்.

அனுஷா சொன்னாள்.

"பாஸ்கரன் சார்! என்ன மறக்க முயன்றாலும் முடியலே! ஒரு பொண்ணோட விருப்பமில்லாம அவளோட அந்தரங்கத்தில் நுழையற இந்த மாதிரி ஆண்களுக்கெல்லாம் என்ன கிடைக்குது. அந்த ஆள் எந்த நோக்கத்தோடவோ செஞ்சிருக்கணும்!" என்று சொன்னவள் மேலும் முகம் கறுத்துப் போகச் சொன்னாள்.

"இவனெல்லாம்... ஆண்தானா! ஐயோ! எனக்கு நினைக்க நினைக்க உடம்பெல்லாம் எரியுதே" என்றாள்.

வெடித்து அழுதாள்!

பாஸ்கரன் சற்று நேரம் அழவிட்டான். பிறகு சொன்னான்.

"நான் உங்களை அழவிட்டுட்டு வேடிக்கை பாக்கறேன். ஏன் தெரியுமா? அழுதா சுமை குறையும். நம்ம கலாசாரத்துல சில வரைமுறைகளை வச்சாங்க. அது எதுக்குத் தெரியுமா? வாழ்க்கையைச் சிக்கலில்லாமல் கொண்டு போறதுக்குத்தான். ஒவ்வோர் படிப்பினையும் நான் வாழ்ந்து பார்த்துத்தான் தெரிஞ்சுக்குவேன்னா அதுக்கு ஒரு வாழ்க்கைக் காலம் போதாது. ஆனா, வாழ்க்கையில சில நேரங்கள்ல நம்மை மீறின விஷயங்கள் நடக்குது. அதை நினைச்சு நினைச்சே புலம்பாம அடுத்தது என்ன செய்யணும்னு பாக்கணும்!" என்றான்.

அது போல அடிக்கடி பேசினதாலோ என்னவோ அனுஷாவுக்கு பாஸ்கரனோடு இருப்பதில் ஒரு விருப்பம் ஏற்பட்டிருந்தது. அனுதாபமாகவே பார்க்காமல் அறிவுரைகள் சொல்லிக் கொண்டிருக்காமல் இனிமேல் வாழ்க்கையை எப்படிச் சந்திப்பது என்பது பற்றியே அவன் பேசினான். அதனால் அவனோடு பழகுவது இலகுவாக இருந்தது.

இதற்கிடையே!

அக்கா ஒரு நாள் டாக்டரிடம் அழுது கொண்டிருந்ததைக் கேட்டாள்.

"டாக்டர்! நாம என்ன சொன்னாலும் சரி..! இந்த மாதிரி ஒரு விஷயம் மனசு ஓரத்துல ஒரு வருத்தம் இருக்கத்தான் இருக்கும்" என்றாள்.

"தேவிகா! இப்பல்லாம் மறுமணங்களே சகஜமாகிட்டிருக்கு. ஏன் பயப்படறீங்க" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் டாக்டர்.

"டாக்டர்... நீங்க என்ன சொன்னாலும் சரி. மறுமணங்கள் சாதாரண வாழ்க்கையில இருந்து டீவியேஷன்ஸ். இதெல்லாம் ரொம்பக் கொஞ்சமாகத் தான் நடக்குது. அப்படியான விஷயங்களை முதுகுக்குப் பின்னாலே ஒரு குறையாத்தான் பேசறாங்க..." என்றாள் தேவிகா.

"அப்ப... ஒண்ணு செய்ங்க! பேசாம நல்லவரா ஒருத்தரைப் பார்த்துக் கல்யாணம் செய்து வைங்க!" என்றார்.

அனுஷாகூட இதைக் கேட்டுத் திகைத்துப் போனாள்.

★ ★ ★

காக்கை உட்காரப் பனம்பழம் விழுந்த கதையாக அடுத்த வாரத்திலேயே அக்கா பாஸ்கரனுக்குத் தன்னைப் பிடித்திருக்கிறது என்றாள்.

அனுஷா, பாஸ்கரனிடமே நேரடியாகக் கேட்டாள். "ஆமா..!" என்றான் சுருக்கமாக.

அனுஷா யோசித்தாள். பாஸ்கரன் மிகவும் நாகரீகமானவராக இருந்தார். தனக்கு இப்படி ஒரு விஷயம் நடந்துபோனதில் அக்காவும் அப்பாவும் ரொம்பவும் மனம் நொந்து போயிருக்கிறார்கள்.

பாஸ்கரனைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வது எல்லாவிதத்திலும் ஒரு நல்ல தீர்வாகத்தான் இருக்க முடியும்.

புதியதாக ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து அவனிடம் அந்த விஷயத்தை மறைத்து ஊருக்காகத் திருமணம் செய்து கொள்ளவும் மனசு ஒப்பாது.

பாஸ்கரன் என்றால் கவலையேபட வேண்டியதில்லை.

எல்லாமே அவருக்குத் தெரியும்!

தெரிந்த பிறகும் தன்னை விரும்புகிறார் என்றால் இது ஒரு நல்ல சௌகரியமான ஏற்பாடு ஆனால், அவளுக்கும் கேட்பதற்கு ஒன்று இருந்தது

கேட்டாள்.

"ஏன்... பாஸ்கர் சார்! அக்காவும் நீங்களும் எந்த அளவுக்கு ஃப்ரெண்ட்ஸ்?" என்று.

அந்தக் கேள்வியை அவள் கேட்டு முடிக்கும் முன்பாகவே அவன் முகத்தில் அதிர்ச்சி தோன்றினாற் போல இருந்தது. உடனே மறைத்துக் கொண்டாற் போலவும் இருந்தது.

நாம் அதிகமாகக் கற்பனை செய்து கொள்கிறோமோ என்று தோன்றியது.

"ஏன் கேட்கறே?" என்றான்.

"இல்லே! ஆண் - பெண் நட்புங்கறது நம்ம நாட்டில அவ்வளவு ஃப்ரீயா இருக்கறதில்லையே. அதனால கேட்டேன்" என்றாள்.

"நீ சொன்னது சரிதான்! பிரஸ்ஸுக்கு அடிக்கடி வந்தப்ப பழக்கமாச்சு. இரண்டு பேருக்கும் கவிதையில் இன்ட்ரஸ்ட்" என்றாள்.

"ஓ...!" என்றாள். அதற்கு மேல் எதுவும் கேட்க வில்லை.

பெண்ணிடம் ஆரோக்கியமான நட்புடன் பழகக் கூடியவன்தான் பாஸ்கரன் என்றும் தோன்றியது.

அடுத்து தன் மனத்தில் உறுத்திக் கொண்டிருந்த கேள்வியைக் கேட்டாள்.

"பாஸ்கர்! நம்ம கல்யாணத்தைக் கொஞ்சம் தள்ளிப் போடக் கூடாதா?"

"ஏன்?" என்றான் முகத்தில் எந்த உணர்வையும் காட்டாமல்.

"இல்லே! எனக்கு மேலே படிக்கணும்?" என்றாள்.

அப்போதுதான் அவனுக்கு அந்த யோசனை தோன்றியது.

"சரி, அதனால என்ன? கல்யாணம் முடிச்சுட்டுப் படி" என்றான்.

"ரியலி?" என்று மகிழ்ந்து போனாள்.

"ஆமா, அனு! உன் சிஸ்டர், உங்க அப்பா எல்லாரும் உன்னைப் பத்தி ரொம்ப வொர்ரி பண்ணிக்கறாங்க. அதனால கல்யாணம் முடிச்சுட்டுப் போனா மனசு நிம்மதியா இருப்பாங்க" என்றான்.

உள்ளூர ஒரு சுயநலமான எண்ணமும் ஓடியது. எப்படியிருந்தாலும் அந்தத் திருமணத்தை ஜீரணித்துக் கொள்ள தனக்கும் கொஞ்ச கால அவகாசம் கிடைக்கும் என்று.

அதற்குப் பிறகுதான் அவனும், அனுஷாவும் போலீஸ் கமிஷனரைப் பார்த்தார்கள்.

அதில் அனுஷாவுக்கு பெரிய அளவுக்கு உடன்பாடு இல்லை என்றாலும் 'அது யார்' என்றாவது தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தாள்.

அப்போதுதான் பாஸ்கரன் அடுத்த இரண்டு நாட்களுக்குள்ளாகவே ஒரு செய்தியுடன் வந்தான்.

"அனு...! கிட்டத்தட்ட யாருன்னு கண்டுபிடிச் சிட்டாங்களாம்!"

இரண்டு மூன்று போட்டோக்களைக் காட்டினான். பார்த்தாள்.

அகத்தியனுடைய படம் பார்த்ததும் ஓரளவுக்கு விஷயம் புரிய ஆரம்பித்தது.

கமிஷனர்கூட "பேசாம அவனையே கல்யாணம் பண்ணிக்கயேன்" என்றபோது உண்மையிலேயே அவள் [illegible] போனாள்.

அப்போது அவளுக்குத் தோன்றியது. தான் ஒரு [illegible] ஒத்துக்கொள்ள மாட்டோமா என்ற நப்பாசை பாஸ்கரனின் முகத்தில் தெரிந்த மாதிரி இருந்ததோ!

ஒருவேளை தன் மனத்தில் தோன்றியது கற்பனையோ?

வீட்டுக்கு வருகிற வழியில் ஒரு ஹோட்டலில் டிபன் சாப்பிடுகையில் தன்னிடம் பாஸ்கரன் நேராகவே கேட்டபோது கொஞ்சம் நொந்து போனாள்.

"ஏன் அனுஷா...! ஒருவேளை அகத்தியனையே கல்யாணம் பண்ணினா சரிவருமான்னு யோசி..." என்று

அப்போதுதான் பொரிந்து தள்ளிவிட்டாள்

"அகத்தியன் இதை வேணும்னே செஞ்சிருக்கான். ஏற்கெனவே அவன் பிரபோசலை நான் டர்ன் டவுன் பண்ணிட்டேன். அதனால இப்படிக் குறுக்குவழியில முயற்சி செஞ்சு பார்க்கறான். அவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கறதைக் காட்டிலும் நான் கல்யாணம் இல்லாமயே இருப்பேன். பாஸ்கர்! சொல்றேன்னு தப்பா நினைக்காதீங்க! இப்ப உங்க பிரபோசலைக்கூட வேற வழியில்லாமத்தான் ஏத்துக்கிட்டிருக்கேன். அக்கா கரைஞ்சு கரைந்து அழறா. நீங்களும் வருங்காலத்துல இதையெல்லாம் குத்திக் காட்டாம வாழ்க்கை நடத்துவீங் கங்கற எண்ணத்துக்காகத்தான் ஒத்துக்கிட்டிருக்கேன். ஆனா... யாரும் எனக்கு வாழ்க்கையைப் பிச்சைப் போட வேண்டியதில்லே! அதிலும்... இந்த அகத்தியன் போட வேண்டிய அவசியமேயில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை கற்புங்கறது மனசு சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். ஏதோ என் உடம்பைத் தொட்டுட்டாங்கறதுக்காக அவனையே கல்யாணம் பண்றதெல்லாம் அபத்தம். தவறிச் சேத்துல விழுந்துட்டோம்னா... அதுக்காக அதையே தண்ணி யெழுத்துன்னு ஏத்துக்கணுமா என்ன? உண்மையைச் சொன்னா எனக்கு எதுல ஆர்வம்னா... மேற்படிப்புலதான். பேசாம எல்லாரும் என்னைப் படிக்க வச்சா நான் நிம்மதியா இருப்பேன். ஆனா, அப்பாவும் அக்காவும் இல்லே என்னை வெளிய அனுப்பமாட்டாங்க. அதுக்காகத்தான் இந்தக் கல்யாணம்" என்று தன்னை மறந்து பொரிந்து தள்ளிவிட்டாள்.

"ஓகே! ஓகே...!" என்று தேற்றினான் பாஸ்கரன். ஆனால் அதற்கப்புறம் பாஸ்கரன் பலத்த சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

'எனக்கு யாரும் வாழ்க்கையைப் பிச்சை போட வேண்டியதில்லை.' என்ற அனுஷாவின் வார்த்தைகள் அவனை வெகுவாகச் சிந்திக்க வைத்தன.

"இளம்பெண் சுயமரியாதை உள்ளவள். தனக்கு நேர்ந்த விஷயத்தைக் கண்டு அவள் அஞ்சவில்லை. தெளிவாக இருந்தாள். வேறொரு பெண்ணாக இருந்தால் அகத்தியனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டிருப்பாள். அகத்தியனின் பணபலம் அவளை அசைக்கவேயில்லை. இதே அனுஷாவுக்கு நாளை ஒரு வேளை தனக்கும், தேவிகாவுக்கும் இடையே இருந்த நேசம் தெரிந்தால் சாதாரணமாக விட மாட்டாள். பெரிய அவமானமாக எடுத்துக் கொள்வாள் என்று தோன்றியது.

குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தான்.

'சொல்லிவிடலாம்' என்று முடிவெடுத்தான்.

ஆனால் -

'ப்ளீஸ்! எதுவும் சொல்லாதீங்க' என்று தேவிகா சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

அப்போதுதான் அந்த முடிவைச் செய்தான். நேரடியாகத் தானே சொல்லக் கூடாது- என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

★ ★ ★

அத்தியாயம் 17

அனுஷாவின் மனதுக்குள் ஒருவிதமான அவநம்பிக்கை ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது.

தனக்கும், பாஸ்கரனுக்கும் ஒத்துவருமா என்ற எண்ணம்தான் அது.

பாஸ்கரன் நல்லவர், கம்பீரமானவர், பொறுமையானவர் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் நாகரீகமானவர். ஆனால், தனக்கு அவன் மேல் காதல் வரவில்லை என்று தோன்றியது.

நட்பில் எந்தவிதமான மறுப்பும் இல்லை. ஆனால் வாழ்க்கையே ஒப்படைப்பது என்றால்...!

கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டியிருந்தது. அதனால் தான் முதலில் ரெஜிஸ்டர் மேரேஜ் மட்டும் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்றாள்.

அப்படி நிச்சயம் செய்து கொண்டால் எந்தக் கட்டத்தில் வேண்டுமானாலும் திருமணத்தை நிறுத்தி விடலாம்.

உடனே இன்னொரு மனது சொன்னது. உனக்கு நேர்ந்த அனுபவத்திற்குப் பிறகு பேசாமல் இந்தத் திருமணத்திற்கு சம்மதம் தெரிவிப்பதுதான் நல்லது. எதிர்பாராமல் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சிக்கலுக்கு இதுதான் நல்ல தீர்வு...

வேறு யாரைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டாலும் ஏதோ ஒரு சூழ்நிலையில் விஷயங்கள் தெரிய வரும்போது குத்திக் காட்டலாம். ஏதாவது சொல்லலாம். சரி ஏற்பாடுகள் இப்படியே போகட்டும் என்று தேற்றிக் கொண்டாள்.

சமீப காலமாக பாஸ்கரனுடன் இரண்டு மூன்று இடங்களுக்குப் போய் வந்த போது மனதுக்குள் சந்தேகம் தோன்றியது.

அக்காவின் ரசனைகளை பாஸ்கரன் முழுமையாக அறிந்திருக்கிறார். என்னதான் நண்பர்கள் என்றாலும் இவ்வளவுக்குத் தெரிந்து வைத்திருப்பார்களா என்ன!

அதுமட்டுமல்ல, அக்காவைப் பற்றிப் பேசும்போது பாஸ்கரனின் குரலில் ஒரு குழைவு இருக்கிறாற்போலத் தோன்றியது. சில நேரங்களில் அவன் கவனிக்காத நேரங்களில் அவள் கவனித்துப் பார்க்கும்போது பாஸ்கர் அக்காவைப் பார்க்கிற பார்வைகளில் வித்தியாசம் இருக்கிறாற்போலத் தோன்றியது.

யோசிக்க ஆரம்பித்தாள்!

நேரடியாக பாஸ்கரனிடம் கேட்கலாமா? சே... வேண்டாம்.. அது அசிங்கம்!

அக்காவிடம் கேட்கலாமா? அக்கா இல்லவே இல்லைன்னு சாதிப்பாள்.

அப்போதுதான் அவளுக்குள் அது உறைத்தது.

அக்கா.. ஒரு வேளை தியாகம் செய்வதாக நினைத்துக் கொண்டு பாஸ்கரனைத் தனக்குத் தாரை வார்த்துக் கொடுக்கிறாளா?

அப்படியெல்லாம் கேட்டால் பாஸ்கரன் ஒத்துக் கொள்வாரா? யாருக்குத் தெரியும்? கையைக் காலைப் பிடித்து அழுது உருகி சம்மதிக்கச் செய்திருப்பாளோ?

தனக்கு இப்படி நேர்ந்துவிட்டதால் தன்னைக் கரையேற்றுவதாக நினைத்துக் கொண்டு இப்படிச் செய்திருப்பாளோ!

அதற்குப் பிறகு அனுஷாவுக்குள் ஒரு பரபரப்புத் தொற்றிக் கொண்டது.

நேரடியாக இல்லாவிட்டாலும் மறைமுகமாகக் கேட்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டாள்.

அதே நேரத்தில்!

பாஸ்கரனும் அதே யோசனையில் இருந்தான். வர வர அனுஷா பேசுகிற பேச்சையெல்லாம் கேட்டால் மனதுக்கு பீதி கிளம்பியது.

சிந்திக்கிற பெண்ணாக இருக்கிறாள். அனுஷா வுடைய ரசனையும், அவனுடைய ரசனையும் வேறு வேறாக இருக்கின்றன. தேவிகாவும், அவனும் கவிதை இலக்கியம் என்று உணர்வுரீதியான தளங்களில் யோசித்தால் அவள் பொருளாதார தளங்களில் யோசிக் கிறவளாக இருக்கிறாள்.

தேவிகாவோ, அவனோ நினைத்தாற்போல அவள் தனக்கு நடந்து போன அநியாயத்துக்குத் துவண்டு போய் விடவில்லை. மாறாக மெது மெதுவாக தன்னை மீட்டுக் கொண்டாள். ஆனால், பாஸ்கரன் ஒரு விஷயம் புரிந்து வைத்திருந்தான்.

இதுபோன்ற விஷயங்கள் கொஞ்சம் கசிந்தாலும் அப்படியே பரவும். அவள் முதுகுக்குப் பின்னால் எய்யப்படுகிற அம்புகள் விஷம் தோய்ந்ததாக இருக்கும். ஆனால், அதுவே கல்யாணம் ஒன்று ஆகிவிட்டால் [illegible] மக்கள் அது போலப் பேசுவதற்கு முன்வருவதில்லை.

நாளடைவில் மறந்து போய் விடுகிறார்கள். [illegible] வேளைகளில் நேரடியான தாக்குதல்களை அவள் சந்திக்க நேர்ந்தாலும் அவன் தனது ஆதரவால் மீட்டெடுக்க முடியும் என்றெல்லாம் எண்ணித்தான் அவனும் சம்மதம் சொன்னான்.

தேவிகாவைப் பொறுத்தவரை தங்கைக்கு [illegible] அனுபவத்தினால் ஏற்பட்டிருந்த பயங்கரமான அதிர்ச்சியை சமாளிக்க தன்னால் இந்த மாதிரியான ஆறுதல் கொடுக்க முடிகிறதே என்று எண்ணிக்கொண்டு ஒத்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால், இப்போது அவள் பேசுகிற பேச்சைப் பார்த்தால் அவனுக்கு யோசனையாக இருந்தது.

என்றைக்காவது ஒரு நாள் தனக்கும், தேவிகாவுக்கும் இடையே திருமண உறவு பற்றிய புரிதல் [illegible] என்றால் எப்படி எடுத்துக் கொள்வாள்?

'ஓஹோ... நான் கற்பைப் பறிகொடுத்துவிட்டேன் என்பதற்காக ரெண்டு பேரும் பிச்சை போட்டு விட்டீர்களோ!' என்று கொதித்தாலும் கொதிப்பாள் என்றெல்லாம் யோசித்து மண்டை குழம்பிப் போனான்.

அதனால் ஒரு வேலை செய்தான்!

அன்றொரு நாள்!

பிரஸ்ஸுக்குப் போயிருந்தபோது தேவிகா ஒரு டைரியில் தன் பெயரை எழுதி வைத்திருந்ததைப் பார்த்தான்.

'ராமஜெயம்' எழுதுவது போல டைரியில் இரண்டு மூன்று பக்கங்களுக்குத் தன் பெயரை எழுதி வைத்திருந் தாள்.

அந்த டைரியைத்தான் இப்போது பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று யோசித்தான்.

முடிவெடுத்தபின் நடைமுறைப்படுத்துவது ஒன்றும் சிரமமாக இருக்கவில்லை.

"அனு...! ஹோட்டலுக்குப் போலாமா?" என்று [illegible] அழைத்துக் கொண்டு போனான். பிறகு [illegible] அலுவலகத்திற்கு அழைத்துப் போனான்.

சிறிய அலுவலகம் என்றாலும் புத்தகங்களால் ஒரு [illegible] நிறைந்திருக்கக் கண்டு அவள் முகத்தில் [illegible]!

"பாஸ்கரன், நிஜம்மாவே இத்தனையும் படிச் [illegible]? இல்லை அலங்காரத்துக்காக வாங்கி அடுக்கி [illegible]!" என்றாள்.

"[illegible] நினைச்சாலும் சரி..." என்று சிரித்தான்.

[illegible] நேரம் அரட்டையடித்தார்கள்!

"[illegible] படிக்கணும்னு சொன்னியே! என்ன [illegible]?" என்று கேட்டான்.

"[illegible] மாதிரி ஏதாவது படிக்கணும்" என்றாள்

"நான் ஒண்ணு சொல்லட்டா? உனக்கு அக்கவுன்ட்ஸ் காமர்ஸ் இதிலயெல்லாம் ஈடுபாடு இருக்கறதுனால சொல்றேன். சி.ஏ.. பண்ணு. பொதுவா எல்லாரும் டாக்டர், இன்ஜினீயர் இவங்களுக்குத்தான் வருவாய் இருக்கிறதா நினைக்கறாங்க. ஆனா.. சி.ஏ. கூட நல்ல படிப்புத்தான்" என்றான்.

ஓரிரு நிமிடங்கள் அவள் ஏதோ விஷயத்துக்காக உள்ளே போய்விட்டு வருகையில் அவள் பார்வையில் படுகிறாற்போல அந்த டைரியை வைத்தான்.

அனுஷா வெளியே வருகிற நேரம் தான் ஏதோ மும்முரமாக புத்தகங்களைப் புரட்டுவது போல நின்று கொண்டிருந்தான்.

எதேச்சையாக டைரியைப் பார்த்தாள். தன்னை யறியாமல் புரட்ட அதில் தேவிகாவின் கையெழுத்தைப் பார்த்தாள்.

'தேவிகா பாஸ்கரன் 'தேவிகா பாஸ்கரன்' என்று எழுதி வைத்திருந்த விதத்தில் அவளுக்கு ஏதோ புரிகிறாற் போல இருந்தது.

சட்டென்று பாஸ்கரன் பார்க்கிறானா என்று கவனித்தாள். இல்லையென்றவுடனே எடுத்துத் தன் கைப்பையில் போட்டுக் கொண்டாள்.

பாஸ்கரன் அதைக் கவனித்தான். முகத்தில் திருப்தி ஏற்பட்டது.

திரும்பினான்.

டைரியை அவன் தேடுமுன்னே கிளம்பிவிட வேண்டுமென்று நினைத்த அனுஷா,

"பாஸ்கரன்... என்னை டிராப் பண்றீங்களா?" என்றாள்.

அவனும் கனகாரியமாகக் கொண்டு போய்விட்டு விட்டுக் கிளம்பி வந்த விட்டான்.

அனுஷாவிடமிருந்து என்னவிதமான பிரதிபலிப்பு [illegible] என்று காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அடுத்த இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு எதுவுமே [illegible]வில்லை. அப்படித்தான் அவன் நினைத்துக் [illegible]ண்டிருந்தான். ஆனால், அனுஷா தேவிகாவைக் [illegible] எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று தெரிந்தபோது [illegible]ந்துபோனான்.

★ ★ ★

'இத பார்...! அனுஷா... எதுக்கு தேவிகாவை [illegible]டியெல்லாம் பேசறே?" என்றான் கோபமாக.

"வருதா? கோபம் வருதா? இப்படிக் கோபம் [illegible]ம்னுதானே எதிர்பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன்" [illegible]. "இதுக்கு என்ன அர்த்தம்?" என்று டைரியைத் [illegible] போட்டாள்.

அவன் முகத்தில் ஒன்றும் காட்டாமல் டைரியைத் [illegible] பக்கம் நகர்த்திக் கொண்டான். அதே அலுவலகத்தில் [illegible]திருந்தார்கள்.

"அனு..! அடுத்தவங்க டைரியைப் பார்க்கறது தப்பு.."

"பாஸ்கர்! நல்ல வேளை இந்த விஷயத்துல அது [illegible] நல்லதாப் போச்சு. சொல்லுங்க..! உங்களுக்கும், [illegible]காவுக்கும் என்ன விதமான உறவு?"

"நீ என்ன வேணா நினைச்சுக்க! அது உன் [illegible]மானமா இருக்கும். அதுக்கு நான் பொறுப்பில்லே...!" [illegible].

"மிஸ்டர் பாஸ்கரன்! ரொம்பக் க்ளவராப் [illegible]ங்க! நாம ஏதாவது தெளிவான முடிவுக்கு [illegible]ம்னா இதுதான் சரியான டைம். எந்த உறுத்தலும் [illegible]ம நம்ம வாழ்க்கை நடக்கணும். விலகணும்னு [illegible]னாலும் இந்தப் பாயிண்ட்ல விலகிக்கணும்" [illegible].

அவன் சற்று நேரம் மௌனம் சாதித்தான். அனுஷா கருத்துக்கு வலு சேர்க்கிறாற்போல மேலும் சொன்னாள்.

"அக்காவோட ரசனைகள் பத்தி நீங்க தரோவா இருக்கீங்க! அக்காவுக்கும் உங்களுக்கும் என்னென்ன பிடிக்கும் பிடிக்காதுன்னு தரோவா தெரிஞ்சிருக்கு. சொல்லுங்க.. பாஸ்கர்.. ப்ளீஸ்!" என்றாள்.

பாஸ்கரன் எழுந்து நின்று கொண்டான். சற்று நேரம் உணர்வுகளைச் சமனப்படுத்திக் கொள்கிறவன் போல புத்தக அலமாரியைப் பார்த்துத் திரும்பிக் கொண்டான். பிறகு திரும்பிச் சொன்னான்.

"அனுஷா! நான் தேவிகாவைத்தான் கல்யாணம் செய்யறதா இருந்தேன். நாங்க ரெண்டு பேரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் ரொம்ப நேசிச்சோம்" என்றான்.

அனுஷாவைப் பொறுத்தவரை அவளுக்கும் பாஸ்கரனுக்கும் இடையே நடக்கயிருந்த ஒரு திருமணம் ஒரே அரேன்ஜ்ட் மேரேஜ் என்பதால் அவள் பெரிதும் அதிர்ச்சியடையவில்லை. அது மட்டுமல்லாமல் அவள் மனதின் ஓரத்தில் இருந்த மாதிரி ஏதோ இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றிக் கொண்டே இருந்தது. அதனால் பெரிய அதிர்ச்சி இல்லையென்றாலும் மனது ஒருமுறை ஆட்டம் கண்டு மீண்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அமைதியாகக் கொஞ்ச நேரம் அமர்ந்து விட்டு பிறகு முணுமுணுப்பாகச் சொன்னாள்.

"எனக்கென்னவோ இந்த மாதிரி ஏதோ இருக்கணும்னு தோணிட்டேயிருந்தது" என்றாள்.

ஒரு பெருமூச்சுக்குப் பிறகு அவன் தொடர்ந்தான்.

"அனு! இதை வச்சுகிட்டு உங்கக்காவை தப்பா நினைச்சிராதே! அவ மனசுல உன் மேல அவ்வளவு அன்பு. நான் எவ்வளவோ சொன்னேன். அவ புரிஞ்சுக்கலை.

அழுதழுது என்னை மடக்கிட்டா! அது மட்டுமில்லாம உன்கிட்டே சொல்லக்கூடாதுன்னு சத்தியம் வேறு வாங்கிட்டா" என்றான்.

அனுஷா பெருமூச்சு விட்டாள். பிறகு சொன்னாள்.

"அக்கா... என் மேல உயிரையே வச்சிருக்கா" என்று.

"ஆமா... அனு! உனக்கு நேர்ந்த இந்தக் கசப்பான அனுபவத்தில் அவதான் ரொம்ப அதிர்ச்சியாயிட்டான்னு எனக்குத் தோணுது. நீகூட அதுலருந்து மீண்டுட்டே... ஆனா, அவ மீளலே. அதனால உன்னோட வாழ்க்கையை செப்பனிட்டு கொடுக்க வேண்டியது தன்னோட பொறுப்புன்னு அவளே முடிவெடுத்துட்டா..." என்றான்.

ஒரு வினாடி நிறுத்தினான். அனுஷா ஆழ்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான்.

அக்காவைப் பற்றிய பெருமிதம், கவலையும் ஒருசேர அந்த முகத்தில் தெரிந்தது.

"தேவிகாவுக்கு அந்த நேரத்துல நான்தான் முன்னால இருந்தேன். என்னை வற்புறுத்த ஆரம்பிச்சுட்டாள்.

'அனுவை வேற யார் கையில ஒப்படைச்சாலும் ஏதோ ஒரு கட்டத்துல அவளைக் குத்திக் காட்டுவாங்க..! நீங்களோ அவளை நல்லாப் பாத்துக்குவீங்க..! அட்லீஸ்ட் அனுவை நல்ல கைகள்ல ஒப்படைச்சிருக்கோம்னு ஒரு திருப்தியாவது என் வாழ்க்கையில எனக்குக் கிடைக்கட்டும்'னு எங்கிட்டே கெஞ்சறா! நான் என்ன செய்யட்டும்!" என்றான்.

மீண்டும் அந்தக் கணங்கள் அவனது மனத்தில் வந்தது போலும். ஒரு நிமிடம் கழித்து முகத்தில் வேதனை தெரிய சொன்னான்.

"என் மனசுக்குப் பிரியமானவ என்கிட்டே யாசிக்கிறேன்னு' கையேந்தும்போது நான் வேற என்ன செய்யட்டும்?" என்றான்.

உடனே அனுவை சமாதானம் செய்வது போலச் சொன்னான்.

"அனு! இப்பவும் நான் கொடுத்த வாக்[illegible] கொடுத்ததுதான். தேவிகா சொன்னது சரிதான். இந்த பெண்ணுக்கு நேர்ந்த கொடுமைகளை அந்தக் குறிப்பிட்ட பெண்ணின் பார்வையில இருந்து சமுதாயம் பார்க்கறது இல்லை. பாதிக்கப்பட்ட பெண், மறுபடியும் மறுபடி[illegible] இந்த சமுதாயத்தோட கோரப் பற்களுக்கு 'விக்டி[illegible]' ஆகறா! திடமான மனசு இருக்கிற ஒரு ஆண் து[illegible] யிருந்தால்தான் அவ வாழ்க்கையைச் சமாளிக்க முடி[illegible] இல்லே... ஒன்று அதே சாக்கடையில விழணும். இ[illegible] வாழ்நாள் முழுதும் குத்த உணர்ச்சியோடதான் இ[illegible] கணும். இதையெல்லாம் யோசித்துத்தான் நா[illegible] முடிவெடுத்தேன். அதனால எனக்கும் தேவிகாவு[illegible] நிகழ்ந்தது கடந்த காலம். உன்னை என்னால கால[illegible] கஷ்டமில்லாம காப்பாத்த முடியும். நல்லா யோசி[illegible]"

மௌனமாகவே கிளம்பினாள். அவனும் [illegible] போலவே டிராப் செய்வதற்குப் போனான்.

இறங்கும்போது பாஸ்கரன் சொன்னான்.

"அனு..! இது ஏதோ இரக்கத்திற்காக நான் [illegible] காரியமில்லே! நான் தேவிகாவை அவ்வளவு நேச[illegible] எந்த அளவுக்குன்னா, அவளோட வேண்டுகோ[illegible] அவளையே விட்டுக் கொடுக்கிற அளவுக்கு..!" என்[illegible]

அவள் மௌனமாக கேட்டுக் கொண்டா[illegible] திருப்பிக் கொண்டு அவன் போவதை ஆழ்ந்த [illegible] யுடன் பார்த்தாள். அதே நேரத்தில் வேறு ஒ[illegible] நேர்ந்தது.

★ ★ ★

அத்தியாயம் 18

"ஹலோ! டேய்... குரங்குப் பயலே...! எங்கடா இருக்கே! நல்லா இருக்கியா?" என்று அன்பாக விசாரித்தது ஒரு குரல்.

"டேய்..! கபிலா..." என்று உற்சாகமானான் பாஸ்கரன்.

"ஆமாடா! கபிலன்தான்! போன்ல மட்டும் உருகுங்க. அதுவும் நாங்களா கூப்பிட்டா. ஏன்டா... செத்தமா பொழச்சமான்னு விசாரிக்க மாட்டீங்களா?" என்றான்.

"சரி..! சரி! அதையெல்லாம் அப்புறம் வச்சுக்கலாம். [illegible] எங்க இருக்கே?"

"இப்ப சிங்காரச் சென்னையில இருக்கேன்டா. நாளைக் காலையில உங்கள் கொங்குக் கோவையில இருப்பேன்."

"எங்கடா... தங்கறே?"

"என்னடா... என்னை இப்படி அவமானப்படுத்தறே. [illegible]ன்னு நீயெல்லாம் எதுக்கு இருக்கறே" என்றான் [illegible] சோகம் போல.

"டேய்! நான் எதுக்குக் கேட்டேன் தெரியுமா? நீ [illegible] ஏதாவது பிளான்ல இருக்கியோ என்னமோன்னு [illegible]த்தான். காலையில நான் வந்து பிக்கப் [illegible]றேன்" என்றான்.

"[illegible] இது பேச்சு!" என்றான் கபிலன்.

[illegible] காலை!

[illegible] பார்த்ததுமே பாஸ்கரன் இடைப்பட்ட [illegible]யெல்லாம் மறந்தான்.

[illegible] நாட்களுக்கே போய்விட்டான். கலகலப்பாய் [illegible]டிருந்தார்கள்.

[illegible] கேட்டான்.

"என்னடா... கபிலா!" நடுவில கொஞ்ச நாள் சத்தத்தையே காணோம்" என்றான்.

கபிலனின் முகம் வாடியது.

"என்னடா... கபிலா! என்றான் மறுபடியும்.

"பாஸ்கர்! என்னோட கஸின் சிஸ்டர் பாரதி தெரியுமில்ல... அவளோட லைஃப்ல நிறைய விஷயங்கள் நடந்து போச்சு. அதனால எங்க குடும்பமும், பெரியப்பா குடும்பமும் ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டுட்டோம்... அந்த சம்பந்தமான விஷயங்கள்ல அலைஞ்சதுலயே... இந்த ரெண்டு வருஷமும் போதும் போதும்னு ஆயிடுச்சு" என்றான்.

"ஓ...!"

பாஸ்கரனுடைய வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள்.

பாஸ்கரனுடைய பெற்றோர்களுடன் சற்று அளவளாவவிட்டு தனது அறைக்கு அழைத்துப் போனான்.

கபிலன் வந்து சேர்ந்ததில் இருந்தே அவன் அனுஷா தேவிகா பற்றிய கவலையில் இருந்து மீண்டுவிட்டான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

கபிலனும் இதுவரையில் ஏதோ சோகம் சுமந்தவன் போல இருந்தான். பாஸ்கரனும் அவனுமாகத் திட்டம் போட்டு சில கல்லூரி நண்பர்களைப் போய்ப் பார்த்து வந்தார்கள்.

கல்லூரியை விட்டு வெளியே வந்து ஆறேழு ஆண்டுகள் ஆகியிருந்ததால் மீண்டும் அவர்களை யெல்லாம் சந்தித்தது மனதுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள், சகமாணவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அவர்கள் வைத்திருந்த பட்டப் பெயர் எல்லாவற்றையும் பற்றிப் பேசி வயிறு வலிக்கச் சிரித்து விட்டு வீடு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

மனம் லேசாகி இருந்தது.

இரவுதான் பாஸ்கரன், கபிலனிடம் கேட்டான்.

"கபிலா! காலைல என்னமோ சொல்ல வந்தே!" என்று.

பாஸ்கரனும், அவனும் இரவு உணவுக்குப் பிறகு [illegible] அமர்ந்திருந்தார்கள்.

பாஸ்கரன் கிட்டத்தட்ட அனுஷா சம்பந்தப்பட்ட [illegible]யை மறந்தே போய்விட்டான்.

கபிலன் முகத்தில் லேசாக இருள் கவிந்த மாதிரி [illegible] பிறகு தேற்றிக் கொண்டு சொன்னான்.

"பாஸ்கரன்... என்னோட பெரியப்பா பொண்ணு [illegible] தெரியுமில்லே! அவளுக்கு ஒரு கல்யாணம் பண்ணி [illegible]. சரியா விசாரிக்காம பண்ணிட்டாங்கன்னு [illegible] நிச்சயத்தன்னிக்குத்தான் எங்களுக்கே சொன் [illegible] பாரதியோட தலையெழுத்துத்தான்னு சொல்லணும். [illegible] முடிந்ததுக்கப்புறம்தான் தெரிந்தது, அவன் [illegible]டர் சரியில்லேன்னு. அது மட்டுமில்ல, பயங் [illegible] கோழைப் பயலா வேற இருந்தான். ஆ ஊன்னா [illegible] சண்டையிலகூட 'தற்கொலை பண்ணிடு [illegible]' மிரட்டியிருக்கான். அவளும் அதை பெரியப்பா [illegible] சொல்லலே. ஒரு நாள் நிஜம்மாவே தற்கொலை [illegible]ட்டான்" என்றான்.

மீண்டும் அந்தக் காலகட்டமெல்லாம் நினைவு [illegible] போல முகத்தில் ஆழ்ந்த சோகம் தெரிந்தது. பிறகு [illegible] கொண்டு சொன்னான்.

"சரின்னு அதுக்கப்புறம் பெரியப்பா குடும்பத்தைக் [illegible] வந்து எங்க வீட்டுக்குப் பக்கத்துல வச்சோம். [illegible]க்கப்புறம் ஒரு வருஷம் ! பாரதி ரொம்ப மனசால [illegible]ப்பட்டுட்டா! புருஷன் தற்கொலை பண்ணிக்கற [illegible] இந்தப் பொண்ணு என்ன பண்ணினாளோ, [illegible] சரியில்லையோன்னு ஏகப்பட்ட விசாரிப்புகள்.

அதையெல்லாம் தாங்கற சக்தி பாரதிக்கு இல்லாம போச்சு. ஒரே மாசம்! என் வேலை விஷயமா நான் வெளியூர் போயிருந்தேன்! எனக்குத் தகவல் வந்துச்சு பாரதியும் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டானு..." என்றான்.

குரல் தழுதழுத்தது!

பாஸ்கரன் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டான். இந்த மாதிரி சமயங்களில் எந்த வார்த்தையைப் போட்டு பேசினாலும் அது செயற்கையாக இருக்கும் என்று தோன்றியது. அதனால் மௌனமாகவே அமர்ந்து விட்டான்.

கபிலன் தொடர்ந்தான்.

"பாஸ்கரன்! நம்ம நாட்டுல இன்னமும் பெண்கள் மனித ஜந்துக்களாகவே நடத்தப்படவில்லையோ என்று தோணுதுடா! அந்தச் சின்னப் பொண்ணு, அவளுடைய இடத்துலருந்து பேச யாருமே இல்லைடா! சில நேரத்துல அவங்க அம்மாவே 'சரியான துரதிர்ஷ்டக் கட்டை'ன்னு அவ காது படவே பேசுவாங்க. நான் ஒருத்தன்தான் அவளுக்கு ஆறுதலா இருந்தேன்..." என்றான்.

பாஸ்கரன் ஆழமான குரலில் சொன்னான்.

"தற்கொலை மனப்பான்மை உள்ளவங்க என்னிக்கிருந்தாலும் தற்கொலை செஞ்சுக்குவாங்கன்னு உளவியல்ல சொல்றாங்க. உன் தங்கை வாழ்க்கையைச் சந்திச்சிருக்கலாம்" என்றான்.

"எங்கடா? மறுமணம் செய்யலாம்னு நான் சொன்னேன். அவ புருஷன் விபத்து அல்லது வேற விதமா செத்திருந்தா மாப்பிளை பாக்கறது ஈஸி! தற்கொலைக் கறப்ப இந்தப் பொண்ணுதான் காரணம்னுதான் எல்லாரும் நினைப்பாங்கன்னுட்டாங்கடா. பாவம் பாரதி! எந்த நிமிஷம் பாரதியை நினைச்சாலும் என்னால ஒண்ணுமே ஓடாதுடா..." என்றான்.

சற்று நேரம் தேறுதலாகப் பேசினான் பாஸ்கரன். மெல்லத் தேறிக் கொண்ட கபிலன், "அப்புறம்... உன் விஷயம் சொல்லுடா" என்றான்.

கபிலனிடம் பாஸ்கரன் மனம் திறந்து பேசினான். தேவிகாவை விரும்பியது, அனுஷாவுக்கு நேர்ந்த அவலம், அதனால அனுஷாவைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள ஒத்துக் கொண்டது, அனுஷாவுக்கு விவரம் தெரிஞ்சு கோபித்துக் கொண்டு போனது எல்லாவற்றையும் சொன்னவன் கடைசியா சொன்னான்.

"இனி என்ன ஆகும்னு தெரியலே! அனுஷா என்ன முடிவு செய்யப் போறான்னு தெரியலே" என்றான்.

அந்தப் பெரிய படுக்கையில் ஆளுக்கொரு பக்கமாக சாய்ந்து கொண்ட நண்பர்கள் இருவரும் சற்று நேரம் மௌனமாகவே கிடந்தார்கள்.

அப்போது கபிலன் சொன்னான்.

"நீ சொல்றதையெல்லாம் பாக்கும்போது அனுஷா ஒத்துக்காதுன்னு நெனைக்கறேன்" என்று.

"ஆமாடா! எனக்கும் அப்படித்தான் தோணுது" என்று.

"சரி... பார்க்கலாம்! என்று பாஸ்கரன் விட்டு விட்டான்.

உறக்கத்தில் பாரதியின் முகமும், அனுஷாவின் முகமும், தேவிகாவின் முகமும் மாறி மாறி வந்து அவஸ்தைப்படுத்திவிட்டன.

மறுநாள் காலை!

கபிலன் சொன்னான்.

"பாஸ்கி! அனுஷாவை நான் பாக்கணும்" என்று.

"எதுக்கு?" என்று பாஸ்கரன் கேட்க,

"இல்லப்பா...! அனுஷாவுக்கும் என்னைப் பிடிச்சிருந்தா நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன். நானும்

ஒரு விதவைப் பெண்ணைத்தான் கல்யாணம் பண்ணணும் கிற கொள்கையிலதான் இருக்கேன். அதைக் காட்டி [illegible] இது நல்ல முடிவாத் தெரியுது. உனக்கும் பிராப்ளம் சால்வ் ஆயிடும். நாம நிஜம்மாவே உறவுக்காரங்களாவே ஆயிடலாம்" என்றான்.

"ம்...!" என்று யோசித்தான் பாஸ்கரன்.

"ஆனா... அப்படி எடுத்தேன் கவுத்தேன்னு போட்டு உடைக்க வேண்டாம்டா...! ஒத்துக்க மாட்டாடா! அவ போக்கில் போவோம்" என்றான்.

அதன்படியே செய்தார்கள்!

★ ★ ★

மறுநாள் காலை!

பத்து மணியிருக்கும்!

செல்போன் ஒலித்தது.

பாஸ்கரன் எடுத்தான்.

"ஹலோ! நான் அனுஷா பேசறேன்."

"சொல்லு அனு!" என்றான். எதிரே கபிலன் அமர்ந்திருந்தான். அவனைப் பார்த்துத் தன் புன்னகையைப் படரவிட்டான்.

"நான் இப்ப அங்கே வரேன்! நீங்க ஒண்ணும் பிஸியாய் இல்லையே!"

"இல்ல அனு... வா!" என்றான்.

"அனு வர்றாளாம்!" என்றான் கபிலனைப் பார்த்தபடி.

"வரட்டும்! என்னோட கணக்கு சரியா இருந்தா அந்தப் பொண்ணு உன்னைத் தேவிகாவைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கச் சொல்லி வற்புறுத்தும்" என்றான்.

அதே போலத்தான் நடந்தது!

அனுஷா புயலாய் வந்தாள்!

"பாஸ்கர்! நான் சொல்றதைக் கேட்கணும்" என்றாள்.

அதற்கு முன்பாகக் கபிலனை அறிமுகப்படுத்தி [illegible]தான் பாஸ்கரன். அவள் சந்தேகமாகப் பார்க்க, [illegible] சொன்னான்.

"அனு! எனக்கு ரொம்பக் குளோஸ் ஃப்ரெண்ட். [illegible]கையானவன். அவனை வச்சுகிட்டு எதை வேணும் [illegible] பேசலாம்" என்று.

அனுஷா அரைமனதாகத்தான் பேச ஆரம்பித்தாள். [illegible]லும் கபிலன்,

"டேய்! சும்மா... நான் ஒரு வாக் போயிட்டு வரேன்" [illegible] எழுந்து போய்விட்டான்.

அரை மணி நேரம் கழித்து திரும்பி வரும்போது [illegible]கொரு பக்கம் கோபமாக நின்றுகொண்டிருந்[illegible] பாஸ்கரனும், அனுஷாவும்.

கபிலன் மெதுவாக விசாரித்தான்.

பாஸ்கரன் சொன்னான். "கல்யாண ஏற்பாட்டை [illegible] சொல்றாடா?" என்று.

அனுஷா ஆவேசமாக கபிலனைப் பார்த்தாள்.

"மிஸ்டர் கபிலன்! நானும் ஒண்ணும் சந்தோஷமா [illegible] கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்கலை. எங்க அக்கா [illegible] கவலைப்பட்டா. எங்கப்பா அதுக்கு மேல உடைஞ்சு [illegible]டாரு. அதனாலதான் ஒத்துக்கிட்டேன். ஆனா, [illegible] மிஸ்டர் என்னமோ விளையாட்டுத்தனமா பண்ணி[illegible]... இது என்ன கடலை உருண்டையா, கமர்கட்டா [illegible] அவள் தியாகம் பண்ண. வாழ்க்கை! இது [illegible] எனக்கு ரொம்பப் பைத்தியக்காரத்தனமா [illegible] ஸ்டாப் ஆல் அரேன்ஜ் மெண்ட்ஸ்" என்றாள்.

"அனு! நானும் உங்கக்காவுக்காகத்தான் ஒத்துக்[illegible]. ஆனா, நிறுத்தினா அவ ரொம்ப வேதனைப்[illegible]" என்றான்.

கபிலன் இடையில் புகுந்தான்.

"நான் ஒண்ணு சொல்லட்டா?" என்றான்.

"சொல்லு..!" என்றான் பாஸ்கரன்.

"கல்யாண ஏற்பாட்டை நிறுத்த வேண்டாம். பொண்ணை மட்டும் மாத்திடுங்க." என்றான்.

அனுஷாவும், பாஸ்கரனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

"யெஸ்..! பொண்ணு தேவிகா" என்றான் கபிலன்.

இருவர் முகமும் மலர்ந்தது.

"ஆனா, அக்கா ஒத்துக்கவே மாட்டா! அவ என்னமோ தன்னைப் பெரிய தியாகத் திருவுருவா நினைச்சுகிட்டு இப்படிப் பண்றா" என்றாள் அனுஷா.

"அவங்ககிட்டே சொல்லாதீங்க!" என்றான் கபிலன்.

"எப்படி!" என்று இருவரும் விழிக்க, கபிலன் ஐடியா மேல் ஐடியாவாகக் கொடுத்தான்.

"பெரியவங்ககிட்டே மட்டும் உண்மை நிலவரத்தைச் சொல்லுங்க! அதுலயும் பாஸ்கரனோட பேரண்ட்ஸ் கிட்டே கூட அனுஷாவுக்கு நேர்ந்த ஆக்ஸிடென்ட் பத்தி சொல்ல வேண்டாம். தேவிகாவைத்தான் விரும்புறதா என்கிற மட்டும் சொல்லி அவர்களைத் தயார் செய்ங்க. அனுஷா அவங்கப்பாவை தயார் செய்யட்டும். கல்யாணம் அனுஷாவுக்குங்கற மாதிரியே போகட்டும். ஏதாவது ஒரு வழியைக் கையாண்டு எல்லா ஏற்பாடுகளையும் தேவிகா மேடம் கண்டுக்காத மாதிரி செய்ங்க! கல்யாண நாளன்னிக்கு சஸ்பென்ஸை உடைச்சரலாம்" என்றான்.

அனுஷாவுக்கும், பாஸ்கரனுக்கும் அந்த ஐடியா மிகவும் பிடித்தது.

"இதுவே நல்லாருக்கு" என்று முடிவு செய்தார்கள் அதே நேரத்தில்.

பாஸ்கரன் பேச்சுக்கிடையில் பாரதிக்கு நேர்ந்ததை எல்லாம் சொன்னான். கபிலனின் கொள்கையையும் சொன்னான். பிறகு,

"அனு! கபிலனும் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பொண்ணுக்குத்தான் வாழ்க்கை குடுத்து ஏத்துக்கணும்னு இருக்கான்" என்றான்.

கபிலன் சட்டென்று குறுக்கிட்டான்.

"மேடம்! தப்பா நினைக்காதீங்க! இந்த ஏத்துக்கறது [illegible]ங்கற வார்த்தையே எனக்கும் பிடிக்கறது இல்லே! ஏத்துக்கறது அப்படீன்னா ஏதோ நாங்க உயர்ந்தவங்க மாதிரியும், நீங்க தாழ்ந்தவங்க மாதிரியும் சவுண்ட் பண்ணுது. எனக்கு அந்த மாதிரி திங்கிங்கே பிடிக்க மாட்டேங்குது" என்றான்.

அனுஷா அவனை சுவாரசியமாகவும் பார்த்தாள். "பாஸ்கர்! இவரு எப்பவுமே இப்படித்தான் பேசுவாரா?" என்று கேட்டாள்.

"ஆமா!" என்றான்.

பிறகு ஒரு பதிலைச் சொன்னாள்.

பாஸ்கரனும், கபிலனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

மெல்லப் புன்னகைத்தார்கள்!

★ ★ ★

அத்தியாயம் 19

"அப்பாடா!" என்று அமர்ந்தான் பாஸ்கரன் மாலையும் கழுத்துமாய்.

அருகில் தேவிகாவும் அதே போல மாலையும், கழுத்துமாக.

அனுஷா ஓடி, ஓடி எல்லாக் காரியங்களையும் செய்வதை ஒரு பாசமுள்ள அக்காவாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் தேவிகா.

பதிவுத் திருமணம் முடித்து இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகுதான் அனுஷா, தேவிகா, பாஸ்கரன் எல்லாருமாக அமர்ந்து பேச நேரம் கிடைத்தது.

பதிவுத் திருமணம் முடிந்திருந்தாலும் பாஸ்கரன் அவர்கள் வீட்டிலும், தேவிகா அவளது பிறந்த வீட்டிலும்தான் இருந்தார்கள்.

“சே! இப்படீன்னு தெரியாமப் போச்சே! தெரிஞ்சா தாலியைக் கட்டியிருப்பேனே” என்று புலம்பிக் கொண்டான் பாஸ்கரன்.

நண்பர்கள் எல்லாம் சிரித்தார்கள்! பிறகு தேவிகா விடம் தனிமையில் சொன்னான்.

“தேவி! அம்மாவுக்கும், அப்பாவுக்கும் நம்ம கல்யாணம் தடபுடலாப் பண்ணணும்னு ஆசை! ஆனா நாங்க இப்படியொரு ரகசியம் வச்சிருந்ததாலதான் முதல்ல பதிவுத் திருமணம் முடியட்டும்னு கன்வின்ஸ் பண்ணினோம்” என்றான்.

அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

“ஆனாலும் எல்லாரும் சேர்ந்துகிட்டு என்னை முட்டாளடிச்சுட்டீங்க” என்று சிணுங்கினாள்.

அதே நேரம்!

தொண்டையைக் கனைத்தபடி வந்தாள் அனுஷா.

தேவிகா சரேலென்று பாஸ்கரனிடமிருந்து விலகிக் கொண்டாள்.

“அக்கா! என்னமோ முட்டாள்னு காதில விழுந்தது அத்தானையா திட்டிக்கிட்டிருந்தே?” என்று வந்து நாற்காலியில் எதிரில் அமர்ந்தாள்.

தேவிகாவின் வீட்டில் எல்லாமே மரச் சாமான்கள் உயரம் குறைவான வயரால் பின்னப்பட்ட மர நாற்காலிகள் அதே போல் சிறிய அளவிலான இரு நாற்காலிகள் ஆனால், அவற்றிலெல்லாம் தேவிகாவின் கைவேலைப்

பாடுகளால் ஆன விதவிதமான விரிப்புகள். திண்டுகள் இருந்தன.

பாஸ்கரன் கொழுந்தின் கேலியை ரசித்தவனாக சோஃபாவில் சாய்ந்து அமர்ந்து காலை நீட்டிக் கொண்டான்.

மனத்தில் எல்லையற்ற நிறைவு இருந்தது.

“அவளை ஏண்டி முட்டாள்னு சொல்றேன். எல்லாருமா சேர்ந்துகிட்டு என்னை முட்டாளா அடிச் சுட்டீங்களே... அதைச் சொல்ல வந்தேன்” என்றாள்.

அனுஷா அக்காவை கோபமும், நேசமும் கலந்த பார்வையாகப் பார்த்தாள்.

“அக்கா! உன்னை நாங்க காப்பாத்தி வச்சிருக்கோம். முட்டாளாயிருந்த உன்னை யோசிக்க வச்சோம்... போதுமா?” என்றாள் அனுஷா.

“அனு...! உனக்கும் புரியாதுடி! நீ அந்த ஆஸ்பத்திரியில துவண்டு கிடந்தப்ப பாத்துட்டு நான் பட்ட பாடு...” என்று தழுதழுத்தாள்.

அனுஷா தன் கோப முகத்தை மாற்றி மென்மை யாக்கிக் கொண்டாள்.

அக்கா! உன்னோட அன்பை நான் சந்தேகிக்கவே இல்லை. நீ பட்ட வேதனையை நானும் புரிஞ்சுகிட்டேன். ஆனா, அதுக்காக இப்படியொரு முட்டாள்தனம் பண்ணுவாங்களா?” என்றாள்.

தேவிகா ஒன்றும் பேசவில்லை.

“ஏய்! அனு! போதும் சும்மா அவளை வாட்டாதே...” என்றான் பாஸ்கரன். கண்களில் அன்பு பொங்கியது.

“ஐயோ! போதும்! உங்களை முதல்ல எதுலயாவது போடணும்... அத்தான்” என்றாள்.

அவ்வளவு பெரிய வார்த்தையை அவள் போட்ட போதும் பாஸ்கரன் கோபித்துக் கொள்ளவில்லை.

"அக்கா! உன் வீட்டுக்காரர் சொல்றாரு! உன் மேல அவ்வளவு அன்பு வெச்சிருக்காராம். எந்த அளவுக்குன்னா... உன் வேண்டுகோளுக்காக உன்னையே விட்டுக் கொடுக்கற அளவுக்காம்" என்றாள் எரிச்சலாக.

தேவிகாவின் முகம் பல்வேறு உணர்வுகளுக்கு ஆட்பட்டது. கண்களில் நீர் கட்டியது.

"அக்கா! இதெல்லாம் பேசறதுக்கு நல்லா இருக்கும். ஆனா அபத்தம்! நல்ல யோசிச்சுச் சொல்லு. என்னைக் கல்யாணம் பண்ணியிருந்தா அவரு என்னோட வாழ்க்கை நடத்திக்கிட்டிருப்பாரு! மனசுல உன் நினைப்புத் தான் இருந்திருக்கும்... மூணு பேர் வாழ்க்கையும் பொய்யாத்தான் போயிருக்கும்" என்றாள்.

தேவிகா ஒருவிதமான வியப்போடு அனுஷாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

'இவ்வளவு யோசிக்கிறவளா தன் தங்கை' என்று ஆச்சரியமாக இருந்தது.

"அக்கா...! எனக்கு என்ன ஆயிப்போச்சன்னு நீ இப்படி பைத்தியக்காரத்தனம் பண்ற முடிவு எடுத்தேன்னு தோணலை. எவனோ ஒரு பொறம்போக்கு என்னோட சம்மதமில்லாம சுயநினைவில்லாம என் உடம்பைத் தொட்டுட்டான்கிற ஒரே காரணத்துக்காக அவனுக்கே என் உடம்பைத் தாரைவார்த்துக் கொடுத்து என் பதிவிரதா தர்மத்தை நிரூபிக்கணுமா என்ன?" என்றாள்.

தேவிகா அதிர்ந்துபோய் பாஸ்கரனை திரும்பிப் பார்த்தாள். பாஸ்கரனோ ஒரு பெருமையான பார்வையுடன் அனுஷாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"கற்புங்கறது உடல் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் மட்டும் இல்லே! அதுல மனசும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கு. என் மனசுக்கு சம்பந்தமே இல்லாத ஒருத்தனுக்கு என் உடலுக்காக நான் வாழ்க்கையில இடம் குடுக்கணுமா?

அதனாலதான் நான் அந்த அகத்தியன் மறுபடியும் தேடிக்கிட்டு வந்தப்ப நான் ஒத்துக்கலே!"

தேவிகா இப்போது ஆழ்ந்து கவனிக்கலானாள்.

"அவன் என்ன நினைச்சான்? ஏதோ ஒருவிதத்துல பிளாக்மெயில் பண்ணி என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம்னு நினைச்சான்" என்றாள்.

பாஸ்கரன் வேண்டுமென்றே கேட்டான்.

"ஏன். அனு! இப்படி யோசியேன்! அவன் கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்னுதானே கேட்டான்."

அனுஷா கசப்பாகச் சிரித்தாள்.

"என்ன அத்தான் பேசறீங்க? ரொம்ப ரொம்ப அற்பத்தனமான, வில்லத்தனமான அணுகுமுறை அத்தான் அவனோடது. அது மட்டுமில்ல... நான் வேற எந்த வழிக்கும் ஒத்து வரமாட்டேன்னு இப்படி ஒரு வழி கண்டு பிடிச்சிருக்கான். இதுவே ஃபாரீன் கண்ட்ரியா இருந்தா அவனைக் கோர்ட்டில நிறுத்தி தண்டனை வாங்கி குடுத்திருப்பேன். நம்ம ஊர்ல இதைப் பெரிய விஷயமாப் பேசுவாங்க. அது மட்டுமில்ல... குடும்ப மானம்... அது இதுன்னு ஏகப்பட்ட சிக்கல்கள்..."

இப்போது தேவிகா கொஞ்சம் பீதியான முகத்துடனேயே கணவனைப் பார்த்தாள்.

"இவன் மட்டும் எதிர்காலத்துல ஏதும் பிரச்சினை பண்ணினா?" என்றாள்.

"பண்ண மாட்டான்! அவன்கிட்டே எழுதி வாங்கியிருக்கு. இது பெரிய கிரிமினல் குத்தமில்லே? வெளியே கொண்டு வந்தா வாழ்நாள் முழுக்க ஜெயில் தான்" என்றான் பாஸ்கரன்.

"அது...! சரிடி! நீ இவ்வளவுக்கு தைரியமா இருப்பேன்னு நான் நினைக்கலை" என்றாள் தேவிகா

"ஆமா! நீ உணர்வுபூர்வமா இந்தப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணணும்னு நினைச்சே. நான் அறிவுபூர்வமா முடிவு செஞ்சேன்" என்றாள். குபீரென்று சிரித்தாள்.

"அக்கா... உன் ஆளு பயங்கரமான ஆளு! அவரு என்ன செஞ்சாருன்னு கேளு..." என்றாள்.

தேவிகா திரும்பி பாஸ்கரனைப் பார்க்க அவன் புன்னகைத்தான்.

"நீபாட்டுக்கு அனுவைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கணுமுன்னு கரைஞ்சு அழுது கிழுது என்கிட்டே சம்மதம் வாங்கிட்டே! அது மட்டுமில்ல. அவகிட்டே சொல்லக் கூடாதுன்னு வேற சொல்லிட்டே! நானும் அந்த பிரச்சினைக்கப்புறம் அனுஷா ரொம்ப ஷாக்காயிருவா தளர்ந்து போயிருக்கா... அவளுக்கு மாரல் சப்போர்ட் கொடுக்கணும்னு நினைச்சேன். ஆனா கடைசியா" என்றான்.

ஒரு நிமிடம் நிறுத்திவிட்டு ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

பாஸ்கரன் தொடர்ந்தான்.

"அகத்தியன் வந்தவுடனே ஒருவேளை ஒத்துக்கு வேன்னு எதிர்பார்த்தேன்" என்றான்.

அனுஷா குபீரென்று சிரித்தாள்.

"எதிர்பார்க்கறதா! ரொம்ப ஆசையாக் காத்து கிட்டிருந்தாரு..." என்றாள்.

பாஸ்கரன் வாஞ்சையாக மனைவியைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான். பிறகு சொன்னான்.

"ஆமா...! ஆனா, அகத்தியனை மறுத்ததுமில்லாம அதுக்கான தெளிவான விளக்கங்களும் வச்சு வாதாடினா...! அப்பத்தான் எனக்குத் தோணுச்சு! அனுஷா சாதாரணமான பெண்ணில்லே! சிந்திக்கிற பொண்ணுன்னு புரிஞ்சுது. அதனால நாளைக்கு நிஜம்

தெரிய வரும்போது சாதாரணமா எடுத்துக்க மாட்டான்னு தோணுச்சு! ஆனா, தெரிவிக்கவே கூடாதுன்னு நீ வேற என்கிட்டே சத்தியம் வாங்கிட்டே! சியா ஒரு ட்ரிக் பண்ணினேன்" என்றான்.

அனுஷா புன்னகைத்தபடி பாத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"அதான்! அந்த டைரி..! ராமஜெயம் எழுதற மாதிரி பேரை எழுதி வச்சிருந்தியே...! அந்த டைரிய அவள் கண்ல படற மாதிரி வச்சேன். எடுத்துப் பார்த்தா....! அப்புறம் என்னை நேர்ல வந்து கேட்டா...! அப்புறம் வேற வழியில்லாம ஒத்துக்கிட்டேன்."

தேவிகா அவனைச் செல்லமாக முறைத்தாள்.

"முறைக்காதே தேவி! கல்யாணம் ஃபிக்ஸ் ஆகறதுக்கு முன்னாலேய தெரிஞ்சப்பவே அந்தப் போடு போட்டா! 'என்ன நீங்க ரெண்டு பேரும்.. எனக்கு வாழ்க்கை பிச்சை போடறீங்களா? அப்படியா இப்படியா'ன்னு" என்றான்.

இருவரும் சிரித்தார்கள்.

"சரியா அந்த நேரம் கபிலன் வேற வந்து சேர்ந்தானா?" என்றான்.

"உங்க ஃப்ரெண்ட் கபிலனா?" என்றாள் தேவிகா.

"ஆமா...! ஆனா... இப்ப அவரு நம்மளைக் காட்டிலும் உன் சிஸ்டருக்குத்தான் ஃப்ரெண்டு" என்று சிரித்தான் பாஸ்கரன்.

"அது வேற டாபிக். அதுக்கு அப்புறம் வர்லாம்" என்றாள்.

எழுந்து அக்காவின் முகத்தை இரு கைகளாலும் தடவிக் கொடுத்தாள்.

"அத்தான்! வித் யுவர் பர்மிஷன்! பார்க்கப் பிடிக்கலைன்னா கண்ணை மூடிக்கலாம்..." என்றாள். இரண்டு கன்னங்களிலும் அழுந்த முத்தமிட்டாள்.

பாஸ்கரன் இழுத்து ஒரு பெருமூச்சு விட [illegible] சிரித்தார்கள். முகம் சிவக்க அமர்ந்திருக்கிற அக்காவை கட்டிக் கொண்டு சொன்னாள்.

"அக்கா! உன் வாழ்க்கையையே எனக்காக [illegible] குடுக்கறேன்னா... எவ்வளவு அன்பு எம்மேல இருக்கு[illegible] அது எனக்குப் புரியுது. ஆனா, அந்தத் திட்டத்துனால பின்னால சங்கடம்தான். ஏன்னா, பாஸ்கரனால உன்னை மறக்க முடியாது. உன்னாலயும் பாஸ்கரனை மறக்க முடியாது. நீ விட்டுக் குடுத்த வாழ்க்கைன்னு தெரிஞ்சா என்னால அதை ஏத்துக்கிட்டே இருக்க முடியாது. அதனால எது நடந்ததோ அது நன்றாகவே நடந்தது" என்று சிரித்தாள்.

"இப்படின்னு தெரிஞ்சதுக்கப்புறம் ஏண்டி என்னை அந்தப் பாடு படுத்தினே..!" என்றாள் கொஞ்சம் வருத்தம் தொனிக்க.

அனுஷா கொஞ்சம் தீவிரமான முகபாவத்துடன் சொன்னாள்.

"ஆமா! வேணும்னுதான் வறுத்தெடுத்தேன். நீ ஏதோ தியாகம் செய்யறதா நினைச்சுக்கிட்டியில்ல. அந்த தியாகத்தோட வலி என்னன்னு தெரியாது இல்லே! அது மட்டுமில்ல, பின்னாடி எனக்கு விஷயம் தெரியவந்தா நான் எப்படி நடந்துக்குவேன்னு உனக்குப் புரியவும் இல்லே! அதுக்குத்தான்" என்றாள்

அந்தக் கணத்தில் தேவிகா உணர்ந்தாள்.

"நான்... நான் எவ்வளவு வேதனைப்பட்டேன் தெரியுமா?" என்று தேம்பினாள்.

பாஸ்கரனின் வலக்கை அவளை அணைத்துக் கொண்டது. அதே வலக்கை சாய்ந்து அவள் தலையைக் கோதிக் கொடுத்தது.

"தேவிகா! அந்த விஷயத்துல எனக்கும் அனுஷாவுக்கும் சண்டைகூட நடந்தது. ஆனா, அனு [illegible]

[illegible]வாதம். கொஞ்சம் ஹார்ஷா நடந்துகிட்டு, 'அக்கா [illegible]த்துல இருக்கும்போது மறுபடியும் நீங்க ஒண்ணு சேர்ந்தாத்தான் ஒரு த்ரில்லே இருக்கும். சந்தோஷம் கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கும்'னு ஒரே பிடிவாதம்" என்றான்.

"போடி... நீ" என்றாள் தேவிகா கோபத்துடன்.

"போகத்தான் போறேன். இன்னுமா இடைஞ்சலா இருப்பேன்" என்று சிரித்த அனுஷா எழுந்தாள்.

"அத்தான்! இன்னும் பதினைந்து நிமிடம் டைம். ஏதாவது பேசிக்கறதா இருந்தா பேசி முடிச்சுடுங்க... அப்புறம் கல்யாணத்துக்கு அப்புறம்தான் டைம் கிடைக்கும்" என்றாள்.

சிரித்துக் கொண்டே எழுந்து போனாள்.

"பாருங்க... பாஸ்கர்! எல்லாத்தையும் மனசுக்குள்ளேயே வச்சுகிட்டு என்னை என்ன பாடு படுத்தியிருக்கா..!" என்றாள்.

"அதனால்தானே உனக்கு நாம சேர்ந்திருக்க வேண்டியதோட அவசியமும் என்னோட அவஸ்தையும் புரிஞ்சுது" என்றான்.

கண்ணீர் திரண்டிருந்த அந்தக் கண் இமைகளின் மேல் இதழ் பதித்தான்.

"அதெல்லாம் சரி! நீ பண்ணின கலாட்டாவினால ரிஜிஸ்டர் பண்ணினதுக்கப்புறமும் ஒரு மாதம் காத்திருக்க வேண்டியதாய்ப் போச்சே! ஹேய்... உனக்கு அந்த மாதிரி தோணவே இல்லையா?" என்றான், கொஞ்சம் கடுப்போடு.

"ம்ஹூ"ம்" என்றாள் தேவிகா.

"கொன்னுடுவேன்" என்று மிரட்டினான் பாஸ்கரன். தேவிகா சிரித்தாள்.

"எனக்கு இந்த ஒரு மாசம் பெருசாவே தெரியலை ஏன் தெரியுமா? எனக்குக் கிடைக்கவே போறதில்லேனு நினைச்ச ஒரு புதையல் எனக்குக் கிடைச்சாச்சு. இனிமே மத்ததெல்லாம் ரெண்டாம் பட்சம்தான்" என்றான்.

காதருகில் சொன்னாள். "இஃப் யூ ஆர் வெரி பர்ட்டிகுலர், வேறெங்காவது நாம போலாமா... என் ஆசைக்கு..." என்று வெட்கத்துடன் முணுமுணுத்தாள்.

"ஹேய்!" என்று அன்புடன் சிரித்த பாஸ்கரன் அவள் நெற்றியில் மறுபடியும் முத்தமிட்டான்.

"எனக்கு அது தெரியாதா? பெரியவங்க சொல்லுக்குக் கட்டுப்படுவோம். ஒரு மாசம்தானே! இப்பவும் சட்டப்படி நீ என் மனைவிதான். ஏண்டா தொட்டேன்னு யாரும் கேட்க முடியாது. ஆனாலும் நீ சொன்னாயே, அந்த மாதிரி கிடைக்கவே போறதில்லேனு நான் நினைச்ச மகாராணியே பூச்செண்டு மாதிரி என் கையில வந்துட்டாங்க... அப்புறம் என்ன? ஆக்சுவலா கணக்குப் பாத்தா இன்னும் இருபது நாள்தானே" என்று சற்று நேரம் கொஞ்சிக் கொண்டான்.

இருபது நாளும் ஓடி இப்போது கல்யாணமும் நடந்து மாலையும் கழுத்துமாக அமர்ந்திருந்தார்கள். வேண்டுமென்றே தேவிகாவை சீண்டிக் கொண்டிருந்தான்.

தேவிகா அவனிடம் சொன்னாள். "ஏங்க...! நமக்கு இனிமே நிறைய வேலையிருக்கு" என்று.

அவன் ஒரு மாதிரியாகச் சிரித்தான்.

"ஆமா...! நிறைய வேலையிருக்கு...!" என்றான். அவள் முகம் சிவந்தது.

"நான் அதைச் சொல்லலீங்க? அனுஷாவுக்கு கல்யாண ஏற்பாடு ஆரம்பிக்கணுங்க..." என்றாள்.

"ஆமா!" என்றான். ஆனால், அனுஷா அங்கேயும் அவர்களுக்கு ஒரு அதிர்ச்சி வைத்தியம் வைத்திருந்ததை அவர்கள் அறியவில்லை.

★ ★ ★

அத்தியாயம் 20

"முடியவே முடியாது!" என்றாள் அனுஷா.

"என்ன முடியாது?" என்றான் பாஸ்கர்.

"பாஸ்கர் அத்தான்! நீங்களும், அக்காவும் ஒரு மாசம் எங்காவது போயிட்டு வாங்க... அப்பத்தான் நான் கல்யாணம் செய்ய ஒத்துக்குவேன்" என்றாள் அனுஷா.

பாஸ்கரன் சிந்தனையுடன் அவளைப் பார்த்தான்.

"அனு! கபிலன் மாதிரி நல்லவன் கிடைக்கறது கஷ்டம். நாங்க ஒரு மாசம் ஊர் சுத்திட்டு வந்ததுக்கப்புறம் கல்யாணம் பேசி... லேட்டாயிரும்மா..."

"ஒண்ணும் லேட்டாகாது! என் தியாக பிம்பம் தேவிகா அவர்களுக்கு நான் ரொம்ப டார்ச்சர் குடுத்துட்டேன். அவ செய்யப் போறேன்னு சொல்லிக்கிட்டிருந்ததுதானே தியாகம்; அதோட வலி என்னன்னு புரிய வைக்கிறதுக்காக ரொம்பக் கடுமையா நடந்து... பாவம்! ரொம்ப ஃபீல் பண்ணிட்டா... இனிமே ஒரு மாசம் அவளுக்கு சந்தோஷம்தான். ஏன்னா... அப்புறம் எனக்குக் கல்யாணம்னா வரிஞ்சு கட்டிட்டு மறுபடியும் அலைய ஆரம்பிச்சுடுவா... புரியுதா மிஸ்டர் பாஸ்கரன்..." என்றாள்.

பாஸ்கரன் புன்னகைத்தான்.

"அப்புறம்...! உங்க கபிலன் ஒரு மாசத்துக்குள்ள மாறிப் போயிட மாட்டாரு! அப்படி மாறக்கூடிய ஒரு ஆளுன்னா... அவரை எப்படி வாழ்நாள் பூரா நம்பறது?" என்றாள்.

"ஐயோடா... சாமி! உன்கிட்டே பேசவே முடியாது" என்று சிரித்தான் பாஸ்கரன்.

"ம்... அப்படி வாங்க வழிக்கு" என்றாள் அனுஷா.

"சரி... விடு! நான்தான் பதில் சொல்லியாச்சு இல்லே...! நீ கிளம்பு...! நாங்க எங்க போறதுனு நாங்களே முடிவு பண்ணிக்கறோம்..." என்றான் பாஸ்கரன்.

"ஹலோ! நாங்க ஒண்ணும் கிளம்ப மாட்டோம்! நாங்கதான் இப்ப பொண்ணு வீட்டு சார்பா மாப்பிள்ளை வீட்டு அழைப்புக்கு வந்துருக்கோம்! நாளைக்கு வரைக்கும் இங்கதான் இருப்போம். ரொம்ப மிரட்டினீங்கன்னா எந்தவிதமான ஒத்துழைப்பும் குடுக்கக்கூடாதுன்னு அக்காவை மிரட்டிடுவோம்... தெரியுமா?" என்றாள்.

தேவிகாவின் முகம் சிவப்பது கண்டு பாஸ்கரன் சிரித்தான்.

"ஏய்! நீ போடி!" என்றாள் தேவிகா செல்லமாக.

"போறேன்! ஆனா, ஒரு மாத டூர் மறக்கக் கூடாது புரியுதா?" என்றாள்.

சிரித்துக் கொண்டே மாடியிலிருந்து இறங்கி ஓடினாள்.

பாஸ்கரன் திரும்பி மனைவியைப் பார்த்தான். அவள் பெட்டியிலிருந்து துணிமணிகளை எடுத்து அடுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

பாஸ்கரன் மணியைப் பார்த்தான்!

இரவு எட்டு மணி ஆகியிருந்தது!

பெண் வீட்டு அழைப்பு முடிந்து மாப்பிள்ளை வீட்டு அழைப்பு என்று வந்திருந்தார்கள். நாளை மறுபடியும் பெண் வீடாம். அப்புறம் திரும்ப இங்கே வந்தால் எப்போது வேண்டுமானாலும் போக வர இருக்கலாமாம். சொன்னார்கள்.

தேவிகாவின் உறவினர்கள் பெண்களும், ஆண்களுமாக இரண்டு மூன்று பேர் வந்திருந்தார்கள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டில் சடங்கு என்றார்கள்.

"தேவிகா...!" என்று அழைத்தார்கள்.

இறங்கிப் போனாள்.

"தேவிகா...! அதுக்குள்ளே எங்கே அங்கே போனே? இரு அலங்காரம் எல்லாம் செய்யணும்" என்றார்கள்.

"ப்ளீஸ்! அலங்காரம் எல்லாம் ஒண்ணும் வேண்டாம். சிம்பிளாப் போதும்" என்றாள்.

நடுத்தர வயதுப் பெண்கள் 'களுக்'கென்று சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

பாஸ்கரனும் மாடியில் இருந்து இறங்கி வந்தவன், ஹாலுக்கு போய் விட்டான்.

திருமணத்துக்கு வர முடியாதவர்கள் எல்லாம் ஒவ்வொருவராக வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

"சரியா! அன்னிக்கு டெல்லியில கான்ஃபரன்ஸ்" என்றார்கள்.

"என்னடா...! இவங்கதானா உன்னோட கவிதை தொகுப்பு..." என்று கலாட்டா செய்தார்கள்.

பொழுது கலகலப்பாக கழிந்தது.

உறவினர்களே பத்து முப்பது பேருக்கு மேல் இருந்ததால் பந்தி போலவே பரிமாறினார்கள்.

கபிலனும், அனுஷாவும் எதிரெதிர்க் கட்சியினராக கேலி பேசிக் கொண்டார்கள்.

"என்ன... உங்க மாப்பிள்ளே இவ்வளவுதான் சாப்பிடுவாரா?" என்று அனுஷா கேலி செய்ய.

"அதெல்லாம்... இப்படி அளவாத்தான் சாப்பிடுவாரு! அப்புறம்... பரிமாற வேண்டியவங்க பரிமாறினா மறுபடியும் சாப்பிடுவாரு... ஏன்னா... உங்க கண்ணு படக் கூடாது" என்று அவன் வாரினான்.

"அது சரி! எங்க மாப்பிள்ளை சாப்பிடறதைப் பத்தி சொன்னீங்க! உங்க பொண்ணு பாருங்க! என்னமோ தொட்டுத் தொட்டுப் பாக்கறாங்க!" என்று பதிலுக்கு அவன் பேச ஆரம்பிக்க... பாஸ்கரனும், தேவிகாவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

புன்னகைத்துக் கொண்டார்கள்.

"ரெண்டு பேரும் அவங்களைச் சாப்பிட்டு விடுங்கப்பா" என்றார் ஒரு பெரியவர் சிரித்தபடி.

"விடுங்க! இப்பத்தானே கேலி பண்ண முடியும்" என்றார் மற்றொரு பெரியவர்.

கேலிகளுக்கும், கிண்டல்களுக்கும் நடுவே வெட்கப் புன்னகையுடன் தேவிகா அமர்ந்திருப்பதை ஜாடை மாடையாகப் பார்த்து ரசித்தபடி உணவருந்தினான் பாஸ்கரன்.

தேவிகாவின் பார்வையோ தங்கையின் மீது ஆழ[illegible] பதிந்திருந்தது.

'சின்னப் பொண்ணாக இரட்டை ஜடையில் அவள் திரிந்து கொண்டிருந்த காலம் பிறகு சுடிதாரில் தன்னிடம் ஒவ்வொன்றுக்கும் ரகளை செய்து கொண்டிருந்தவள் எவ்வளவு தூரம் சிந்திக்கிறவளாக மாறியிருக்கிறாள். தனக்கு நேர்ந்த விஷயத்தில் துவண்டுவிடுவாளோ, வாடி விடுவாளோ என்றெல்லாம் நினைத்ததற்கு மாறாக தெளிவாக முடிவெடுத்தாள். துணிவாக இருக்கிறாள். எவ்வளவு நல்ல விஷயம் என்று எண்ணிக் கொள்கையில் மனமெல்லாம் நிறைந்து கிடந்தது.

கணவனின் அருகாமை ஒருபுறம் என்று மகிழ்ச்சியில் வாயடைத்தவளாக நடமாடிக் கொண்டிருந்தாள். அன்றிரவு அதே போல ஏதோ கனவில் நடமாடுகிற வளைப் போலத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிற கணவனைத் தேடிப் போனாள்.

"வருக! தேவியாரே!" என்று குனிந்து ஒரு "ஏர் [illegible]யா வணக்கம் போட்டான் பாஸ்கரன்.

முகத்தை ஒருபுறமாகத் திருப்பிக் கொண்டு [illegible]த்தாள் தேவிகா.

"உட்காரு! உட்காரு!" என்று அருகில் அமர்த்திக் கொண்டான்.

"பந்து... தெரியுமா? பால்... வாலிபால், த்ரோ [illegible]னு. அது மாதிரி அக்காவும் தங்கையும் என்னை [illegible]திப் போட்டு விளையாடிட்டீங்க" என்றான்.

அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை.

"என்ன பேச்சைக் காணோம்?" என்றான்.

"ரொம்பத்தான் அப்பாவி மாதிரி வேஷம் போடாதீங்க! என்கிட்டே சம்மதம் சொல்ற மாதிரி சொல்லிட்டு கரெக்டா... டைரியைத் தூக்கி அனு கண்ல [illegible]ற மாதிரி வச்சு... சரியான ஸ்கீமர் நீங்க" என்றாள்.

அவன் சிரித்தான் "ஃபர்ஸ்ட் நைட்ல வந்து [illegible]றே!" என்றான்.

பிறகு முகம் தீவிர பாவத்துக்கு மாறியது.

"தேவிகா! அதுக்குக் காரணம் அனுதான். ஒருவேளை [illegible] உலகமே தெரியாத அப்பாவி மாதிரி இருந்திருந் [illegible]லோ அல்லது பயந்து போற கோழையாயிருந்தாலோ [illegible] சொன்ன மாதிரி நான் அவளை ப்ரொடெக்ட் [illegible] வேண்டியிருந்திருக்கும். ஆனா, அவ தெளிவா [illegible]க்கிற பொண்ணு. தைரியமா நடமாடற பொண்ணு! [illegible]ளுக்கு இந்த மாதிரி கருணைக்கொடை எல்லாம் [illegible]வையில்லேன்னு தோணுச்சு. அது மட்டும் இல்லே! [illegible]ளுக்கு பின்னாலே இந்த விஷயம் தெரிய வந்தா... [illegible]ய பிரச்சினையாயிரும்னு தோணுச்சு. நீயானா... [illegible]கிட்டே வாக்குறுதி வாங்கியிருக்கே! அதனாலதான் [illegible]டாத தெய்வத்தையெல்லாம் வேண்டிகிட்டு [illegible]ரியை அவ கண்ணுல படற மாதிரி வச்சேன்" என்றான்.

"அவ ரியாக்ஷன் எப்படியிருந்துச்சு?" என்றாள் தேவிகா.

"ஏய்!" என்று கிறக்கமாகப் பார்த்தான்.

"அந்த ரியாக்ஷன் பத்தியெல்லாம் பேசற நேரமா இது..!" என்றான் புகார் சொல்வது போல.

மெல்லக் கைகளுக்குள் வளைத்தான்.

அவள் அவன் கைகளுக்குள் அடங்கிக் கொண்டாள். ஆனால்,

"இல்லே! தெரிஞ்சுக்கணும்னுதான்!" என்றாள்.

"என்ன தெரியணும்? அடுத்த நாளே வந்தா... என்கிட்டே சண்டை போட்டாள். அக்காவுக்குத்தான் அறிவில்லேன்னா... நீங்க எப்படி ஒத்துக்கிட்டீங்க'ன்னு கேட்டா..." என்றான்.

தன் முகத்தோடு அவன் முகம் இழைவதை உணர்ந்தவள் குரலே எழும்பாத ஒரு குரலில் கேட்டாள்.

"நீங்க என்ன சொன்னீங்க!"

"நான் என்ன சொன்னேன்? 'உங்க அக்காவை நான் எந்த அளவுக்கு நேசிக்கிறேன்னா... அவளுடைய சந்தோஷத்துக்காக அவளையே இழக்கற அளவுக்கு'ன்னு அப்படீன்னேன்" என்றான்.

தேவிகா வியப்போடு நிமிர்ந்து பார்த்தாள். "ஆமா... அப்படித்தான் சொன்னேன்! அப்படிப் பார்க்காதே... அப்புறம்..." என்று முகம் நோக்கிக் குனிந்தான்.

சற்றுத் திணறடித்துவிட்டு நிமிர்ந்தான். அவள் இடம் கொடுத்தாள். ஆனால், மறுபடியும் அதே போன்ற மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

"அதுக்கு அவ என்ன சொன்னா?" என்று

"அதிலயே.. இருடி!" என்று சலித்துக் கொண்டான். ஆனால், விடை சொன்னான்.

"உன் தங்கைதானே! எமகாதகியாச்சே! மரியாதையே இல்லாம திட்டறா..! 'அறிவிருக்காய்யா... உனக்கு! எனக்கு வாழ்க்கை பிச்சையா போடறீங்க! இப்படிப் பிரியமா இருந்துட்டு எங்க அக்காவை உன்னால மறக்க முடியுமா? அப்படியே என்னைக் கல்யாணம் பண்ணினாலும் நீ என்னோடவா வாழ்க்கை நடத்துவே! எங்கக்காவை மனசுல நினைச்சுட்டு என்னைத் தொடுவே! இதுக்கு அந்த ஸ்கௌன்ட்ரல் அகத்தியனே தேவலாம்.' அப்படீ இப்படீன்னு..." என்றான்.

தேவிகா திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

"இப்படியெல்லாமா பேசினா? ஓங்கி ஒரு அறை விட்டிருக்க வேண்டியதுதானே?"

அவன் விலகினான்.

"சரி! இந்த விஷயம் பேசி முடியாம நீ சரிப்பட்டு வர மாட்டே...!" என்றவன் பெருமூச்சுவிட்டு தொடர்ந்து சொன்னான்.

"தேவிகா! அவளை நான் எங்க போய் அறையறது?... அவ கேட்டதென்னமோ மரியாதையாத்தான் கேட்டா. அவ கேட்ட உண்மைதான் என் முகத்துல அறைந்ததே..." என்றான்.

"ஓ..!" என்றாள்.

"அதுக்கப்புறம்.. எல்லாமே அவளோட திட்டந்தான். நான் ஒப்புக்குத்தான். ஆனா... ஒரு பாயிண்ட்ல நான் கோபிச்சுருக்கேன். உனக்கு டார்ச்சர் குடுத்தா பாரு... அப்ப..."

"!"

"அப்ப சொன்னா! 'இங்க பாருங்க... பாஸ்கர் அத்தான்! இந்த மாதிரி தியாகமெல்லாம் சினிமாவுக்குத்தான் இருக்கும். நாவல்களுக்கு நல்லா இருக்கும். சோகமான முடிவானா நெஞ்சை தாக்கும். சக்ஸஸ் ஆகும்னு நெனச்சு செய்வாங்க... ஆனா... இது வாழ்க்கை.

இந்த மாதிரி தியாகங்கள்ல எவ்வளவு வலி இருக்குன்னு எங்க அக்காவுக்குத் தெரியணும் இல்லே! அது மட்டு மில்ல... இத்தனைக்கப்புறம் நீங்க திரும்பவும் கிடைச்சா எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கும்...' அப்படீங்கறா" என்றான்.

தேவிகா கண்கள் கலங்க அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

அவன் வாஞ்சையும், காதலுமாகப் புன்னகைத்தான்.

"சரி... சரி! இப்ப நம்ம தனியுலகத்துக்கு வரலாமா" என்றான்.

கிறக்கமாகச் சிரித்தபடி அணைக்க அவள் உணர்வு மயமாக அடைக்கலமானாள். ஆனால், உடனே விலகினாள்.

என்ன என்று கேள்விக் குறியாகப் பார்க்க "எங்க எனக்காக ஒண்ணு செய்வீங்களா?" என்றாள்.

"என்ன?" என்றான்.

"இல்லே! இவ்வளவு தூரம் நமக்காக அவ யோசிச்சாளே! அவ கல்யாணம் முடியும் வரைக்கும் நாம வெயிட் பண்ணக் கூடாதா?"

பாஸ்கரன் வெறித்துப் பார்த்தான். கோபம், எரிச்சல் எல்லாமும் கலந்த பார்வையாக அவன் பார்க்கவும் அதற்கு மேலும் நடிக்க முடியாமல் சிரித்துவிட்டாள் தேவிகா.

"சும்மா! என் பங்குக்கு நானும் கடுப்படிச்சேன்" என்று கலகலவெனச் சிரித்தாள். அவன் முகம் இளகியது.

"ஹேய்! உன்னை...!" என்று வேகமாகக் குனிந்தான்.

மீண்டும் அடைக்கலமானாள்.

★ ★ ★

"அப்பா! மரங்கள்ளாம் எவ்வளவு உயரமா இருக்கு..." என்று நிமிர்ந்து பார்த்தாள் தேவிகா

தேனிலவுக்கு என்று ஊட்டிக்கு வந்திருந்தார்கள்.

"பாஸ்கர் அத்தான்! கோயம்புத்தூர்காரங்க... ஊட்டிக்கா? இது ரொம்ப அநியாயம். சிம்லா கிம்லானு கூட்டிட்டுப் போகாம...!" என்று கேலி செய்தாள் அனுஷா.

"போலாம்! போலாம்! இப்போதைக்கு ஒரு வாரம் ஊட்டி! அப்புறம்... நாங்க சிம்லா போகப் போறதில்லே! நம்ம தமிழ்நாட்டுல எங்கெல்லாம் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைஞ்ச இடங்கள் இருக்கோ... அங்கெல்லாம் போகப் போறோம்" என்றான்.

"ஓஹோ...! கலா ரசனையாக்கும்" என்றாள்.

"அது கிடக்கட்டும்...! அனு! உன்னோட கல்யாண ஏற்பாடுகளை ஆரம்பிச்சுடலாமா?" என்றான் பாஸ்கரன்.

"பாஸ்கர் அத்தான்! எனக்கு ஒரு மாசம் டைம் குடுங்க! எனக்கு ஒரு சின்ன வேலை இருக்கு! அது முடிஞ்சதுமே... உங்க இஷ்டத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம்" என்றாள்.

"சரி... ஒரு மாசம்தான் டைம்..." என்றான்.

அதற்குப் பிறகுதான் கிளம்பி வந்திருந்தார்கள்.

"ஹேய்! தாராசுரம், மகாபலிபுரம், அப்புறம்... முடிஞ்சா அஜந்தா... எல்லோரா... ஹளபேடு எல்லா இடத்துக்கும் போகணும்" என்றான்.

அஜந்தா, எல்லோரா தவிர மற்ற இடங்கள் எல்லாம் பார்த்துவிட்டு வந்தார்கள்.

"ஹேய்! அஜந்தா... எல்லோரா டிரிப் போகும் போது கபிலனையும் அனுவையும் கூட்டிக்கிட்டுப் போகலாம்..." என்றான்.

கபிலனும், அனுவும் அடிக்கடி சந்தித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்று தெரிய, மகிழ்வோடு

அனுஷாவின் கல்யாணத்துக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்...!

ஆனால்,

★ ★ ★

அத்தியாயம் 21

"ஹேய்! தேவிகா... கபிலனும் அனுஷாவும் இன்னிக்கு வராங்களாம். அநேகமா கல்யாண டேட் ஃபிக்ஸ் பண்ண வருவாங்களாயிருக்கும்..." என்று உற்சாகமாக வந்தான் பாஸ்கரன்.

தேவிகாவும் உற்சாகமாக பலகாரம் தயாரித்தாள். பாஸ்கரன் சொன்னான்.

"ஹேய்! எல்லாப் பலகாரத்தையும் எடுத்துக்கிட்டுக் கிளம்பு. உங்க வீட்லன்னா ஃப்ரீயாய் பேசலாம். இன்னும் அம்மா, அப்பாவுக்கு அனுஷா பற்றிய பிரச்சினைகள் தெரியாது" என்றான்.

பெற்றோர்களுக்குக்கூட இந்த விஷயத்தைச் சொல்லாமல் ரகசியம் காக்கிற கணவனைக் குறித்து தேவிகாவுக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

கபிலனை அங்கேயே வரச் சொல்லிவிட்டுத் தேவிகாவின் வீட்டுக்குப் போனார்கள்.

"வா... வா... கபிலா" என்று கபிலனை வரவேற்றான் பாஸ்கரன், வெகு உற்சாகமாக. அனுஷா உள்ளே ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்தவள் வந்தாள்.

"வாங்க... கபிலன்!" என்று அவனை வரவேற்றாள். சற்று நேர அளவளாவலுக்குப் பின் பாஸ்கரன் அனுஷாவின் முகம் பார்த்தான்.

"அப்புறம்... டேட் ஃபிக்ஸ் பண்ணிக்கலாமா?" என்றான்.

கபிலனும், அனுஷாவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தார்கள்.

அனுஷா புன்னகைத்தாள்.

"அத்தான்! கொஞ்சம் இருங்க... உங்ககிட்டே ஒண்ணு காட்டணும்" என்று உள்ளே ஓடினாள்.

ஆவணங்கள் போல இருந்த இரண்டு மூன்று காகிதங்களைக் காட்டினாள்.

பாஸ்கரன் முகபாவம் அதையெல்லாம் பார்த்தவுடனே மாறியது.

மௌனமாக தேவிகாவிடம் நீட்டினான். இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

கபிலனை பார்த்தார்கள்.

கபிலன் மலர்ச்சியாகத்தான் புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு திகைப்படைந்தார்கள்.

★ ★ ★

சென்ற மாதத்தில் ஒரு நாள்!

கபிலனுடைய செல்போன் ஒலித்தது.

"ஹலோ!" என்றான் கபிலன்.

"கபிலன்! நான் அனு பேசறேன். உங்ககிட்டே பேசணும்" என்றாள்.

"வாங்க அனு..! நான் வரவா?" என்றான்.

"நீங்க இங்கயே வாங்க கபிலன். அப்பா பிரஸ்ஸு"க்குப் போயிட்டார்" என்றாள்.

போனான்.

அப்போதுதான் அனுஷா தன் மனம் திறந்தாள்.

"கபிலன்! என் வாழ்க்கையில என்னை மீறிய விஷயம் ஒண்ணு நடந்து போச்சு! வெள்ளைத் துணியில அழுக்குப் பட்ட மாதிரி! அந்த ஒரே காரணத்துக்காக என் வாழ்க்கை

முடிவுகளை நான் மத்தவங்க கையில குடுத்துட்டு வேடிக்கை பாக்கணுமா?" என்றாள்.

கபிலன் பதில் எதுவும் பேசவில்லை. ஆழமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அனுஷாவே தொடர்ந்தாள்.

"ஆனாலும் என்னைச் சுத்தியிருக்கிறவங்க எல்லாரும் அன்பாலும், தியாகத்தாலும், நட்பாலும் என்னை ரொம்பத்தான் திணறடிக்கறீங்க!" என்றாள்.

கபிலன் தொடர்ந்து மௌனமே சாதித்தான்.

"அக்கா... தன்னோட வாழ்க்கையையே தியாகம் செய்ய முன்வந்துட்டா. பாஸ்கர் அத்தான் அதுக்கு ஜால்ரா. சமயத்துக்கு நீங்க வந்து சேர்ந்தீங்க" என்றாள்.

தன் விரல் நகங்களைத் தடவிக் கொண்டாள். சிறிது நேரம் குனிந்தாற்போல அமர்ந்து கொண்டாள். பிறகு நிமிந்து பார்த்தாள்...

"கபிலன்! நான் ஃபாரின்ல போய்ப் படிக்கணும்னு ஆசைப்படறேன். எனக்கு ஒரு நல்ல கோர்ஸ்ல இடம் கிடைச்சிருக்கு, ஸ்காலர்ஷிப்போட" என்றாள்.

கபிலன் முகம் மலர்ந்தது.

"குட்! கன்கிராஜுலேஷன்ஸ்" என்றான்.

அனுஷா தொடர்ந்தாள்.

"எனக்கு உங்களைப் பிடிச்சிருக்கு! ஒரு நண்பனா! ஆனா... கல்யாண வாழ்க்கைக்கு அது மட்டும் போதுமான்னு தெரியலை! லேசான ஒரு ஈர்ப்பு இருக்கு. ஆனா இந்தக் கட்டத்துல முடிவெடுத்தா... அது வாழ்க்கைக்கு உதவுமான்னு தெரியலை."

"ம்...!" என்றான்.

"நீங்க ஏதோ என்னை மாதிரிப் பொண்ணுக்கு வாழ்க்கை குடுக்கணும்னு இருக்கற ஒரு எண்ணத்துக்காக

எனக்கு வாழ்க்கை குடுக்கறீங்களோன்னு சந்தேகம். ஆனா... ஏத்துக்கறது அப்படீங்கற வார்த்தையையே நீங்க விரும்பலைங்கறப்ப... உங்களை நான் திரும்பிப் பார்க்க ஆரம்பிச்சேன். உங்க நடை உடை பாவனைகள், திங்கிங் எல்லாமே எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. ஆனா... எனக்குப் படிக்கணும்..." என்றாள்.

கபிலன் சிரித்தான்.

"இவ்வளவுதானா... பிரச்சினை! போ... போய்ப் படிச்சிட்டு வா. அதுக்குள்ள நானும் என்னோட எம்.எஸ்ஸி-யை மும்முரமா முடிச்சுடுவேன்" என்றான்.

அனுஷா மறுபடியும் அவனைப் பார்த்தாள்.

"ஆனா... திரும்ப வரும்போது என் மனசு எப்படியிருக்கும்னு தெரியாது" என்றாள்.

கபிலன் எழுந்தான்.

"ஓகே... நோ பிராப்ளம்! அனுஷா உன்னோட திங்கிங் புடிச்சுத்தான் நான் இந்தப் பிரபோசலுக்கு ஒத்துக்கிட்டேன். இப்பப் படிக்கணும்னு நினைக்கறே... படி! பத்தொன்பது வயசுலயே கல்யாணம் பண்ணணும்னு என்ன இருக்கு! உன்னோட ரெண்டு வருஷ கோர்ஸை முடி! அதுக்குள்ள வெளிநாட்டு வாழ்க்கையைப் பார்க்கும் போது உன்னோட குத்த மனப்பான்மையும் சுத்தமா விலகிப் போகும். நம்மளோட பெரியவங்க சொன்ன சில நல்ல வாழ்க்கை நெறிகளோட அவசியமும் புரியும்... பெஸ்ட் ஆஃப் லக்! என்ஜாய் யுவர் செல்ஃப்! அது சரி! திங்கறதுக்கு ஏதாவது ஸ்நாக்ஸ்ன்னு குடுப்பியா?" என்றான்.

அனுஷா சிரித்துவிட்டாள்.

கபிலனுக்கு இப்போது அதெல்லாம் நினைவு வர, புன்னகையுடன் பாஸ்கரனையும் தேவிகாவையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"பாஸ்கரன்! எதுக்கு இப்படி யோசிக்கறே! நான் உலகத்தை ஒரு ரவுண்டு பாத்துட்டு வந்துட்டேன். அவளும் பார்த்துட்டு வரட்டும். நாங்க நண்பர்களாகவே இருப்போம்...

அதுக்கு மேலயும் லைனை கிராஸ் பண்ணலாம்னு தோணினா கல்யாணம் பண்ணிக்கிறோம்" என்றான்.

தேவிகா முகம் வாடியது!

"அக்கா! புரிஞ்சுக்க! கல்யாணம் வாழ்க்கையோட அம்சம்தான். குடும்ப வாழ்க்கைன்னு வரும்போது ரெண்டு பேரும் தியாகம் பண்ணணும். ஆனா... எனக்கு படிக்கணும்னு ஆசையிருக்கு. படிக்கறேன். அப்புறம் குடும்ப வாழ்க்கையை ஆரம்பிச்சுக்கறேன்" என்றாள்.

மெல்லக் காதருகில் சொன்னாள்.

"அக்கா! இந்தக் கபிலனை வர வர எனக்கு ரொம்பத்தான் பிடிக்குது. ஆனா... அதை அப்புறம் சொல்லிக்கலாம்" என்றாள்.

கபிலன் அதைப் புரிந்துகொண்டவன் போலக் குறும்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

★ ★ ★

விமான நிலையத்தில் வழியனுப்பிவிட்டு வந்தார்கள்!

கபிலன் என்னதான் காட்டிக் கொள்ளவில்லை என்றாலும் ஏதோ ஒரு பக்கம் காலியாக உணர்ந்தான்.

அனுஷாவும்கூட அப்படியே உணர்ந்தாள்.

அனுஷாவுக்கென்று ஒரு லாப்டாப் வாங்கிக் கொடுத்தான் கபிலன்.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும் முதல் வேலையாக ஒரு இமெயில் அனுப்பினான் -

'காத்திருப்பதும் ஒரு சுகம்தான்' என்று.

அனுஷா சிரித்துக் கொண்டாள்.

அனுஷா புறப்படுவதற்கு முன்பாக தங்கள் வீட்டைக் காலி செய்து வாடகைக்கு விட்டார்கள்.

அப்பாவுக்கு பிரஸ்ஸிலேயே அழகாக இரண்டு அறைகள் இருக்கின்றாற்போல ஒரு போர்ஷன் அமைத்தார்கள்.

பிரஸ்ஸிலேயே வேலையாட்கள் தங்கி இருந்ததால் துணையும் ஆயிற்று என்று முடிவெடுத்தார்கள்.

சமையலுக்கு ஆள் போட்டுவிட்டார்கள்! தேவிகாவும், பாஸ்கரனும் தங்குவதற்கும் ஒரு அறை அமைத்தார்கள்.

தினமும் கொஞ்ச நேரமாவது போய் பிரஸ்ஸில் இருந்துவிட்டு வந்தாள் தேவிகா. சில சமயங்களில் பாஸ்கரனும் கூடப் போய் அமர்ந்து கொள்வான்.

இத்தனை ஏற்பாடுகளும் செய்துவிட்டுத்தான் அனுஷா கிளம்பினாள்.

இப்போது பாஸ்கரன் சொன்னான்.

"ஏன்... தேவி! அனு ஒருவிதத்துல நம்மளை யெல்லாம் முட்டாளாக்கிட்டாளோ...!" என்று.

தேவிகா கணவனை ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு பார்த்தாள்.

"ஆமா...! ஆனா... நல்லவிதமாத்தான் முட்டாளாக்கிட்டான்னு தோணுது. ஆனாலும் இவ்வளவு பக்குவம் அவகிட்டே வரும்னு நான் நினைக்கவே இல்லை!" என்றாள்.

பாஸ்கரன் திடீரென்று சிரித்தான்.

"என்ன?" என்றாள் தேவிகா.

"தேவி! இன்னிக்கு கபிலனும், அனுஷாவும் பார்த்துகிட்ட பார்வையில ஏகப்பட்ட அர்த்தம் இருந்த

மாதிரி இருந்தது. உன் தங்கை கபிலனுக்கு டெஸ்ட் வைக்கறான்னு நினைக்கறேன்" என்றான்.

"கபிலன் கண்டிப்பா... ஜெயிப்பாரு! பெண்களை இவ்வளவு தூரம் மதிக்கிற கபிலன் அனுஷாவுக்குக் கிடைச்சா... நல்லதுதான்" என்றாள்.

கணவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்!

"தேவி! இனிமே அனுவைப் பத்தி நாம கவலைப்பட வேண்டாம். அவ எல்லாவிதத்திலயும் வளர்ந்து பக்குவமா ஆயாச்சு. இனிமே இந்த பாஸ்கரன்... பாஸ்கரன்னு ஒரு இளிச்சவாயன் இருக்கான் இல்ல, அவனையும் பத்திக் கவலைப்படு" என்றான்.

தேவிகா கண்களில் ஒரு சிரிப்புடன் நிமிர்ந்தாள். "ம்... இப்பத்தான்... நல்லாருக்கு! நான் பிரஸ்ஸுக்கு வரும்போது சிரிப்பியே! அது மாதிரி இருக்கு..." என்றான்.

அவள் கண்பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள். அவன் அவள் முகம் நிமிர்த்தினான்.

"தேவி! உன் கண்பார்வைதான் உனக்கு நண்பன்... எதிரி... எல்லாமே! அனுஷா அதை வச்சுத்தான் எல்லாத்தையும் கண்டுபிடிச்சா! நானும், அனுஷாவும் வெளிய கிளம்பும்போது உன் கண்கள்ல ஒரு ஏமாற்றம் மின்னி மறையும் பாரு! அப்ப எனக்கு நெஞ்சே ஒரு கலக்குக் கலக்கும்" என்றான்.

அவள் சட்டென்று அவனைத் தள்ளிவிட்டாள்.

"ஆமா... அந்த விஷயத்துல எனக்குக் கோபம்தான்" என்றாள்.

"எதுல?" என்றான்.

"முதல்ல என்னமோ... அனுஷாவைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்டேன்னு சண்டைபோட்டுட்டு. அப்புறம் பார்த்தா... அனுவோட ரொம்ப சந்தோஷச் சிரிப்போட நடமாடுனீங்க!"

"ஆமா! எனக்குத்தான் தெரியுமே! நான் உன்னைத் தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறேன்னு... அதனால நான் சந்தோஷமாகத் திரிந்தேன்!"

"ஆனா, அது ரொம்பவும் என்னை வறுத்தெடுத் துடுச்சு..." என்றாள்.

"அப்பல்லாம்... உன் கண்கள்ல எத்தனை விதமான உணர்வுகள் மாறி மாறித் தெரியும் தெரியுமா? ஒரு நாள் மனசு பொறுக்காமத்தான் நான் கூப்பிட்டுப் பேசினேன். அதான் அந்தக் கர்ச்சீஃபை எடுத்து வச்சுகிட்டியே... அன்னிக்கு...! அப்பக்கூட நீ சரினு ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருந்தா அனுவும் நானும் நடத்தினதெல்லாம் நாடகம்னு சொல்லியிருப்பேன். ஆனா... நீ" என்று முகம் நோக்கிக் குனிந்தான்.

கொஞ்சி மகிழ்ந்தான்.

"எனக்கு என்னைப் பத்தி நினைப்பே இருக்கலியே! அனுஷாதான் என்னுடைய கவலையா இருந்தா..."

"இனிமே அனுஷாவைப் பத்தி யாருமே கவலைப் படத் தேவையில்லே! அவ நாலு பேருக்கு புத்தி சொல்லுவா..." என்றான் மெல்லக் குழைந்த குரலில் சொன்னான்.

"அழகியல் கலைகளுக்கெல்லாம்
இலக்கணம் இலக்கியம் படைக்கும் - உன்
விழிகளில் எத்தனை மொழிகள்" என்று

தேவிகா முகம் திருப்பிக் கொள்ள முயற்சித்தாள். அவன் விடவில்லை.

"இத்தனை நாள்...! இத்தனை நாள்...! உன் விருப் பத்துக்கெல்லாம் நான் ஆடினேன்... இப்ப...! இப்பலேருந்து என் விருப்பத்துக்கு நீ அசைஞ்சு குடுக்கணும்...! அனுஷா...! கபிலன்.... நாராயணசாமி, மற்றும் விநாயக மூர்த்தி எல்லாரும் இந்த கேம்ல அவுட்...! புரியுதா" என்றான்.

தேவிகா கண்களில் நேசம் தெரிய அவனைப் பார்த்தாள்!

பார்வைகள் கவ்வி நின்றன.

பாஸ்கரனின் கைகள் மெல்லத் தழுவ, அவள் தயங்காமல் பதில் பார்வை பார்த்தாள்.

கணவனுக்காக எதுவும் செய்ய தயாராக இருந்தாள் மெல்ல சொன்னாள்!

"பாஸ்கர்! நானும் உங்களை ரொம்ப விரும்பறேன் எந்த அளவுக்குன்னா... உங்களுக்கு சந்தோஷம் கிடைக்கும்னா என்னையே இழக்கற அளவுக்கு..." என்றாள்.

கலீரென்று குறும்பாகச் சிரித்தாள்.

"ம்... அப்படியா!" என்ற அவன் பார்வையில் கிறக்கம் ஏறியது. மெல்ல உலகம் மறக்கையில் அவள் மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

"அனுஷா...! இந்நேரம் இந்தியா தாண்டியிருப்பாளா?" என்று கேட்டுவிட்டு குறும்பாகப் பார்த்தான்.

தன்னைச் சீண்டுகிறாள் என்று புரிய.

"கொன்னுடுவேன்" என்று அன்பாகக் கொஞ்ச. இருவரும் சிரித்தார்கள்.

தேவிகா தன் காதல் பார்வையில் கணவனைக் குளிப்பாட்ட அடுத்த அத்தியாயம் எழுத அவர்கள் தயாரானார்கள்.

ஜன்னலுக்கு வெளியே தெரிந்த கொய்யா மரத்தில் இரண்டு கிளிகள் அமர்ந்திருந்தன. இரண்டும் ஒன்றை யொன்று பார்த்துக் கொண்டன. அவற்றின் விழிகளில் தான் எத்தனை மொழிகள்? அந்த இரண்டு கிளிகளையும் ரசித்துப் பார்த்த உள்ளேயிருந்த ஆண் கிளியும் பெண்